

Promemorian Genomförande av direktivet om skattetvistlösningsmekanismer inom EU

Februari 2019

Innehållsförteckning

1	Sammanfattning	4
2	Författningstext	5
2.1	Förslag till lag om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen	5
2.2	Förslag till förordning om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen	15
2.3	Förslag till förordning om ändring i förordningen (1977:937) om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m.	19
3	Ärendet	20
4	Bakgrund	20
4.1	Skatteavtal	20
4.2	OECD:s arbete med att motverka aggressiv skatteplanering	21
4.3	EU:s arbete med att påverka skattebaserosion och flyttning av vinster	22
4.4	Skattetvistlösningsförfarandet i direktivet i korthet	22
5	En ny lagstiftning för att lösa tvister som rör tolkningen och tillämpningen av skatteavtal stater inom Europeiska unionen	23
6	Förslaget till genomförande av skattetvistlösningsdirektivet	24
6.1	Innehåll och tillämpningsområde	24
6.2	Ord och uttryck	25
6.3	Behörig myndighet i Sverige	27
6.4	Ansökan om tvistlösning	28
6.4.1	Ansökan om tvistlösning	28
6.4.2	Vad ansökan om tvistlösning ska innehålla	32
6.4.3	Komplettering av ansökan	35
6.4.4	Prövning av ansökan om tvistlösning	36
6.4.5	Sökandens återkallelse av ansökan	37
6.5	Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse	38
6.5.1	Tidsfrist för att lösa en tvist genom ömsesidig överenskommelse	38
6.5.2	Komplettering av uppgifter	40
6.5.3	Följder av en ömsesidig överenskommelse	41
6.5.4	Inledande av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse i andra fall	42
6.6	Tvistlösning genom en rådgivande kommitté	43
6.6.1	Begäran om inrättande av en rådgivande kommitté	43
6.6.2	Inrättande av en rådgivande kommitté	46
6.6.3	Underrättelse till sökanden	48
6.6.4	En rådgivande kommittés sammansättning	49

6.6.5	Förteckning över oberoende personer.....	52
6.6.6	Begäran om att utnämna oberoende personer	52
6.6.7	Begäran om att få del av arbetsordningen	56
6.6.8	Bevis och närvaro	58
6.6.9	Kommitté för alternativ tvistlösning.....	63
6.6.10	Yttrande från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning.....	65
6.7	Ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté.....	66
6.7.1	Inledande bestämmelser	66
6.7.2	Följder av en ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté.....	68
6.8	Förfarandets upphörande	71
6.9	Särskilda bestämmelser för fysiska personer och mindre företag	73
6.10	Förhållandet till andra nationella förfaranden	75
6.11	Publicering.....	77
6.12	Behörig domstol i Sverige	78
6.13	Kostnader för förfarandet	79
6.14	Överklagande.....	80
6.15	Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser i direktivet.....	81
6.16	Personuppgiftsbehandling	82
7	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	84
8	Konsekvenser	84
8.1	Syfte och alternativa lösningar	84
8.2	Offentligfinansiella effekter	85
8.3	Konsekvenser för enskilda och företag.....	85
8.4	Konsekvenser för Skatteverket och de allmänna förvaltningsdomstolarna	87
8.5	Övriga effekter och bedömningar	88
9	Författningskommentar	88
9.1	Förslaget till lag om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen	88
Bilaga 1	RÅDETS DIREKTIV (EU) 2017/1852 av den 10 oktober 2017 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen	107

1 Sammanfattning

I promemorian lämnas förslag till de författningar som krävs för att genomföra rådets direktiv (EU) 2017/1852 av den 10 oktober 2017 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen.

Direktivet innebär att det införs EU-gemensamma bestämmelser om tvistlösning i fall av dubbelbeskattning inom EU.

Förslaget innehåller bestämmelser om ett förfarande för ömsesidig överenskommelse som innebär att de berörda staternas behöriga myndigheter ska försöka lösa fall av dubbelbeskattning. Förslaget innehåller vidare bestämmelser om ett obligatoriskt inrättande av en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning för vissa fall där de behöriga myndigheterna inte når fram till en överenskommelse inom viss angiven tid.

Bestämmelserna föreslås träda i kraft den 1 juli 2019.

2 Författningstext

2.1 Förslag till lag om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs¹ följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

Lagens tillämpningsområde

1 § Denna lag gäller när det uppkommer en tvist mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal mellan Sverige och den andra staten som ska lösas på sådant sätt som avses i rådets direktiv (EU) 2017/1852 av den 10 oktober 2017 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen (skattetvistlösningsdirektivet), i den ursprungliga lydelsen.

Ord och uttryck i lagen

2 § I denna lag avses med

1. *behörig myndighet*: en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 2.1 a i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen, i någon av de stater inom Europeiska unionen som är part i en tvist enligt denna lag,

2. *skatteavtal*: ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning på inkomst och, i förekommande fall, på förmögenhet som ingåtts av Sverige med en stat inom Europeiska unionen.

Tolkning av ord och uttryck

3 § Ord och uttryck som inte anges i denna lag har samma betydelse som de har i det skatteavtal som är föremål för tolkning och tillämpning i tvisten.

Ord och uttryck som inte anges i skatteavtalet har samma betydelse som i den interna svenska lagstiftning som var gällande när beslutet eller beskedet om den åtgärd som gett upphov till en tvist enligt denna lag fattades eller meddelades. Betydelsen som ett ord eller ett uttryck har i skattelagstiftningen har företräde framför ordets eller uttryckets betydelse i annan lagstiftning.

Behörig myndighet i Sverige

4 § Skatteverket ska vara behörig myndighet i Sverige enligt denna lag.

¹ Jfr rådets direktiv (EU) 2017/1852 av den 10 oktober 2017 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen, i den ursprungliga lydelsen.

2 kap. Ansökan om tvistlösning

Vem kan ge in en ansökan om tvistlösning?

1 § En fysisk eller juridisk person som enligt skattelagstiftningen i en stat inom Europeiska unionen anses höra hemma där och vars inkomst- eller förmögenhetsbeskattning påverkas direkt av en tvist mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal dem emellan, har rätt att ansöka om att dessa stater ska lösa tvisten.

När och hur ska ansökan om tvistlösning ges in?

2 § En ansökan om tvistlösning ska ges in till Skatteverket inom tre år från den dag då sökanden först fick del av det beslut eller besked om en åtgärd som gett eller kommer att ge upphov till den tvist som anges i 1 kap. 1 §. Ansökan ska vara skriftlig.

Vad ansökan om tvistlösning ska innehålla

3 § En ansökan om tvistlösning ska innehålla

1. uppgift om vilka medlemsstater som berörs av tvisten,
2. identifikationsuppgifter i form av namn och postadress, personnummer, samordningsnummer, organisationsnummer eller motsvarande registreringsnummer och motsvarande utländska nummer och andra uppgifter som behövs för att identifiera den eller de personer som är berörda av tvisten,
3. uppgift om vilka beskattningsår tvisten avser,
4. relevanta fakta och omständigheter i tvisten,
5. uppgift om tillämpligt skatteavtal och nationella föreskrifter,
6. uppgift om vilka omständigheter som ligger till grund för ansökan,
7. kopia av beslut, revisionspromemoria eller annat liknande dokument som ligger till grund för tvistefrågan,
8. försäkran om att sökanden ska lämna fullständiga och skyndsamma svar på förfrågningar från Skatteverket och tillhandahålla de uppgifter som Skatteverket begär,
9. uppgift om överklaganden, rättsliga förfaranden och domstolsavgöranden som har koppling till tvistefrågan,
10. uppgift om huruvida en begäran om ömsesidig överenskommelse som rör tvistefrågan har lämnats in inom ramen för ett annat liknande förfarande, och
11. en försäkran om att sökanden är medveten om att ingivandet av ansökan om tvistlösning enligt denna lag innebär att ett sådant annat förfarande rörande tvistefrågan som avses i 10 ska avslutas.

Komplettering av ansökan

4 § Skatteverket får förelägga sökanden att ge in de uppgifter som behövs för att tvisten ska kunna prövas i sak. Föreläggandet ska utfärdas inom tre månader från det att ansökan om tvistlösning togs emot.

I föreläggandet ska det anges att sökanden ska lämna svar inom tre månader från det att föreläggandet togs emot och att följderna av att det inte följs kan bli att ansökan om tvistlösning avvisas.

Prövning av ansökan om tvistlösning

5 § Skatteverket ska pröva om en ansökan om tvistlösning ska godtas inom sex månader från den dag som är senast av

1. dagen för mottagandet av ansökan, eller
2. dagen för mottagandet av kompletterande uppgifter enligt 4 §.

Detta gäller inte om sökanden har överklagat ett beslut som gett upphov till den tvist som ligger till grund för ansökan. Tidsfristen ska då räknas från den dag då en dom eller ett slutligt beslut i det förfarandet har fått laga kraft eller förfarandet har vilandeförklarats.

6 § En ansökan om tvistlösning ska avvisas om

1. det inte finns någon tvist,
2. ansökan inte har lämnats in inom den tid som anges i 2 §, eller
3. ansökan inte innehåller eller har kompletterats med de uppgifter som anges i 3 och 4 §§.

7 § En ansökan om tvistlösning som inte prövas inom den tid som anges i 5 § ska anses ha godtagits.

Sökandens återkallelse av ansökan om tvistlösning

8 § Sökanden får när som helst under förfarandet enligt denna lag återkalla en ansökan om tvistlösning. En återkallelse ska vara skriftlig och ges in till Skatteverket.

3 kap. Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse

1 § Om samtliga behöriga myndigheter har godtagit ansökan om tvistlösning, ska Skatteverket försöka lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse med utländsk behörig myndighet.

Om myndigheterna inte träffar en överenskommelse inom två år, eller högst tre år efter förlängning av en behörig myndighet, från det senaste av behöriga myndigheters beslut att godta en ansökan om tvistlösning ska Skatteverket underrätta sökanden om detta. En sådan underrättelse ska innehålla en motivering till varför en överenskommelse inte har träffats. En sökande som fått en sådan underrättelse får begära att en rådgivande kommitté inrättas i enlighet med vad som anges i 4 kap. 1 §.

2 § Om sökanden har överklagat ett beslut som gett upphov till tvisten ska tidsfristen i 1 § räknas från den dag då en dom eller ett slutligt beslut i det förfarandet har fått laga kraft eller förfarandet vilandeförklarats.

Komplettering av uppgifter

3 § Skatteverket får begära att sökanden ger in de uppgifter som behövs för att Skatteverket ska kunna ingå en ömsesidig överenskommelse enligt denna lag.

Sökanden ska lämna svar på en begäran om komplettering inom tre månader från det att begäran togs emot.

Följder av en ömsesidig överenskommelse

4 § Skatteverket ska så snart som möjligt underrätta sökanden när en ömsesidig överenskommelse träffats och om överenskommelsens innebörd.

5 § Sökanden ska inom 60 dagar från det att denne fick del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd meddela Skatteverket om överenskommelsen godtas och om sökanden, såvitt avser frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder eller återkallar sådana åtgärder som redan har vidtagits. Om sökanden återkallar åtgärder som redan har vidtagits ska denne inom samma tid ge in bevis för att dessa avslutats.

6 § Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att en ömsesidig överenskommelse ska kunna verkställas så snart som möjligt efter det att sökanden, i enlighet med 5 §, meddelat att överenskommelsen godtas och att denne avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder eller har gett in bevis för att sådana åtgärder som redan har vidtagits har avslutats.

Inledande av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse i andra fall

7 § Bestämmelserna i detta kapitel ska tillämpas också i fall då en rådgivande kommitté beslutat att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning ska godtas och en behörig myndighet begär att ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse ska inledas.

I sådant fall ska tidsfristen i 1 § räknas från den dag då myndigheten begär att förfarandet ska inledas.

4 kap. Rådgivande kommitté

Allmänna bestämmelser

Begäran om inrättande av en rådgivande kommitté

1 § En sökande som enligt 3 kap. 1 § underrättats om att de behöriga myndigheterna inte träffat en ömsesidig överenskommelse får begära att en rådgivande kommitté inrättas för att lösa tvisten.

En sökande vars ansökan avvisats av en utländsk behörig myndighet, men inte av alla behöriga myndigheter, får begära att en rådgivande kommitté inrättas för att pröva ansökan om tvistlösning. En sådan begäran får inte ges in om en avvisad ansökan om tvistlösning är föremål för överprövning, avvisningsbeslutet kan överklagas eller en domstol har bekräftat att avvisningsbeslutet var riktigt och det inte går att avvika från domstolens bedömning.

Formerna för begäran om inrättande av en rådgivande kommitté

2 § Begäran om att inrätta en rådgivande kommitté ska vara skriftlig och ges in till Skatteverket inom 50 dagar från den dag som är senast av

1. dagen då sökanden tog emot en underrättelse om att de behöriga myndigheterna inte träffat en ömsesidig överenskommelse inom föreskriven tid,

2. dagen då sökanden tog emot det senaste av behöriga myndigheters beslut att avvisa en ansökan om tvistlösning, eller

3. dagen då sökanden tog emot ett beslut om att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning godtagits.

3 § Tillsammans med en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté enligt 1 § andra stycket ska sökanden lämna ett intyg om att det aktuella avvisningsbeslutet inte kan överklagas eller om att ingen överprövning av avvisningsbeslutet pågår och att sökanden avstår från sin rätt att överklaga beslutet.

4 § Skatteverket får avslå en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté, om sökanden avseende den fråga som är föremål för tvisten har

1. dömts till påföljd enligt skattebrottslagen (1971:69), eller

2. påförts skattetillägg enligt skatteförfarandelagen (2011:1244).

Inrättande av en rådgivande kommitté

5 § Om en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté inte avslås enligt 4 §, och en motsvarande sådan begäran som lämnats in till en utländsk behörig myndighet inte heller av något skäl avslås av den myndigheten, ska Skatteverket i samråd med den utländska behöriga myndigheten inrätta en rådgivande kommitté.

Underrättelse till sökanden

6 § Om en rådgivande kommitté ska inrättas ska Skatteverket, inom 120 dagar från mottagandet av begäran om att inrätta kommittén, underrätta sökanden om

1. att en rådgivande kommitté har inrättats,

2. den dag då den rådgivande kommittén senast ska lämna ett yttrande om hur tvisten ska lösas, och

3. tillämpliga skatteavtal och nationella föreskrifter.

Skatteverket ska även översända arbetsordningen för den rådgivande kommittén till sökanden inom den tidsperiod som anges i första stycket.

Begäran om att utnämna oberoende personer

7 § Sökanden får begära att Skatteverket utnämner oberoende personer till den rådgivande kommittén för Sveriges del om kommittén inte har inrättats inom 120 dagar från det att begäran om inrättande av kommittén gavs in.

Begäran ska ges in till Skatteverket inom 30 dagar från det att 120-dagarsperioden har löpt ut. I begäran ska anges om någon behörig myndighet utöver Skatteverket inte har utnämnt oberoende personer.

8 § Skatteverket ska så snart som möjligt pröva begäran om att utnämna oberoende personer. Om Skatteverket avslår begäran ska det ske i ett beslut.

9 § Om Skatteverket inte har utnämnt minst en oberoende person till den rådgivande kommittén ska Skatteverket, efter begäran enligt 7 §, utnämna en oberoende person och en ersättare.

Om varken Skatteverket eller någon annan behörig myndighet har utnämnt minst varsin oberoende person till kommittén ska Skatteverket utnämna två oberoende personer.

Oberoende personer och ersättare ska utnämnas från förteckningen över oberoende personer som anges i artikel 9 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen.

Begäran om att få del av arbetsordningen

10 § En sökande som inte fått del av den rådgivande kommitténs arbetsordning inom två veckor från inrättandet av kommittén får begära att Skatteverket skickar över standardarbetsordningen enligt artikel 11.3 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen, till kommittén för tillämpning.

Bevis och närvaro under förfarandet i den rådgivande kommittén

Bevis

11 § Sökanden eller en annan person som är berörd av tvisten får ge in bevis till den rådgivande kommittén om de behöriga myndigheterna samtycker till det, eller om kommittén begär det.

12 § Skatteverket ska ge in bevis till den rådgivande kommittén om kommittén begär det. Skatteverket är dock inte skyldigt att ge in bevis, om

1. inhämtandet av uppgifterna skulle kräva att svensk myndighet vidtar åtgärd som avviker från lagstiftning eller administrativ praxis i Sverige,

2. uppgifterna inte är tillgängliga enligt lagstiftning eller administrativ praxis i Sverige,

3. uppgifterna gäller affärshemlighet, industri- eller yrkeshemlighet eller sådana förfaringsätt eller upplysningar som nyttjats i näringsverksamhet, eller

4. ett utlämnande av uppgifterna strider mot allmänna hänsyn.

Närvaro

13 § Sökanden eller en annan person som är berörd av tvisten får närvara vid överläggning i en rådgivande kommitté om de behöriga myndigheterna samtycker till det, eller om kommittén begär det.

Tystnadsplikt och sekretess

14 § Sökanden, en annan person som är berörd av tvisten eller en företrädare för någon av dessa personer får inte till någon obehörigen röja vad han eller hon har fått reda på under förfarandet i en rådgivande kommitté.

I det allmännas verksamhet tillämpas bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Kommitté för alternativ tvistlösning

15 § Skatteverket får komma överens med utländsk behörig myndighet om att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning i stället för en rådgivande kommitté.

16 § Om en kommitté för alternativ tvistlösning har inrättats ska Skatteverket, inom den period som anges i 6 § andra stycket, underrätta sökanden om kommitténs arbetsordning.

17 § En sökande som inte fått del av arbetsordningen för kommittén för alternativ tvistlösning inom två veckor från inrättandet av kommittén får begära att Skatteverket skickar över standardarbetsordningen till kommittén för tillämpning.

18 § Bestämmelserna om bevis och närvaro under förfarandet i en rådgivande kommitté och om tystnadsplikt och sekretess i 11, 13 och 14 §§ och om kostnader för förfarandet i 9 kap. gäller även vid ett förfarande i en kommitté för alternativ tvistlösning, om inte något annat anges i arbetsordningen för kommittén för alternativ tvistlösning.

5 kap. Ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté

1 § Bestämmelserna i detta kapitel tillämpas om en rådgivande kommitté har inrättats enligt 4 kap. 1 § första stycket. Vad som sägs om en rådgivande kommitté gäller även för en kommitté för alternativ tvistlösning.

2 § Skatteverket ska, inom sex månader från den dag då Skatteverket tar emot ett yttrande från den rådgivande kommittén, lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse med utländsk behörig myndighet.

Den ömsesidiga överenskommelsen ska grundas på yttrandet från den rådgivande kommittén om inte Skatteverket kommer överens med utländsk behörig myndighet om att lösa tvisten på annat sätt.

3 § Skatteverket ska så snart som möjligt underrätta sökanden när en ömsesidig överenskommelse träffats och om överenskommelsens innebörd.

Om sökanden inte har fått del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd inom 30 dagar från det att överenskommelsen träffades får sökanden hos Skatteverket begära att få del av den. Skatteverket ska så snart som möjligt underrätta sökanden om innebörden av överenskommelsen.

Följder av en ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté

4 § Sökanden ska inom 60 dagar från det att denne fick del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd meddela Skatteverket om överenskommelsen godtas och om sökanden, såvitt avser frågor som

omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder.

5 § Om Skatteverket har kommit överens med utländsk behörig myndighet om att lösa tvisten på annat sätt än vad som följer av yttrandet från den rådgivande kommittén, ska Skatteverket vidta de åtgärder som krävs för att den ömsesidiga överenskommelsen ska verkställas så snart som möjligt efter det att sökanden, i enlighet med 4 §, har meddelat att överenskommelsen godtas och att denne avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder.

6 § Om Skatteverket har kommit överens med utländsk behörig myndighet om att lösa tvisten i enlighet med yttrandet från den rådgivande kommittén, ska Skatteverket vidta de åtgärder som krävs för den ömsesidiga överenskommelsen ska verkställas om

1. sökanden, i enlighet med 4 §, har meddelat att överenskommelsen godtas och att denne avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder, och

2. det inte framkommit att det finns brister i opartiskhet hos en oberoende person i en rådgivande kommitté eller en medlem i en kommitté för alternativ tvistlösning.

Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att överenskommelsen ska verkställas senast 13 månader efter att yttrandet överlämnats till Skatteverket.

Om Skatteverket inte vidtagit de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen inom 13 månader efter att yttrandet överlämnats till Skatteverket får sökanden begära att Skatteverket vidtar de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen. Skatteverket ska så snart som möjligt vidta de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen eller i ett beslut avslå begäran.

6 kap. Förfarandets upphörande

1 § Förfarandet enligt denna lag ska upphöra om

1. Skatteverket meddelar ett beslut som innebär att det inte längre finns någon tvist,

2. Skatteverket tar emot en skriftlig återkallelse av ansökan om tvistlösning från sökanden, eller

3. tvisten av någon annan anledning upphör.

2 § Förfarandet enligt denna lag ska också upphöra om en domstol meddelat beslut i tvistefrågan som det inte är möjligt att avvika från i den medlemsstaten och

1. de behöriga myndigheterna inte har träffat en ömsesidig överenskommelse, eller

2. den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning inte har lämnat ett yttrande till de behöriga myndigheterna.

7 kap. Särskilda bestämmelser för fysiska personer och mindre företag

1 § Om Skatteverket får en underrättelse från utländsk behörig myndighet om att denna myndighet har tagit emot en ansökan om tvistlösning, ett svar på en begäran om kompletterande uppgifter till ansökan, en återkallelse av ansökan om tvistlösning eller en begäran om utnämmande av oberoende personer enligt förfarandet i artikel 17 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen, ska sådan handling anses ha kommit Skatteverket tillhanda den dag då underrättelsen togs emot. Om underrättelsen avser ett svar på en begäran om kompletterande uppgifter under förfarandet vid ömsesidig överenskommelse ska sådan handling anses ha kommit Skatteverket tillhanda den dag då den överlämnande behöriga myndigheten tog emot handlingen.

8 kap. Förhållandet till andra nationella förfaranden

1 § En sökande ska ha tillgång till förfarandet enligt denna lag även om det finns ett nationellt beslut avseende tvistefrågan som fått laga kraft.

2 § Skatteverket får förklara förfarandet enligt denna lag vilande om ett straffrättsligt eller administrativt förfarande samtidigt pågår i den fråga som gett upphov till tvisten och det kan leda till påföljd enligt skattebrottslagen (1971:69) eller påförande av skattetillägg enligt skatteförfarandelagen (2011:1244). Förfarandet får vilandeförklaras från och med den dag då ansökan om tvistlösning godtogs till dess att ett slutligt beslut har meddelats i det straffrättsliga eller administrativa förfarandet.

3 § Om en ansökan om tvistlösning lämnas in enligt 2 kap. 2 § ska Skatteverket avsluta varje annat förfarande vid ömsesidig överenskommelse om den aktuella tvisten som pågår enligt ett skatteavtal mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen.

9 kap. Kostnader för förfarandet

Fördelning av kostnader mellan berörda medlemsstater

1 § Om inte Skatteverket har kommit överens med utländsk behörig myndighet om annat, ska Sverige betala sin andel av följande kostnader:

1. de oberoende personernas kostnader, och
2. de oberoende personernas arvoden i förekommande fall.

Sverige ska inte ersätta kostnader som sökanden eller en annan person som är berörd av tvisten förorsakar.

Kostnader för en sökande

2 § Skatteverket får besluta att sökanden ska stå för kostnaderna som anges i 1 § om Skatteverket har kommit överens med utländsk behörig myndighet om det och

1. sökanden har återkallat ansökan om tvistlösning, eller

2. en rådgivande kommitté har bekräftat att utländsk behörig myndighets beslut att avvisa ansökan om tvistlösning var riktigt.

10 kap. Överklagande

1 § Beslut enligt 2 kap. 6 §, 4 kap. 4 § och 8 § andra meningen, 5 kap. 6 § tredje stycket och 9 kap. 2 § får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Andra beslut enligt denna lag får inte överklagas.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2019.

2. Lagen tillämpas för beskattningsår som börjar efter den 31 december 2017.

2.2 Förslag till förordning om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs² följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna förordning gäller vid tillämpning av lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen.

Förordningen är meddelad med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen.

Ord och uttryck i förordningen

2 § Ord och uttryck som används i denna förordning har samma betydelse och tillämpningsområde som i lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen.

Ansökan om tvistlösning

3 § Skatteverket ska till sökanden bekräfta mottagandet av en ansökan om tvistlösning enligt 2 kap. 2 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen inom två månader från det att ansökan togs emot.

Skatteverket ska inom samma tid underrätta utländsk behörig myndighet om att ansökan har tagits emot och om vilket språk som kommer att användas för myndighetens meddelanden under förfarandet.

4 § Skatteverket ska utan dröjsmål underrätta sökanden och utländsk behörig myndighet

1. om beslut enligt 2 kap. 6 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen, och

2. när ett förfarande har upphört enligt 6 kap. den lagen.

Underrättelsen enligt första stycket 2 ska innehålla en motivering.

Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse

Förlängning av period för ömsesidig överenskommelse

5 § Skatteverket får förlänga den tid enligt 3 kap. 1 § andra stycket lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen som behöriga myndigheter har att lösa en tvist med upp till ett år. Skatteverket ska utan dröjsmål underrätta utländsk behörig myndighet om en sådan förlängning och om skälen för denna.

² Jfr rådets direktiv (EU) 2017/1852 av den 10 oktober 2017 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen, i den ursprungliga lydelsen.

Rådgivande kommitté

6 § Om Skatteverket har tagit emot en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt 4 kap. 2 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen, ska Skatteverket utnämna minst en företrädare för myndigheten och minst en oberoende person för Sveriges del från förteckningen i artikel 9 i rådets direktiv (EU) 2017/1852 av den 10 oktober 2017 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen (skattetvistlösningsdirektivet), i den ursprungliga lydelsen. För varje oberoende person ska Skatteverket utnämna en ersättare.

Vid utnämmandet av oberoende personer ska Skatteverket iakttä de regler för utnämmande som de behöriga myndigheterna har kommit överens om. Om myndigheterna inte har kommit överens om sådana regler ska utnämmande ske genom lottdragning.

7 § Skatteverket får invända mot en utländsk behörig myndighets utnämning av en oberoende person på de grunder som de behöriga myndigheterna har kommit överens om eller på någon av de grunder som anges i artikel 8.4 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen.

8 § Skatteverket får begära att en utnämnd oberoende person eller dennes ersättare ska uppge omständigheter som kan rubba förtroendet för dennes opartiskhet.

Underrättelse om beslut om att utnämna oberoende personer

9 § Skatteverket ska informera utländsk behörig myndighet om beslut att utnämna oberoende personer enligt 4 kap. 8 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen.

Bestämmelser om arbetsordning

10 § Skatteverket ska underteckna arbetsordningen för den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning.

11 § Skatteverket ska skicka över standardsarbetsordningen enligt artikel 11.3 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen, till den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning på begäran av en sökande enligt 4 kap. 10 eller 17 §§ lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen.

Tystnadsplikt och sekretess

12 § Skatteverket ska informera sökanden, annan person som är berörd av tvisten eller en företrädare för någon av dessa personer om innebörden av 4 kap. 14 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen.

Inledande av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse på behörig myndighets begäran

13 § Om en rådgivande kommitté har beslutat att en tidigare avvisad begäran om tvistlösning ska godtas får Skatteverket begära att ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse enligt 3 kap. 1 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen ska inledas.

Om Skatteverket gör en begäran enligt första stycket ska den ges in till den rådgivande kommittén, sökanden och utländsk behörig myndighet inom 60 dagar från kommitténs beslut.

Brister i opartiskhet

14 § Om Skatteverket har beslutat att inte vidta åtgärder för att verkställa en ömsesidig överenskommelse på grund av brister i opartiskhet hos en oberoende person i en rådgivande kommitté eller en medlem i en kommitté för alternativ tvistlösning enligt 5 kap. 6 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen, ska Skatteverket meddela utländsk behörig myndighet om detta.

Fysiska personer och mindre företag

15 § Om Skatteverket tar emot en ansökan om tvistlösning, ett svar på ett föreläggande eller en begäran om kompletterande uppgifter, en återkallelse av en ansökan om tvistlösning eller en begäran om utnämning av oberoende personer från en sökande som är obegränsat skattskyldig i Sverige och som vill använda sig av artikel 17 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen, ska Skatteverket inom två månader från mottagandet översända handlingen till utländsk behörig myndighet. Vid översändandet ska Skatteverket ange att handlingen getts in med stöd av artikel 17 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen, och när den togs emot.

Om Skatteverket tar emot ytterligare uppgifter som svar på ett föreläggande om att ge in uppgifter enligt 2 kap. 4 § den lagen eller en begäran om kompletterande uppgifter enligt 3 kap. 3 § samma lag ska Skatteverket skicka en kopia av svaret till utländsk behörig myndighet.

Publicering

16 § Skatteverket får komma överens med utländsk behörig myndighet om att en ömsesidig överenskommelse enligt 5 kap. 2 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen ska publiceras. En publicering kräver samtycke från sökanden.

17 § Om förutsättningarna för publicering enligt 16 § inte är uppfyllda, ska Skatteverket publicera en sammanfattning av den ömsesidiga överenskommelsen.

Skatteverket ska översända sammanfattningen till sökanden innan den publiceras.

Sammanfattningen får publiceras tidigast 60 dagar efter att sökanden fick del av den. Publicering får dock inte ske om sökanden begärt att Skatteverket ska hemlighålla information som rör handels-, affärs-,

industri- eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser eller information vars utlämnande skulle strida mot allmänna hänsyn.

Om sammanfattningen ska publiceras ska Skatteverket översända den till Europeiska kommissionen.

Skatteverket ska upplysa sökanden om bestämmelser i skattetvistlösningsdirektivet i vissa fall

18 § Skatteverket ska i samband med att myndigheten tar emot en ansökan om tvistlösning enligt 2 kap. 2 § lagen (2019:000) om ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen, upplysa sökanden om att

1. bestämmelser om samtidigt ingivande av ansökan om tvistlösning, svar på begäran om komplettering och återkallelse av en ansökan om tvistlösning till samtliga behöriga myndigheter finns i artikel 3.1 och 3.4 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen, samt att det i artikel 3.1 även finns bestämmelser om vilket språk ansökan ska vara utformad på, och

2. bestämmelser om att fysiska personer och mindre företag får ge in en ansökan om tvistlösning, ett svar på en begäran om kompletterande uppgifter, en återkallelse av en ansökan om tvistlösning eller en begäran om utnämmande av oberoende personer endast till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den fysiska personen eller företaget enligt skattelagstiftningen anses höra hemma finns i artikel 17 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen.

19 § Skatteverket ska i samband med att myndigheten tar emot en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt 4 kap. 2 § lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen, upplysa sökanden om att det finns bestämmelser om ingivande av begäran om inrättande av rådgivande kommitté, begäran om utnämmande av oberoende personer och begäran om beslut om upprättande av arbetsordning i artiklarna 5.3, 6.1, 7 och 11.4 i skattetvistlösningsdirektivet, i den ursprungliga lydelsen.

---

1. Denna förordning träder i kraft den 1 juli 2019.

2. Förordningen tillämpas för beskattningsår som börjar efter den 31 december 2017.

2.3 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1977:937) om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m.

Härigenom föreskrivs i fråga om förordningen (1977:937) om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m. att 7 c § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 c §³

Beslut av Skatteverket som överklagas till en förvaltningsrätt ska tas upp av Förvaltningsrätten i Stockholm om beslutet avser ärenden enligt lagen (2004:629) om trängselskatt beträffande en fysisk eller juridisk person som inte omfattas av bestämmelserna i 67 kap. 7, 8 eller 9 § skatteförfarandelagen (2011:1244).

Beslut av Skatteverket som överklagas till en förvaltningsrätt ska tas upp av Förvaltningsrätten i Stockholm om beslutet avser ärenden enligt

1. lagen (2004:629) om trängselskatt beträffande en fysisk eller juridisk person som inte omfattas av bestämmelserna i 67 kap. 7, 8 eller 9 § skatteförfarandelagen (2011:1244), eller

2. lagen (2019:000) om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 2019.

³ Senaste lydelse 2014:1525.

3 Ärendet

Den 10 oktober 2017 antogs rådets direktiv (EU) 2017/1852 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen (skattetvistlösningsdirektivet). Direktivet syftar till att upprätta ett effektivt förfarande för att lösa tvister mellan stater inom Europeiska unionen om tolkning och tillämpning av skatteavtal eller konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG). I direktivet finns bestämmelser om ett EU-gemensamt förfarande för att lösa sådana tvister. Medlemsstaterna ska senast den 30 juni 2019 anta de författningar som behövs för att genomföra direktivet. Direktivet ska tillämpas på ansökningar om tvistlösning som lämnas in från och med den 1 juli 2019 och som rör tvister om inkomst eller förmögenhet som intjänats från och med den 1 januari 2018. Direktivet finns i *bilaga 1*.

4 Bakgrund

4.1 Skatteavtal

Skatteavtal syftar till att undvika dubbelbeskattning och förhindra skatteflykt. Genom att dubbelbeskattning undviks elimineras eller minskas de skattemässiga hinder som finns för ett fritt utbyte av varor, kapital och tjänster och för fri rörlighet för arbetskraft. Avtalen innehåller bestämmelser om bl.a. vilka personer som omfattas av avtalet, i vilket land en person ska anses ha hemvist vid tillämpningen av avtalet, hur beskattningsrätten till olika inkomster ska fördelas mellan staterna och på vilket sätt dubbelbeskattning ska undvikas.

Sverige har för närvarande fullständiga skatteavtal med drygt 80 stater och jurisdiktioner, däribland samtliga stater inom EU. Alla fullständiga skatteavtal mellan Sverige och andra stater inom EU innehåller bestämmelser om förfarande vid ömsesidig överenskommelse, även om dessa kan skilja sig åt mellan avtalen. Generellt sett innebär dessa bestämmelser att en skattskyldig som anser att någon av (eller båda) de avtalsslutande staterna har vidtagit åtgärder som strider mot bestämmelserna i det aktuella avtalet har rätt att ansöka om att staterna löser frågan. Det är sedan upp till de avtalsslutande staterna att, antingen på egen hand eller gemensamt via en ömsesidig överenskommelse, försöka hitta en lösning.

Bestämmelser om förfarande vid ömsesidig överenskommelse finns också i OECD:s modellavtal (artikel 25) som utgör grunden för svenska förhandlingar om skatteavtal. I 2005 års version av modellavtalet kompletterades bestämmelserna om förfarandet vid ömsesidig överenskommelse med ett s.k. skiljeförfarande. Denna komplettering syftade till att säkerställa att en skattskyldig som har ansökt om ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse får sin fråga löst. Detta uppnås genom att den skattskyldige, om de avtalsslutande staterna inte kan enas

om en lösning i ärendet, får begära att olösta frågor avgörs av en skiljenämnd. De avtalsslutande staterna är sedan bundna av skiljenämndens yttrande om de inte kan komma överens om en annan lösning. Förfarandet med skiljenämnd är inte ett separat förfarande utan utgör en del av förfarandet vid ömsesidig överenskommelse.

Vad gäller Sveriges bilaterala skatteavtal med övriga stater inom EU är det enbart avtalet med Storbritannien och Nordirland och avtalet med Tyskland som innehåller bestämmelser om skiljeförfarande. Bestämmelser om skiljeförfarande finns dock även i förhållande till övriga stater inom EU i och med den multilaterala konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG, skiljemannakonventionen). Även om skiljemannakonventionen har ett mer begränsat tillämpningsområde än de bilaterala skatteavtalen så innehåller såväl konventionen som avtalen bestämmelser om fördelning av beskattningsrätt samt syftar till att undvika dubbelbeskattning. Såväl skiljemannakonventionen som de bilaterala avtalen omfattas således av termen ”skatteavtal”.

Det bör framhållas att begreppet skiljeförfarande i skatteavtalen inte har någon koppling till begreppet skiljeförfarande i lagen (1999:116) om skiljeförfarande.

Enligt förordningen (2000:1077) om handläggning av ärenden enligt skatteavtal ska Skatteverket pröva sådana ärenden om inkomst-, fastighets- eller förmögenhetsskatt som enligt skatteavtal eller annat avtal som Sverige har ingått med en annan stat ska handläggas av behörig myndighet, om ärendet avser ändring i fråga om beslut varigenom statlig eller kommunal skatt har påförts. Om ett ärende är av särskild betydelse eller annars av sådan beskaffenhet att det bör avgöras av regeringen, ska Skatteverket dock överlämna ärendet till regeringen med ett eget yttrande.

4.2 OECD:s arbete med att motverka aggressiv skatteplanering

Våren 2013 påbörjade OECD med understöd av G20 ett projekt för att motverka skattebaseroering och flyttning av vinster (”Base Erosion and Profit Shifting Project”, BEPS-projektet). I oktober 2015 publicerades 13 rapporter (avseende 15 åtgärdsområden) och ett sammanfattande dokument som tillsammans utgör det s.k. BEPS-paketet.

I den handlingsplan som togs fram i inledningen av BEPS-projektet angavs att åtgärderna för att motverka BEPS kan komma att innebära en ökad osäkerhet vid beskattningen. I handlingsplanen uttalades att det därför var viktigt att komplettera åtgärderna mot BEPS med åtgärder som minskar nämnda osäkerhet och ökar förutsebarheten vid beskattningen. Arbetet med sådana åtgärder kom att bedrivas i åtgärd 14 och resulterade i slutrapporten ”Making Dispute Resolution Mechanisms More Effective”. Rapporten innehåller minimistandarder och rekommendationer avseende bestämmelser i skatteavtal om förfarandet vid ömsesidig överenskommelse, inklusive skiljeförfarande.

4.3 EU:s arbete med att påverka skattebaserosion och flyttning av vinster

Även inom EU pågår ett arbete med att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster och flera åtgärder har beslutats, bl.a. rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juni 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt påverkar den inre marknadens funktion (direktivet mot skatteundandraganden). Som ett led i detta arbete presenterade kommissionen i oktober 2016 förslaget till skatttvistlösningsdirektiv. Syftet med förslaget var att förbättra de tvistlösningsmekanismer som redan finns i bilaterala skatteavtal medlemsstaterna emellan och i skiljemannakonventionen. Kommissionens förslag byggde i stor utsträckning på bestämmelserna i skiljemannakonventionen men innehöll en mer detaljerad reglering av förfarandet.

4.4 Skatttvistlösningsförfarandet i direktivet i korthet

Som angivits ovan innehåller direktivet bestämmelser om ett EU-gemensamt förfarande för att lösa tvister mellan stater inom Europeiska unionen om tolkning och tillämpning av skatteavtal och skiljemannakonventionen. Förfarandet kan i korthet beskrivas som följer. Begrepp och uttryck förklaras närmare i avsnitt 6.2.

Förfarandet initieras genom sökandens ansökan om tvistlösning till behöriga myndigheter i berörda medlemsstater. Ansökan ska ges in till samtliga behöriga myndigheter i berörda medlemsstater samtidigt. Respektive behörig myndighet har sedan att pröva ansökan och antingen godta eller avvisa den. Om ansökan godtas av samtliga behöriga myndigheter ska myndigheterna inleda ett förfarande i syfte att lösa den uppkomna tvisten. Förfarandet kallas förfarande vid ömsesidig överenskommelse. Om myndigheterna inte inom två år, eller som längst tre år om förfarandet förlängts, nått en sådan överenskommelse ska sökanden underrättas om detta. Sökanden kan därefter begära att en rådgivande kommitté inrättas. Den rådgivande kommitténs uppgift är att lämna ett yttrande med lösning på tvisten inom sex månader. Yttrandet ska överlämnas till de behöriga myndigheterna i berörda medlemsstater som antingen avslutar förfarandet vid ömsesidig överenskommelse genom att grunda överenskommelsen på yttrandet, eller kommer överens om en annan lösning på tvisten. Den ömsesidiga överenskommelsen ska sedan verkställas under förutsättning att den bl.a. godtas av den sökande.

Om ansökan om tvistlösning inte godtas av samtliga behöriga myndigheter utan i stället avvisas av minst en behörig myndighet i en berörd medlemsstat kan en rådgivande kommitté inrättas för att så att säga överpröva avvisningsbeslutet. Om kommittén kommer fram till att ansökan ska godtas ska ett sådant förfarande vid ömsesidig överenskommelse som anges ovan inledas. Detta förutsätter dock att en berörd medlemsstat begär det. Om ingen behörig myndighet begär inledande av förfarandet ska kommittén i stället avge ett yttrande med

förslag till lösning på tvisten. Yttrandet ska sedan läggas till grund för den ömsesidig överenskommelse eller alternativt ersättas av en behöriga myndigheters egen lösning på tvisten, precis som ovan.

För att säkerställa att de tvistande medlemsstaterna når en överenskommelse finns under förfarandet flera möjligheter för en sökande att vända sig till en domstol eller myndighet med olika yrkanden.

5 En ny lagstiftning för att lösa tvister som rör tolkningen och tillämpningen av skatteavtal stater inom Europeiska unionen

Förslag: Skattetvistlösningsdirektivets bestämmelser om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen ska genomföras i en särskild lag. Den ska heta lagen om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen. Vissa tillämpningsbestämmelser ska genomföras i en särskild förordning som ska heta förordningen om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen. Förordningen meddelas med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen.

Skälen för förslaget

Skattetvistlösningsdirektivets bestämmelser om tvistlösning syftar till att säkerställa att en tvist mellan stater inom EU om tolkningen och tillämpningen av ett bilateralt skatteavtal dem emellan eller av skiljemannakonventionen blir löst enligt en viss procedur och inom viss tid. Själva proceduren består av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse liknande det som redan finns i skatteavtalen. I likhet med vissa svenska bilaterala skatteavtal och skiljemannakonventionen innehåller direktivet också bestämmelser om skiljeförfarande (dock inte att förväxla med det förfarande som regleras i lagen (1999:116) om skiljeförfarande).

I svensk rätt finns inte någon generell lag eller annan sammanhållen reglering av frågor som rör tvistlösning utanför domstol. På skatteområdet finns bestämmelser om tvistlösning genom förfarandet vid ömsesidig överenskommelse i respektive lag om skatteavtal (se t.ex. lag (2015:666) om skatteavtal mellan Sverige samt Storbritannien och Nordirland) och i lagen (1999:1211) om konvention om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap. Det finns också specifika lagar om utomrättslig tvistlösning i bl.a. lagen (1999:116) om skiljeförfarande, lagen (2011:860) om medling i vissa privaträttsliga tvister och lagen (2015:671) om alternativ tvistlösning i konsumentförhållanden.

Utifrån vad som nu sagts kan konstateras att det inte förefaller naturligt, eller lämpligt, att föra in direktivets bestämmelser i någon befintlig lag.

Eftersom skattetvistlösningsdirektivet är av övergripande natur och ska tillämpas vid tvister som grundas på bilaterala skatteavtal eller skiljemannakonventionen bör bestämmelserna som utgångspunkt regleras i en ny lag. En sådan ordning gör förfarandet mera överskådligt, tydligt och förståeligt. Rena tillämpningsbestämmelser som saknar koppling till tidsfrister och rättigheter eller skyldigheter för den enskilde kan dock med fördel föras in i förordning. Den ska heta förordningen om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen. De bestämmelser i direktivet som reglerar handlandet för utländska organ eller funktioner varken bör eller kan införas i svensk författning.

6 Förslaget till genomförande av skattetvistlösningsdirektivet

6.1 Innehåll och tillämpningsområde

Förslag: Lagen ska tillämpas vid tvister mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal mellan Sverige och den andra staten som ska lösas på ett sådant sätt som avses i skattetvistlösningsdirektivet.

Bedömning: Någon definition av tvistefråga behövs inte. Inte heller behöver det regleras att lagen innehåller rättigheter och skyldigheter för berörda personer.

Skälen för förslaget och bedömningen

I artikel 1 i skattetvistlösningsdirektivet anges att direktivet fastställer regler för en mekanism vars syfte är att lösa tvister som uppstått mellan medlemsstater till följd av tolkningen och tillämpningen av avtal och konventioner som föreskriver ett undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i förekommande fall, förmögenhet. I direktivet fastställs även de berörda personernas rättigheter och skyldigheter i händelse av sådana tvister. Den fråga som är anledningen till sådana tvister kallas i direktivet för tvistefråga. En bestämmelse som klargör lagens tillämpningsområde och som motsvarar den första meningen i artikel 1 bör tas in i den nya lagen. För tydlighets skull bör det i bestämmelsen anges att lagen ska gälla vid tvist mellan Sverige och en annan stat inom EU om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal mellan Sverige och staten i fråga.

För att inte ge intryck av att förfarandet i lagen är det enda förfarande som finns tillgängligt för att lösa den aktuella typen av tvister bör det i bestämmelsen dessutom anges att lagen ska gälla för tvister som ska lösas på ett sådant sätt som avses i skattetvistlösningsdirektivet.

Då lagen kommer att innehålla bestämmelser om rättigheter och skyldigheter för fysiska och juridiska personer saknas anledning att föra in en särskild bestämmelse för att tydliggöra detta. Inte heller bedöms det nödvändigt att införa en definition av begreppet tvistefråga.

6.2 Ord och uttryck

Förslag: I lagen ska det anges vad som avses med behörig myndighet och skatteavtal.

Ord och uttryck som inte anges i lagen ska ha samma betydelse som de har enligt det skatteavtal som är föremål för tolkning och tillämpning i tvisten. Om ett ord eller uttryck inte anges i skatteavtalet i fråga ska det ha samma betydelse som i den interna svenska lagstiftning som gällde vid tidpunkten för beslutet eller beskedet om den åtgärd som gav upphov till tvisten. Betydelsen som ordet eller uttrycket har i skattelagstiftningen ska ha företräde framför betydelsen enligt annan nationell lagstiftning.

Ord och uttryck ska ha samma betydelse i den nya förordningen som i lagen.

Bedömning: Någon särskild definition motsvarande uttrycken ”behörig domstol”, ”dubbelbeskattning” och ”berörd person” i artikel 2.1 a, c och d i direktivet behöver inte tas in i lagen.

Skälen för förslaget och bedömningen

Bakgrund

Artikel 2.1 innehåller definitioner av fyra begrepp: behörig myndighet, behörig domstol, dubbelbeskattning och berörd person. Behörig myndighet och behörig domstol ska utses av respektive medlemsstat. En behörig domstol kan, utöver en domstol, vara en tribunal eller annat organ i en medlemsstat som staten utsett till sin behöriga domstol. Med begreppet dubbelbeskattning avses enligt artikel 2.1 c uttag i två eller flera medlemsstater av sådana skatter som omfattas av ett avtal eller en konvention som avses i artikel 1 på samma beskattningsbara inkomst eller förmögenhet när det ger upphov till antingen i) en ytterligare beskattning, ii) en ökning av skatteskulden, eller iii) en annullering eller minskning av förluster, som skulle kunna användas för att kvitta beskattningsbara vinster. En berörd person är enligt artikel 2.1 d en person som har sin skatterättsliga hemvist i en medlemsstat och vars beskattning påverkas direkt av en tvistefråga. I begreppet person inkluderas såväl fysiska som juridiska personer.

I artikel 2.2 anges att alla begrepp som inte definieras i direktivet ska, såvida inte annat framgår av sammanhanget, ha den innebörd som de vid den tidpunkten har enligt det relevanta avtal eller den relevanta konvention som avses i artikel 1 som gäller vid tidpunkten för mottagandet av den första underrättelsen om den åtgärd som leder till eller kommer att leda till en tvistefråga. Om ett sådant begrepp inte definieras i ett sådant avtal eller en sådan konvention ska det odefinierade begreppet ha den innebörd som det vid den tidpunkten har enligt rätten i den berörda medlemsstaten med avsikt på de skatter för vilka nämnda avtal eller konvention tillämpas. Innebörden enligt tillämplig skattelagstiftning i den medlemsstaten ska ha

företråde framför den innebörd som begreppet ges enligt annan lagstiftning i den medlemsstaten.

Ord och uttryck i lagen

Det underlättar såväl läsningen som utformningen av bestämmelserna i den nya lagen och den nya förordningen om det i lagen införs en bestämmelse med definitioner av vissa ord och uttryck som förekommer ofta i nämnda författningar. Vid genomförandet av direktivet i svensk rätt bör det avgörande alltså inte vara vilka definitioner som finns i direktivet utan vilka ord och uttryck som det bedöms lämpligt att definiera utifrån svenska författningar.

När det gäller direktivets definitioner i artikel 2.1 kan följande sägas. Uttrycken ”behörig domstol”, ”dubbelbeskattning” och ”berörd person” bedöms inte behöva någon särskild definition i den nya lagen. Uttrycket ”behörig myndighet” kommer dock att användas genomgående i lagen och dess innebörd är inte uppenbar (se nedan), varför det bedöms behöva definieras. Detsamma gäller innebörden av uttrycket ”skatteavtal”.

”Behörig myndighet” är, som angivits ovan, enligt direktivet den myndighet i en medlemsstat som medlemsstaten utsett till att vara behörig myndighet för statens räkning. Uttrycket ”behörig myndighet” finns även i såväl fullständiga skatteavtal som i skiljemannakonventionen. Det är inte självklart att uttrycket ”behörig myndighet” har samma innebörd enligt de instrumenten som enligt direktivet. För att det av den nya lagen tydligt ska framgå att uttrycket ”behörig myndighet” i lagen avser de myndigheter som medlemsstaterna utsett som behörig myndighet i enlighet med direktivet, bör det i definitionen tas in en hänvisning till den aktuella direktivsbestämmelsen. Vidare bör det i lagen anges att uttrycket omfattar sådan myndighet i någon av de medlemsstater som är part i en tvist enligt denna lag. Denna avgränsning bedöms nödvändig för att det av lagen tydligt ska framgå vilka behöriga myndigheter som bestämmelserna i lagen tar sikte på. När uttrycket ”behörig myndighet” används i lagen avses således behörig myndighet i Sverige och behörig myndighet i den andra stat som är part i tvisten. I de fall det är nödvändigt att särskilja mellan behörig myndighet i Sverige och behörig myndighet i en annan medlemsstat som är part i tvisten benämns sistnämnda behöriga myndighet ”utländsk behörig myndighet”. Den föreslagna lagen kan enbart reglera behörig myndighet i Sverige. Vad gäller vilken myndighet som ska vara behörig myndighet i Sverige hänvisas till avsnitt 6.3.

Även uttrycket ”skatteavtal” bör definieras i den nya lagen. Begreppet förekommer i inkomstskattelagen (1999:1229) och definieras där i 2 kap. 35 §. Definitionen är inte begränsad till att avse fullständiga skatteavtal utan omfattar även den s.k. skiljemannakonventionen. Termen skatteavtal i den nya lagen bör rimligen göra detsamma, eftersom det då inte är nödvändigt att i lagen särskilt hänvisa till, eller på annat sätt nämna, skiljemannakonventionen eller uttrycket konvention. Definitionen i den föreslagna lagen bör därför följa den i inkomstskattelagen. Dock bör det i definitionen tydliggöras att skatteavtal i den nya lagen enbart avser sådana avtal om undvikande av dubbelbeskattning på inkomst och, i förekommande fall, på förmögenhet som ingåtts av Sverige med en stat inom Europeiska unionen. Innebörden av de i lagen definierade orden och

uttrycken ska vara desamma i den nya förordningen. En bestämmelse av denna innebörd ska tas in där.

Tolkning av ord och uttryck

I syfte att genomföra direktivets artikel 2.2 bör det införas en bestämmelse för att tydliggöra hur ord och uttryck som inte anges i den föreslagna lagen ska förstås. Således föreslås i den nya lagen en bestämmelse om att ord och uttryck som inte anges i lagen ska ha samma betydelse som de har i det skatteavtal som är föremål för tolkning och tillämpning i den aktuella tvisten. Vidare föreslås en bestämmelse enligt vilken ord och uttryck som inte anges i det aktuella skatteavtalet ska ha samma betydelse som i den interna svenska lagstiftning som gällde när beslutet eller beskedet om den åtgärd som gett upphov till en tvist enligt denna lag fattades eller meddelades. Den betydelse som ett ord eller uttryck har i skattelagstiftningen ska ha företräde framför betydelsen i annan lagstiftning.

Innebörden av orden och uttrycken ska vara desamma i den nya förordningen. En bestämmelse av denna innebörd ska tas in där.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 1 kap. 2–3 §§ i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.3 Behörig myndighet i Sverige

Förslag: Skatteverket ska vara behörig myndighet i Sverige.
--

Skälen för förslaget

Bakgrund

I skatteavtal som Sverige har ingått anges normalt sett att behörig myndighet i Sverige är finansministern, dennes befullmäktigade ombud eller den myndighet åt vilken uppdras att vara behörig myndighet vid tillämpningen av avtalet (se t.ex. artikel 3.1 i 1 i skatteavtalet mellan Sverige och Polen). Av 1 § förordningen (2000:1077) om handläggning av ärenden enligt skatteavtal framgår att Skatteverket ska handlägga ärenden om inkomst-, fastighets- eller förmögenhetsskatt som enligt skatteavtal eller annat avtal som Sverige har ingått med en annan stat ska handläggas av behörig myndighet. Detta gäller under förutsättning att ärendet avser ändring i fråga om beslut varigenom statlig eller kommunal skatt har påförts. Av 3 § nämnda förordning framgår att Skatteverket till regeringen ska överlämna ärenden som är av särskild betydelse eller som annars är av sådan beskaffenhet att det bör avgöras av regeringen.

Behörig myndighet i Sverige

Som har nämnts ovan anges i direktivets artikel 2.1 a att behörig myndighet är den myndighet i en medlemsstat som har utsetts som sådan av medlemsstaten i fråga. Behörig myndighet spelar en central roll i det

förfarande som regleras i den nya lagen. Det behöver därför klargöras vilken myndighet som ska utföra dessa uppgifter för Sveriges del.

Som angivits är Skatteverket i dag behörig myndighet vid handläggning av ärenden enligt skatteavtal som rör beslut varigenom statlig eller kommunal skatt har påförts. Det förefaller därför både naturligt och logiskt att utse Skatteverket till den myndighet som ska agera inom ramen för direktivet och den nya lagen. Den avgränsning till ärenden som avser ändring i fråga om beslut varigenom statlig eller kommunal skatt har påförts som finns i förordning bedöms dock inte behöva tas in i den nya lagen. Detta eftersom det förfarande som anges i lagen endast kan åberopas av en person vars beskattning direkt påverkas av tvisten (se avsnitt 6.4). Lagen gäller således endast i sådana ärenden som anges i den aktuella avgränsningen i nämnda förordning.

Till skillnad från vad som gäller enligt förordningen om handläggning av ärenden enligt skatteavtal föreslås ingen bestämmelse som gör det möjligt för Skatteverket att i vissa fall överlämna ett ärende till regeringen. Visserligen kan det uppstå frågor av stor principiell betydelse med avseende på skatteavtalen. Den föreslagna lagen kommer dock, till skillnad från förordningen om handläggning av ärenden enligt skatteavtal, endast gälla för skatteavtal mellan Sverige och en annan stat inom EU. Antalet ärenden som innefattar sådana principiella frågeställningar torde vara mer sällsynt förekommande vad gäller avtal med stater inom EU än med stater utanför EU varför behovet av en bestämmelse motsvarande 3 § förordningen om handläggning av ärenden enligt skatteavtal kan antas vara avsevärt lägre i den nya lagen. Vidare är det inte lämpligt att genomföra direktivets bestämmelser om att den som ansöker om tvistlösning ska kunna få ett beslut om att ansökan avvisas överprövat av en rådgivande kommitté om ärendet handläggs av regeringen.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 1 kap. 4 § i den nya lagen.

6.4 Ansökan om tvistlösning

6.4.1 Ansökan om tvistlösning

Förslag: En fysisk eller juridisk person som enligt skattelagstiftningen i en stat inom Europeiska unionen anses höra hemma där och vars inkomst- eller förmögenhetsbeskattning påverkas direkt av en tvist mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal dem emellan, ska ha rätt att ansöka om att staterna ska lösa tvisten.

Sökanden ska ge in en ansökan om tvistlösning till Skatteverket inom tre år från den dag då sökanden fick del av det beslut eller besked om den åtgärd som gett eller kommer att ge upphov till en tvist enligt lagen. Ansökan ska vara skriftlig.

Enligt den nya förordningen ska Skatteverket inom två månader bekräfta mottagandet av en ansökan om tvistlösning. Skatteverket ska inom samma tid underrätta utländsk behörig myndighet om vilket språk

som Skatteverket kommer att använda för meddelanden under förfarandet.

Vidare ska Skatteverket enligt den nya förordningen i samband med att en ansökan om tvistlösning tas emot upplysa sökanden om att det i direktivet finns bestämmelser om samtidigt ingivande av ansökan om tvistlösning till samtliga behöriga myndigheter samt om vilket språk ansökan ska vara utformad på.

Bedömning: Det behövs inte införas några särskilda bestämmelser om vilka språk som ansökan kan ges in på i Sverige.

Skälen för förslaget och bedömningen

Vem kan ge in ansökan om tvistlösning och när ska den ges in?

I direktivets artikel 3 finns bestämmelser som reglerar vem som får ge in en ansökan om tvistlösning, när och hur en sådan ansökan ska ges in och vad den ska innehålla. I artikel 3.1 anges att en berörd person ska ha rätt att lämna in ett klagomål avseende tvistefrågan med ansökan om tvistlösning till var och en av de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter. En sådan begäran ska lämnas in inom tre år från den tidpunkt då personen fick vetskap om den åtgärd som leder till, eller kommer att leda till, en tvistefråga. Detta ska gälla oavsett om sökanden använder sig av de rättsmedel som finns tillgängliga enligt den nationella rätten i någon av de berörda medlemsstaterna eller inte. Bestämmelsen reglerar i denna del grundförutsättningarna för hur en person som anser att det finns en tvist ska få tillgång till tvistlösningsförfarandet, i och med att den talar om hur personen ska gå till väga för att initiera ett tvistlösningsförfarande mellan de berörda medlemsstaterna. Bestämmelser motsvarande vad som nu sagts behövs därför tas in i den nya lagen. När det gäller begrepp i och omfattning av bestämmelserna görs följande noteringar och ställningstaganden.

I artikel 2.1 d definieras en berörd person som en person, inklusive en enskild person, som har sin skatterättsliga hemvist i en medlemsstat och vars beskattning påverkas direkt av en tvistefråga. Uttrycket berörd person är främmande för svenska förhållanden. Det bedöms heller inte nödvändigt att använda uttrycket för att genomföra direktivet. Uttrycket innefattar såväl en fysisk som en juridisk person. Av nämnda artikel följer att en persons inkomst- eller förmögenhetsbeskattning ska påverkas direkt av en tvist om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal mellan Sverige och en annan medlemsstat, för att personen ska omfattas av uttrycket berörd person. I Sverige finns inte längre någon förmögenhetsbeskattning. Det är dock möjligt att förmögenhetsskatt tas ut i en annan stat inom EU med vilken Sverige har ingått ett skatteavtal som omfattar förmögenhetsskatt och att det därigenom uppkommer en tvist mellan Sverige och denna andra stat. Det bör därför framgå av bestämmelsen att en sådan situation också omfattas av lagen. Genom att ange att personens beskattning ska vara direkt påverkad av en tvist framgår tydligt att det endast är personer vars egna beskattning direkt påverkas av en tvist som kan ge in en ansökan om tvistlösning.

Vidare bör begreppet ”hemvist” i lagen uttryckas som den stat där den fysiska eller juridiska personen enligt skattelagstiftningen anses höra hemma. Motsvarande formulering förekommer bl.a. i 38 a kap. 5 § inkomstskattelagen. Det förefaller därför lämpligt att använda samma uttryck för ”hemvist” i den nya lagen. En fysisk eller juridisk person som uppfyller vad som nu sagts och som ger in en ansökan om tvistlösning bör i lagen fortsättningsvis benämnas sökande. En fysisk eller juridisk person som uppfyller vad som nu sagts men som inte har gett in en ansökan om tvistlösning bör i lagen benämnas annan person som är berörd av tvisten.

Vad sedan gäller själva ansökan noteras att det i direktivet hänvisas till ”ett klagomål avseende en tvistefråga med begäran om tvistlösning”. Formuleringen innebär med andra ord att en person, under de förutsättningar som anges i direktivet, ska ha rätt att ansöka om tvistlösning. I lagen bör ”ett klagomål avseende en tvistefråga med begäran om tvistlösning” i stället benämnas ansökan eller begäran om tvistlösning. I valet mellan dessa begrepp ligger det närmast till hands att använda ansökan då det är ett uttryck som används även i andra sammanhang då en enskild vill påkalla en myndighets prövning. När det gäller omfattningen av direktivets bestämmelse kan konstateras att ansökan om tvistlösning ska ges in till behöriga myndigheter i samtliga berörda medlemsstater samtidigt. Eftersom varje behörig myndighet i en berörd medlemsstat måste godta ansökan om tvistlösning för att ett förfarande för att lösa tvisten ska inledas (jfr avsnitt 6.4.4) är ingivandet av ansökan till samtliga berörda myndigheter av stor betydelse. Samtidigt är det både främmande för svensk rättsordning och av flera anledningar olämpligt att i en nationell svensk författning reglera ett ingivande av en ansökan till någon annan än svensk myndighet. Från svenskt håll finns t.ex. ingen inblick i eller vetskap om eventuella avgifter som andra medlemsstater tar ut för en ansökan om tvistlösning. Den nya lagen bör därför uttryckligen endast reglera ansökan till svensk behörig myndighet, dvs. Skatteverket.

För att säkerställa att sökanden är medveten om att bl.a. ansökan kan behöva lämnas in även i en annan medlemsstat bör det i den nya förordningen tas in en bestämmelse om att Skatteverket, när myndigheten tar emot en ansökan om tvistlösning, ska informera sökanden om att det i direktivet finns bestämmelser om samtidigt ingivande av ansökan om tvistlösning till samtliga behöriga myndigheter samt om vilket språk ansökan ska vara utformad på.

När det gäller tidpunkten för ingivande av ansökan om tvistlösning framgår av artikel 3.1 att ansökan ska ges in inom tre år från det att sökanden tar emot den första underrättelsen om den åtgärd som leder eller kommer att leda till en tvistefråga. Med åtgärd som ger upphov till en tvist bör t.ex. förstås ett beslut om skatt som ger upphov till en tvist mellan medlemsstater. Tvisten är således i detta fall ett faktum. Med åtgärd som kommer att ge upphov till en tvist torde kunna förstås t.ex. en revisionspromemoria som kommunicerats med personen i fråga och som, om bedömningen i promemorian står sig, kommer att leda till en tvist. Beräkningen av treårsperioden i den nya lagen bör således räknas från den dag då sökanden tog emot exempelvis ett beskattningsbeslut, en revisionspromemoria eller ett utkast med förslag till beslut. Bestämmelser som möjliggör för en person att ansöka om att medlemsstater ska lösa en

tvist redan innan ett slutligt beskattningsbeslut fattats finns redan i dag i skatteavtalen. Vad som nu föreslås är således inte en ny ordning.

Vidare anges i artikel 3.1 att en berörd person ska säkerställa att varje berörd medlemsstats behöriga myndighet tar emot ansökan på minst ett av den medlemsstatens officiella språk i enlighet med nationell lagstiftning, eller något annat språk som medlemsstaten i fråga godtar för detta ändamål. Som angivits ovan kan svensk författning endast reglera vad som gäller för svensk del. Eftersom det torde vara viktigt för sökanden att känna till att det kan finnas bestämmelser som reglerar ansökan om tvistlösning även i andra rättsakter än de svenska bör ovan föreslagna bestämmelse i förordning med upplysning om att direktivet innehåller bestämmelser om bl.a. samtidigt ingivande av ansökan om tvistlösning kompletteras med denna information.

När det gäller vilket språk ansökan ska vara utformad på till svensk behörig myndighet noteras att språket i domstolar, förvaltningsmyndigheter och andra organ som fullgör uppgifter i offentlig verksamhet enligt 10 § språklagen (2009:600) är svenska. Av 10 § lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetsspråk framgår att enskild som är part i ärende eller den som är ställföreträdare för part alltid har rätt att använda finska, meänkieli och samiska vid sina skriftliga kontakter med bl.a. Skatteverket. Enligt 13 § språklagen är svenska Sveriges officiella språk i internationella sammanhang. Som huvudregel gäller således redan att handlingar och dylikt som ges in till förvaltningsmyndigheter och domstolar ska ges in på svenska. Någon särskild reglering för att genomföra direktivet i detta avseende behövs därför inte.

Bekräftelse av att ansökan har tagits emot

I artikel 3.2 anges att behörig myndighet inom två månader efter mottagandet av en ansökan om tvistlösning dels ska bekräfta till sökanden att myndigheten har tagit emot ansökan, dels ska underrätta behörig myndighet i övriga berörda medlemsstater om att myndigheten har tagit emot ansökan. I artikeln anges också att behörig myndighet ska informera övriga behöriga myndigheter om vilket språk den har för avsikt att använda i sin kommunikation under handläggningen av ärendet. Bestämmelserna i artikel 3.2 reglerar behörig myndighets agerande och är av betydelse för sökanden och behöriga myndigheter i berörda medlemsstater. De behöver därför genomföras i svensk rätt. Eftersom bestämmelserna är en ren följd av att ansökan om tvistlösning ges in och inte direkt påverkar någons rättigheter eller skyldigheter genomförs de lämpligast i förordning.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 2 kap. 1 och 2 § i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.4.2 Vad ansökan om tvistlösning ska innehålla

Förslag: Ansökan om tvistlösning ska innehålla uppgift om vilka medlemsstater som berörs av tvisten. Ansökan ska också innehålla ett antal andra uppgifter, däribland namn, adress, person- eller organisationsnummer avseende den eller de som är berörda av tvisten, tillämpligt skatteavtal och nationell lagstiftning samt en försäkran om att sökanden ska lämna fullständiga och skyndsamma svar på förfrågningar från Skatteverket.

Skälen för förslaget

Bestämmelser om vilka upplysningar en ansökan om tvistlösning ska innehålla för att ansökan ska kunna godtas finns i artikel 3.3. Ytterligare en bestämmelse om vad ansökan ska innehålla finns i artikel 3.1.

I artikel 3.3 räknas det upp ett antal uppgifter som en sökande ska ange i sin ansökan till behörig myndighet. Att dessa uppgifter anges eller ges in är en grundförutsättning för att ansökan om tvistlösning ska kunna godtas (jfr även artikel 5.1 a, avsnitt 6.4.4). Då ingivandet av uppgifterna utgör grunden för ett beslut att godta eller avvisa ansökan bedöms det nödvändigt att i lagen uttryckligen ange vilka uppgifter som ska finnas in ansökan. Vad gäller själva kraven noteras följande.

I artikel 3.3 a anges att uppgift om namn, adress, skatteregistreringsnummer och annan information som behövs för att identifiera den berörda person eller de berörda personer som lämnade in ansökan om tvistlösning till de behöriga myndigheterna och varje annan inblandad person ska ges in. Det är fråga om uppgifter som kan identifiera den eller de som är berörda av tvisten och kontaktuppgifter till dessa, uppgifter som i 5 kap. 11 § skatteförfarandeförordningen (2011:1261) benämns identifikationsuppgifter. Innebörden av identifikationsuppgifter i form av namn och adress är självklar och behöver inte närmare förklaras. Vad gäller begreppet skatteregistreringsnummer, eller TIN (Tax Identification Number) som det står i den engelska språkversionen, så motsvarar det såväl person- som samordningsnummer på svenska. I Sverige är även organisationsnummer ett vedertaget och välkänt begrepp för att identifiera företag. Den svenska bestämmelsen bör därför innehålla ett krav på att ge in identifikationsuppgifter om namn, adress, personnummer, samordningsnummer eller organisationsnummer, eller motsvarande utländska nummer för den eller de som är berörda av tvisten. För det fall det finns någon annan typ av nummer registrerat för att identifiera en sökande eller annan person som är berörd av tvisten ska det också anges.

Enligt artikel 3.3 b ska uppgift om berörda skatteperioder ges in. Begreppet skatteperiod förekommer visserligen inom den svenska skatterätten. Vad gäller inkomstbeskattning används dock normalt begreppet beskattningsår. I bestämmelsen bör därför anges att uppgift om vilka beskattningsår som tvisten avser ska lämnas in tillsammans med ansökan.

I artikel 3.3 c anges att närmare uppgifter om relevanta fakta och omständigheter i fallet och mera specifikt arten av och datum för de åtgärder som ger upphov till tvistefrågan samt därtill knutna belopp i de berörda medlemsstaternas valutor, med en kopia på eventuella styrkande

handlingar, ska ges in. I direktivet anges att det bland annat är fråga om närmare uppgifter om en transaktions struktur och om förhållandena mellan sökanden och övriga parter i de relevanta transaktionerna samt fakta som fastställts i god tro i en ömsesidigt bindande överenskommelse mellan sökanden och skatteförvaltningen, i tillämpliga fall. När det gäller belopp så kan det vara fråga om att ange närmare uppgifter om samma inkomst i den andra medlemsstaten och om upptagandet av en sådan inkomst som beskattningsbar inkomst i den andra medlemsstaten samt uppgifter om skatt som tagits ut eller kommer att tas ut i samband med en sådan inkomst i den andra medlemsstaten. Det bedöms inte nödvändigt att i svensk rätt införa en bestämmelse på denna detaljnivå. För svensk del bedöms det tillräckligt om det i bestämmelsen om uppgifter som ska ges in i samband med ansökan anges att relevanta fakta och omständigheter ska ges in för att genomföra direktivet i denna del. En bestämmelse om detta bör tas in i den nya lagen.

Enligt artikel 3.3 d ska det i ansökan om tvistlösning göras en hänvisning till tillämpliga nationella regler och avtalet eller konventionen som är föremål för tvist mellan medlemsstaterna. Om mer än ett avtal eller en konvention är tillämpligt ska den berörda person som lämnar in klagomålet ange vilket avtal eller vilken konvention som ska tolkas i samband med den aktuella tvistefrågan. Det avtalet eller den konventionen ska anses utgöra det tillämpliga avtalet eller den tillämpliga konventionen för tillämpningen av direktivet. Bestämmelsen får anses syfta till att säkerställa att det klart framgår av ansökan vilka nationella regler som är tillämpliga och vilket skatteavtal som ska tillämpas på tvisten. Detta bör också framgå av bestämmelsen i den nya lagen.

Vidare framgår av artikel 3.3 e att en förklaring till varför sökanden anser att en tvistefråga föreligger ska ges in, liksom uppgifter om eventuella överklaganden eller rättstvister som inletts av sökanden i fråga om de relevanta transaktionerna och eventuella domstolsavgöranden som rör tvistefrågan. Direktivets uttryck ”förklaring till varför sökanden anser att en tvistefråga föreligger” bör förstås som uppgift om vilka omständigheter som ligger till grund för ansökan. Bestämmelsen i den nya lagen bör i denna del spegla detta. När det gäller domstolsavgöranden, överklaganden och rättstvister kan det för svensk del bäst beskrivas som överklagande, rättsliga förfaranden och domstolsavgöranden med koppling till tvistefrågan. Detta bör framgå av bestämmelsen.

Utöver vad som nu sagts ska, enligt artikel 3.3 e, en kopia av det slutgiltiga taxeringsbeslutet i form av ett meddelande om slutgiltig taxering, en skatterevisionspromemoria eller annat motsvarande dokument som föranlett tvistefrågan ges in och, i tillämpliga fall, eventuella andra dokument som utfärdats av skattemyndigheterna avseende tvistefrågan. Mot bakgrund av vad som angivits ovan om de åtgärder som bedöms kunna ge upphov till en tvist, torde de nu nämnda handlingarna för svensk del kortfattat kunna sammanfattas till beslut, revisionspromemoria eller annat liknande dokument som ligger till grund för den fråga som är föremål för tvist.

Även uppgifter om eventuella ansökningar som sökanden lämnat in inom ramen för ett annat förfarande vid ömsesidig överenskommelse eller enligt ett annat tvistlösningsförfarande enligt ett avtal eller en konvention som tolkas eller tillämpas i förhållande till den relevanta tvistefrågan ska

ges in tillsammans med ansökan. Med avtal eller konvention som tolkas eller tillämpas i förhållande till den relevanta tvistefrågan får förstås det skatteavtal som tvisten avser. Till dessa uppgifter ska sökanden ge in ett uttryckligt åtagande om att denne i tillämpliga fall kommer att iakttå bestämmelserna i artikel 16.5. Av artikel 16.5 framgår att om en ansökan om tvistlösning ges in enligt direktivet ska ett liknande förfarande vid ömsesidig överenskommelse enligt ett skatteavtal som tolkas eller tillämpas i tvisten avslutas. Det andra förfarandet ska avslutas med verkan från och med det datum då en behörig myndighet i en berörd medlemsstat tog emot ansökan om tvistlösning. Ett eventuellt förfarande vid ömsesidig överenskommelse som redan pågår enligt ett skatteavtal kommer med andra ord att avslutas från och med den dag då ansökan om tvistlösning först togs emot. För att genomföra direktivet i dessa avseenden bör det i lagen anges att sökanden ska intyga att denne är medveten om att ingivandet av ansökan om tvistlösning enligt den nya lagen leder till att det andra förfarandet vid ömsesidig överenskommelse avslutas.

Utöver de uppgifter som nu angivits ska ges in vid ansökan om tvistlösning föreskrivs i direktivet att sökanden ska ge in ett åtagande om att denne kommer att svara så fullständigt och skyndsamt som möjligt på alla ändamålsenliga uppmaningar från en behörig myndighet och tillhandahålla all dokumentation på begäran av de behöriga myndigheterna. Rent språkligt förefaller ordet försäkran passa bättre i sammanhanget. I bestämmelsen om uppgifter som ska ges in vid ansökan om tvistlösning bör således finnas krav på en försäkran från sökanden om att denne kommer att lämna fullständiga och skyndsamma svar på uppmaningar från Skatteverket och tillhandahålla de uppgifter som Skatteverket begär.

Till de nu angivna uppgifterna och handlingarna ska kopior på eventuella styrkande handlingar ges in.

I artikel 3.3 f anges att sökanden ska ge in den eventuella ytterligare information som begärs av de behöriga myndigheterna och som anses nödvändig för att en prövning i sak av det enskilda ärendet ska kunna göras. Den försäkran som ovan nämnts får anses omfatta även dessa uppgifter varför något tillägg till bestämmelsen på grund av vad direktivet föreskriver i detta avseende inte anses behövas.

Utöver vad som nu sagts finns i artikel 3.1 krav på att sökanden ska ange vilka medlemsstater som är berörda av tvistefrågan i samband med att ansökan ges in. Till skillnad från de uppgifter som anges ovan framgår inte uttryckligen att detta är ett absolut krav för att ansökan ska kunna godtas. Det är dock rimligt att hålla samman samtliga uppgifter som ska ges in i samband med ansökan i en bestämmelse. Denna del av artikel 3.1 bör därför föras in i den föreslagna bestämmelsen i lagen om vad ansökan ska innehålla.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 2 kap. 3 § i den nya lagen.

6.4.3 Komplettering av ansökan

Förslag: Skatteverket ska kunna förelägga en sökande att ge in de uppgifter som Skatteverket anser behövs för att tvisten ska kunna prövas i sak. Ett sådant föreläggande ska utfärdas inom tre månader från mottagandet av ansökan om tvistlösning. I föreläggandet ska anges att den sökande ska lämna svar inom tre månader från mottagandet av föreläggandet och att följden av att svar inte lämnas inom denna tid kan bli att ansökan avvisas.

Vidare ska Skatteverket enligt den nya förordningen i samband med att en ansökan om tvistlösning tas emot upplysa sökanden om att det i direktivet finns bestämmelser om samtidigt ingivande av svar på begäran om komplettering till samtliga behöriga myndigheter.

Bedömning: Det behöver inte införas några särskilda bestämmelser om sekretess för uppgiftsskydd och skydd av handels-, affärs-, industri- eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser

Skälen för förslaget och bedömningen

I direktivets artikel 3.4 finns bestämmelser om att behörig myndighet har rätt att begära in kompletterande upplysning i vissa fall och under vissa förutsättningar.

Av artikel 3.4 första stycket jämförd med artikel 3.3 f framgår att behörig myndighet i en berörd medlemsstat får begära in de ytterligare upplysningar som anses nödvändiga för att en sakprövning i ärendet ska kunna göras. En sådan begäran ska göras inom tre månader från mottagandet av ansökan om tvistlösning. Nationell lagstiftning om uppgiftsskydd och skydd av handels-, affärs-, industri- eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser ska tillämpas på de uppgifter som kommer in. Bestämmelserna riktar sig till behörig myndighet, men har koppling till artikel 3.4 andra stycket och artikel 5.1 a.

Enligt artikel 3.4 andra stycket ska en berörd person svara på en behörig myndighets begäran om ytterligare information inom tre månader från mottagandet av begäran. Av artikel 5.1 a framgår att en ansökan om tvistlösning får avvisas om inte all kompletterande information enligt artikel 3.4 getts in eller inte getts in i tid. Konsekvensen av att en sökande inte efterkommer behörig myndighets begäran är alltså att ansökan kan komma att avvisas. För att genomföra artikel 3.4 i dessa delar bör en bestämmelse tas in i den nya lagen som ger Skatteverket rätt att förelägga sökanden att, inom tre månader från det att föreläggandet togs emot, ge in de uppgifter som behövs för att tvisten ska kunna prövas i sak. Följden av att svar inte lämnas inom den angivna tiden ska kunna bli att ansökan avvisas. I bestämmelsen bör också anges att Skatteverket ska utfärda ett sådant föreläggande inom tre månader från mottagandet av ansökan om tvistlösning, vilket motsvarar den tid som sökanden har på sig att svara på föreläggandet.

Den ovan nämnda bestämmelsen (avsnitt 6.4.1) i den nya förordningen om att Skatteverket, i samband med att en ansökan om tvistlösning tas emot, ska lämna vissa upplysningar om bestämmelser som finns i direktivet till sökanden bör kompletteras med att myndigheten även ska informera om att det i direktivet finns bestämmelser om samtidigt

ingivande av svar på begäran om komplettering till samtliga behöriga myndigheter.

Den del av bestämmelsen som anger att vissa ingivna uppgifter ska skyddas av nationell lagstiftning bedöms inte behöva föras in i någon ny bestämmelse. Detta eftersom det finns bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) till skydd för den typen av uppgifter.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 2 kap. 4 § i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.4.4 Prövning av ansökan om tvistlösning

Förslag: Skatteverket ska pröva en ansökan om tvistlösning inom sex månader från den dag som är senast av dagen för mottagandet av ansökan eller dagen för mottagandet av kompletterande uppgifter. Om sökanden har överklagat ett beslut som gett upphov till tvisten ska tidsfristen i stället räknas från den dag då en dom eller ett slutligt beslut i det förfarandet har fått laga kraft eller förfarandet har vilandeförklarats.

En ansökan om tvistlösning ska avvisas om det inte finns någon tvist, om ansökan har lämnats in för sent eller om ansökan inte innehåller de uppgifter som lagen föreskriver ska ges in eller som Skatteverket vill komplettera med.

En ansökan som inte prövas inom föreskriven tid ska anses ha godtagits.

Enligt den nya förordningen ska Skatteverket utan dröjsmål underrätta sökanden och utländsk behörig myndighet om ett beslut att avvisa en ansökan om tvistlösning.

Skälen för förslaget

I artikel 3.5 första stycket anges att behörig myndighet i varje berörd medlemsstat ska fatta beslut om att godta eller avvisa en ansökan om tvistlösning inom sex månader från det att ansökan mottogs eller, om kompletterande uppgifter har begärts in, sex månader från mottagandet av dessa uppgifter. I artikeln anges även att de behöriga myndigheterna ska underrätta såväl sökanden som behöriga myndigheter i övriga berörda medlemsstater om sitt beslut.

Enligt artikel 5.1 får behörig myndighet avvisa en ansökan om tvistlösning inom sex månader från mottagandet av ansökan eller kompletterande uppgifter, beroende på vilket som infaller senast. En grund för avvisning är enligt 5.1 a att ansökan inte innehåller de uppgifter som direktivet kräver enligt artikel 3.3. Att ansökan ”inte innehåller de uppgifter som direktivet kräver” inbegriper också sådana kompletterande uppgifter som behörig myndighet begärt, men som inte har getts in alls eller inte har getts in inom de tre månader som sökanden har på sig (se avsnitt 6.4.1). Ansökan får enligt artikel 5.1 b och c också avvisas om det

inte finns någon tvist eller om ansökan inte lämnats in inom tre år från det att tvisten blev känd för sökanden.

Att behörig myndighet får avvisa en ansökan är inte samma sak som att myndigheten är skyldig att avvisa den. Ovan har uttalats att det av artikel 3.3 framgår att vissa uppgifter ska finnas med i en ansökan om tvistlösning för att ansökan ska kunna godtas. Mellan den artikeln och artikel 5.1 a finns en uttrycklig koppling. Det vill säga att en ansökan om tvistlösning som inte innehåller de föreskrivna uppgifterna och/eller inte kompletteras med efterfrågade uppgifter inom angiven tid ska avvisas av behörig myndighet. När det sedan gäller de andra kriterierna som utgör grund för avvisning enligt artikel 5.1 b och c förefaller det lämpligt att införa bestämmelser om avvisning även under sådana omständigheter eftersom det är en rimlig följd av att något ges in för sent eller om ingen tvist finns. Det ligger också i linje med vad som gäller i svensk rätt i dag. En bestämmelse enligt vilken svensk behörig myndighet ska kunna avvisa en ansökan om tvistlösning under de angivna omständigheterna bör således tas in i den nya lagen.

En ytterligare bestämmelse rörande prövningen av en ansökan om tvistlösning finns i artikel 5.2. I artikeln anges att ansökan ska anses ha godtagits av berörd behörig myndighet om myndigheten inte har fattat ett beslut om ansökan inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 3.5 (dvs. inom sex månader från det att ansökan togs emot eller kompletterades med uppgifter som nämndes ovan). En sådan ordning är främmande för svensk rättsordning och torde komma att få ytterst begränsad betydelse i och med att myndigheter kan granskas och få kritik av Justitieombudsmannen. Granskning eller kritik av Justitieombudsmannen får dock inte per automatik till följd att en ansökan godtas, inte heller sker en sådan granskning inom den tid som föreskrivs i direktivet. För att genomföra direktivet bör därför en bestämmelse motsvarande vad som sägs i artikel 5.2 tas in i den nya lagen.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 2 kap. 5–7 §§ i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.4.5 Sökandens återkallelse av ansökan

Förslag: Sökanden ska kunna återkalla sin ansökan om tvistlösning när som helst under förfarandet enligt lagen. En sökande som vill återkalla sin ansökan ska göra detta skriftligen till Skatteverket.

Enligt den nya förordningen ska Skatteverket utan dröjsmål underrätta utländsk behörig myndighet om Skatteverket tar emot en återkallelse av ansökan om tvistlösning från sökanden.

Vidare ska Skatteverket enligt den nya förordningen i samband med att en ansökan om tvistlösning tas emot upplysa sökanden om att det i direktivet finns bestämmelser om samtidigt ingivande av återkallelse av en ansökan om tvistlösning till samtliga behöriga myndigheter.

Skälen för förslaget

I direktivets artikel 3.6 finns bestämmelser om att en sökande har rätt att återkalla en ansökan om tvistlösning, hur en sådan återkallelse ska ske och vilka följder den får.

Enligt artikel 3.6 ska en sökande som önskar återkalla sin ansökan om tvistlösning skriftligen underrätta de behöriga myndigheterna om detta. En sådan underrättelse ska innebära att alla förfaranden enligt direktivet omedelbart upphör. En behörig myndighet som tar emot en återkallelse ska utan dröjsmål informera behörig myndighet i varje annan berörd medlemsstat om att förfarandena upphört av denna anledning (se avsnitt 6.8).

Bestämmelser om att sökanden ska kunna återkalla sin ansökan och formerna för det bör tas in i den nya lagen. Bestämmelser om att Skatteverket i vissa fall är skyldigt att underrätta utländsk behörig myndighet bör tas in i förordning.

I den nya förordningen bör det också tas in en bestämmelse om att Skatteverket, i samband med att myndigheten tar emot en ansökan om tvistlösning, ska upplysa sökanden om att det i direktivet finns bestämmelser om samtidigt ingivande av återkallelse av en ansökan om tvistlösning till samtliga behöriga myndigheter.

Vald gäller effekterna av en återkallelse, dvs att den ska innebära att alla förfaranden enligt direktivet upphör hänvisas till avsnitt 6.8.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 2 kap. 8 § i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.5 Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse

6.5.1 Tidsfrist för att lösa en tvist genom ömsesidig överenskommelse

Förslag: Om samtliga behöriga myndigheter har godtagit ansökan om tvistlösning ska Skatteverket försöka lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse med utländsk behörig myndighet. Om myndigheterna inte når en överenskommelse inom två år, eller högst tre år efter förlängning av en behörig myndighet, från det senaste av behöriga myndigheters beslut att godta ansökan, ska Skatteverket underrätta sökanden om detta. En sådan underrättelse ska innehålla en motivering till varför en överenskommelse inte har träffats. En sökande som fått en sådan underrättelse ska kunna begära att en rådgivande kommitté inrättas.

Om sökanden har överklagat ett beslut som gett upphov till tvisten ska tidsfristen räknas från den dag då en dom eller ett slutligt beslut i det förfarandet har fått laga kraft eller förfarandet vilandeförklarats.

Enligt den nya förordningen ska Skatteverket få förlänga tidsfristen i 3 kap. 1 § i den nya lagen med upp till ett år. Skatteverket ska utan dröjsmål underrätta utländsk behörig myndighet om en sådan förlängning och om skälen för denna.

Skälen för förslaget

Skattetvistlösningsdirektivet

Artikel 4 innehåller bestämmelser om förfarandet vid ömsesidig överenskommelse. Bestämmelserna syftar till att upprätta ett förfarande varigenom medlemsstater som gör olika bedömning av hur ett skatteavtal dem emellan ska tolkas och tillämpas genom en ömsesidig överenskommelse kan lösa den uppkomna tvisten. I det första skedet av förfarandet ska behöriga myndigheter i berörda medlemsstater gemensamt försöka lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse. Detta regleras i artikel 4. Processen ska inledas om och när behöriga myndigheter i samtliga berörda medlemsstater har godtagit ansökan om tvistlösning. I artikeln anges att medlemsstaterna ska underrätta sökanden om de inte har nått en ömsesidig överenskommelse inom två år, eller som längst tre år om förfarandet har förlängts. Förfarandet är förhållandevis oreglerat men av artikel 3.4 framgår att en behörig myndighet har möjlighet att begära in kompletterande uppgifter under förfarandet vid ömsesidig överenskommelse.

Bestämmelser om förfarande vid ömsesidig överenskommelse förekommer sedan lång tid i skatteavtal (se t.ex. artikel 24 i bilagan till lagen [2005:248] om skatteavtal mellan Sverige och Polen och artikel 6.2 skiljemannakonventionen). Det är således inte fråga om en ny typ av förfarande på skatterättens område.

Tidsfrist för att lösa en tvist genom ömsesidig överenskommelse

I artikel 4.1 anges att om behöriga myndigheter i berörda medlemsstater har godtagit ansökan om tvistlösning ska de försöka lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse inom två år räknat från det sista meddelandet om ett beslut av en av medlemsstaterna om att ansökan godtagits. Tvåårsperioden kan förlängas med högst ett år på begäran av behörig myndighet i en berörd medlemsstat. En sådan begäran ska göras skriftligen av en behörig myndighet till behöriga myndigheter i övriga berörda medlemsstater. Enligt artikel 4.3 ska behörig myndighet i en berörd medlemsstat informera sökanden om en ömsesidig överenskommelse inte har uppnåtts inom den ovan angivna tidsperioden. Myndigheten ska härvid också informera om de allmänna skälen till att en överenskommelse inte har kunnat nås. Att en överenskommelse inte har uppnåtts inom föreskriven tid innebär emellertid inte att skattetvistlösningsförfarandet upphör. Enligt artikel 6.1 b kan en sökande, när tvåårsperioden har löpt ut (eller den längre period, dock högst tre år, som gäller i det enskilda fallet), begära att en rådgivande kommitté inrättas för att avge ett yttrande om hur tvisten ska lösas. Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse kan således fortgå i en rådgivande kommitté om sökanden begär det.

Eftersom bestämmelserna i artikel 4.1 och 4.3 sätter upp ramar för behöriga myndigheters agerande och är av central betydelse för att den skattskyldige ska kunna se till att processen drivs framåt och att medlemsstaterna enas om en lösning på tvisten bör bestämmelser som motsvarar vad som nu sagts införas i svensk rätt. De övergripande bestämmelserna rörande hur ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse inleds och den tid behöriga myndigheter har till sitt förfogande för att lösa tvisten innan sökanden ska underrättas om att

tvisten alltjämt är olöst bör föras in i den nya lagen. Detsamma gäller skyldigheten för behörig myndighet att underrätta en sökande om en överenskommelse inte uppnåtts i tid. Det bör också föras in en bestämmelse som anger att en sökande som erhållit en underrättelse om att ingen ömsesidig överenskommelse uppnåtts i tid kan begära inrättande av en rådgivande kommitté. De delar av artikeln som möjliggör för behörig myndighet att begära förlängning av tidsfristen om två år för förhandling med den andra berörda behöriga myndigheten, kan dock med fördel tas in i förordning.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 3 kap. 1–2 § i den nya lagen och genom bestämmelser i den nya förordningen.

6.5.2 Komplettering av uppgifter

Förslag: Skatteverket ska från en sökande få begära in de kompletterande uppgifter som Skatteverket anser behövs för att kunna ingå en ömsesidig överenskommelse. Sökanden ska ge in svar på Skatteverkets begäran om komplettering inom tre månader från mottagandet av den.

Bedömning: Det behöver inte införas några särskilda bestämmelser om sekretess för uppgiftsskydd och skydd av handels-, affärs-, industri- eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser.

Skälen för förslaget och bedömningen

I artikel 3.4 anges att behörig myndighet får begära in ytterligare uppgifter som myndigheten anser nödvändiga för att pröva tvisten under förfarandet vid ömsesidig överenskommelse. Nationell lagstiftning om uppgiftsskydd och skydd av handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser ska då tillämpas på uppgifter som kommer in.

Innebörden av skrivningarna är desamma som anges i avsnitt 6.4.3, med den skillnaden att det inte finns någon tidsfrist för när behörig myndighet senast måste begära in uppgifterna eller någon konsekvens av om sökanden inte efterkommer begäran. En bestämmelse som möjliggör för behörig myndighet att begära komplettering av underlaget under ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse och för sökanden att svara på den inom tre månader föreslås införas i lagen för att genomföra direktivet i denna del. Däremot behöver inte, av samma skäl som anförts i det nämnda avsnittet, någon särskild sekretessbestämmelse införas.

Den bestämmelse som i avsnitt 6.4.3 föreslås tas in i förordning och som avser en skyldighet för Skatteverket att, i samband med att myndigheten tar emot en ansökan om tvistlösning, upplysa sökanden om vissa bestämmelser som finns i direktivet täcker in även de kompletteringar av uppgifter som avses här.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 3 kap. 3 § i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.5.3 Följder av en ömsesidig överenskommelse

Förslag: Skatteverket ska så snart som möjligt underrätta sökanden när en ömsesidig överenskommelse träffats och om innebörden av den.

Sökanden ska inom 60 dagar från det att denne får del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd meddela Skatteverket om sökanden godtar överenskommelsen. Sökanden ska inom samma tid också meddela om denne, såvitt avser frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder eller återkallar sådana åtgärder som redan har vidtagits. Om sökanden återkallar åtgärder som redan har vidtagits ska denne inom samma tid ge in bevis för att dessa avslutats.

Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att verkställa en ömsesidig överenskommelse så snart som möjligt efter det att sökanden meddelat att överenskommelsen godtas och att denne avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder eller har gett in bevis för att sådana åtgärder som redan har vidtagits har avslutats.

Skälen för förslaget

Följder av en ömsesidig överenskommelse

Artikel 4.2 innehåller bestämmelser om att behöriga myndigheter ska underrätta sökanden när en ömsesidig överenskommelse har träffats. I nämnda artikel finns också bestämmelser om att överenskommelsen ska vara bindande för de behöriga myndigheterna under vissa förutsättningar och att överenskommelsen ska verkställas.

För det fall behöriga myndigheter når en ömsesidig överenskommelse om hur tvisten ska lösas inom den angivna tidsfristen ska de, enligt artikel 4.2, utan dröjsmål underrätta sökanden om överenskommelsen. Underrättelsen ska ske i form av ett beslut som är bindande för behörig myndighet, och kan drivas igenom av sökanden, under förutsättning att sökanden godtar överenskommelsen och avstår från rätten att vidta andra åtgärder. Om sådana andra åtgärder redan har inletts är beslutet bindande och verkställbart endast efter det att sökanden försett behörig myndighet med bevis om att denne har vidtagit åtgärder för att avsluta dem. Sådana bevis ska läggas fram senast 60 dagar från det datum då sökanden underrättades om beslutet.

Syftet med artikel 4.2 är att säkerställa dels att sökanden informeras om att tvisten är löst, dels att överenskommelsen verkställs om det är vad sökanden vill. Bestämmelsen är således av stor betydelse från den skattskyldiges perspektiv och bör genomföras i lag. I bestämmelsen bör anges att Skatteverket så snart som möjligt efter att en ömsesidig överenskommelse har träffats ska underrätta sökanden om det och om innebörden av den ömsesidiga överenskommelsen. Det bör understrykas att det inte nödvändigtvis är fråga om att översända samtliga handlingar

och information om vad som förevarit under diskussionerna mellan berörda medlemsstater till sökanden. Det torde generellt sett vara tillräckligt att behörig myndighet översänder en sammanfattning av de för sökanden mest väsentliga delarna av överenskommelsen.

Vidare bör i lagen föreskrivas att sökanden ska ha 60 dagar på sig att meddela Skatteverket om överenskommelsen godtas. Inom samma tid ska sökanden också meddela om denne, vad gäller frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder eller återkallar sådana åtgärder som redan har vidtagits. 60-dagarsfristen ska räknas från den dag då sökanden fick del av överenskommelsens innebörd. Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att verkställa en ömsesidig överenskommelse om sökanden vidtar nyss nämnda åtgärder. Sökanden ska därvid ge in bevis till stöd för att eventuella vidtagna åtgärder har avslutats. Om sökanden godtar överenskommelsen men underlåter att avsluta vidtagna åtgärder ska Skatteverket inte vidta åtgärder för att verkställa överenskommelsen.

Av artikel 4.2 framgår att överenskommelsen ska verkställas omedelbart oberoende av tidsfrister som finns i nationell rätt. Bestämmelsen torde syfta till att göra det möjligt för medlemsstater som i sin interna rätt har tidsfrister vad gäller ändring av beskattningsbeslut att verkställa en ömsesidig överenskommelse trots dessa tidsfrister. I svensk rätt finns en bestämmelse som möjliggör detta i 67 kap. 38 § skatteförfarandelagen.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 3 kap. 4–6 §§ i den nya lagen.

6.5.4 Inledande av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse i andra fall

Förslag: Bestämmelserna om förfarandet vid ömsesidig överenskommelse ska tillämpas även i fall då en rådgivande kommitté beslutat att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning ska godtas och en behörig myndighet har begärt att ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse ska inledas. I dessa fall ska tidsfristen för att träffa en ömsesidig överenskommelse räknas från den dag då den behöriga myndigheten begär att förfarandet ska inledas.

Skälen för förslaget

Ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse enligt lagen torde normalt sett komma att inledas på initiativ av sökanden. Det finns dock fall där förfarandet inleds efter begäran av en av de behöriga myndigheterna. Det rör sig då om sådana situationer som avses i artikel 6.1 a, dvs där en ansökan om tvistlösning har avvisats av en av de behöriga myndigheterna men en rådgivande kommitté därefter beslutat att ansökan om tvistlösning ska godtas. I dessa fall ska, enligt artikel 6.2, ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse i enlighet med artikel 4 inledas efter begäran av en av de behöriga myndigheterna. Den tidsfrist inom vilken de behöriga myndigheterna ska försöka träffa en ömsesidig överenskommelse ska i

dessa fall börja räknas från dagen för myndighetens begäran att förfarande ska inledas. Detta förfarande beskrivs närmare i avsnitt 6.6.1.

Av artikel 6.2 framgår således att förfarandet vid ömsesidig överenskommelse ska vara detsamma oavsett om det inleds efter ansökan av sökanden eller, i de fall som avses i artikel 6.1 a, efter begäran av en behörig myndighet. Vidare framgår hur tidsfristen för att träffa en ömsesidig överenskommelse i dessa fall ska räknas. En bestämmelse som ger uttryck för detta ska tas in i den nya lagen.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 3 kap. 7 § i den nya lagen.

6.6 Tvistlösning genom en rådgivande kommitté

6.6.1 Begäran om inrättande av en rådgivande kommitté

Förslag: En sökande som underrättats om att de behöriga myndigheterna inte träffat en ömsesidig överenskommelse inom angiven tidsfrist ska kunna begära att en rådgivande kommitté inrättas för att lösa tvisten.

En sökande vars ansökan har avvisats av en utländsk behörig myndighet, men inte av alla behöriga myndigheter, ska kunna begära att en rådgivande kommitté inrättas för att pröva ansökan om tvistlösning. En sådan begäran får inte ges in om en avvisad ansökan om tvistlösning är föremål för överprövning, avvisningsbeslutet kan överklagas eller en domstol har bekräftat att avvisningsbeslutet var riktigt och det inte går att avvika från domstolens bedömning.

En begäran om att inrätta en rådgivande kommitté ska vara skriftlig och ges in till Skatteverket inom 50 dagar från den dag som är senast av

1. dagen då sökanden tog emot en underrättelse om att de behöriga myndigheterna inte träffat en ömsesidig överenskommelse inom föreskriven tid,

2. dagen då sökanden tog emot det senaste av behöriga myndigheters beslut att avvisa en ansökan om tvistlösning, eller

3. dagen då sökanden tog emot ett beslut om att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning godtagits.

Tillsammans med en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté som lämnas i fall då en ansökan om tvistlösning har avvisats av en utländsk behörig myndighet, men inte alla behöriga myndigheter, ska sökanden lämna ett intyg om att det aktuella avvisningsbeslutet inte kan överklagas eller om att ingen överprövning av avvisningsbeslutet pågår och att sökanden avstår från sin rätt att överklaga beslutet.

Enligt den nya förordningen får Skatteverket, om en rådgivande kommitté har beslutat att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning ska godtas, inom 60 dagar från beslutet begära inledande av ett förfarande för ömsesidig överenskommelse. Begäran ska ges in till den rådgivande kommittén, sökanden och utländsk behörig myndighet.

Bedömning: Bestämmelserna i artikel 6 som enbart riktar sig mot den rådgivande kommittén bör inte genomföras.

Skälen för förslaget och bedömningen

Skattetvistlösningsdirektivet

Artikel 6 innehåller bestämmelser om tvistlösning i en rådgivande kommitté. Den rådgivande kommittén är som uttalats ovan en del av förfarandet vid ömsesidig överenskommelse och motsvarigheter förekommer också i vissa skatteavtal (jfr avsnitt 4.1 och 6.5.1). En rådgivande kommitté kan inrättas på begäran av en sökande om behöriga myndigheter i berörda medlemsstater inte lyckats nå en ömsesidig överenskommelse inom den tid som direktivet föreskriver (se avsnitt 6.5.1) eller om minst en men inte alla behöriga myndigheter har avvisat ansökan om tvistlösning. I det första fallet har den rådgivande kommittén till uppdrag att lämna ett yttrande med förslag till lösning på tvisten till behöriga myndigheter. I det andra fallet ska kommittén pröva om en behörig myndighets avvisning av en ansökan om tvistlösning var riktig. Om den rådgivande kommittén vid denna prövning bedömer att förutsättningarna för att inleda ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse är uppfyllda ska ett sådant förfarande inledas om behörig myndighet i någon av de berörda medlemsstaterna begär det (jfr avsnitt 6.5.4). Om någon sådan begäran inte görs inom 60 dagar från kommitténs beslut ska den rådgivande kommittén avge ett yttrande om hur tvisten ska lösas. Eftersom en rådgivande kommitté, när förutsättningarna är uppfyllda, inrättas för ett enskilt ärende varierar sammansättningen i kommittén beroende på vilka medlemsstaterna är, vilka personer som företräder de behöriga myndigheterna, vilka s.k. oberoende personer som berörda behöriga myndigheter utsett och vem som valts till ordförande (se avsnitt 6.6.4).

Begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt artikel 6.1 b

En rådgivande kommitté ska enligt artikel 6.1 b inrättas på begäran av en sökande om behöriga myndigheter i berörda medlemsstater inte lyckats nå en ömsesidig överenskommelse inom den tidsperiod som anges i artikel 4.1, dvs inom som mest tre år (se avsnitt 6.5.1). Enligt artikel 6.3 ska begäran ges in inom 50 dagar från den dag då sökanden underrättades om att medlemsstaterna inte träffat en överenskommelse inom den föreskrivna tiden. En rådgivande kommitté som inrättas av denna anledning ska lämna ett yttrande med förslag på hur tvisten ska lösas och på så sätt driva förfarandet framåt mot en lösning. Ett yttrande från kommittén ska utfärdas i enlighet med artikel 14.1 (se avsnitt 6.6.10).

I syfte att ge en sökande möjlighet att driva på för att behöriga myndighet ska hitta en lösning på tvisten ska det införas bestämmelser om sökandens rätt att inom de nämnda 50 dagarna begära att en rådgivande kommitté inrättas. Bestämmelserna ska införas i den nya lagen då det är fråga om en rättighet som är en grundsten i skattetvistlösningsförfarandet.

Begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt artikel 6.1 a

I artikel 6.1 a föreskrivs att en rådgivande kommitté ska inrättas på begäran av en sökande, om behörig myndighet i minst en men inte alla berörda medlemsstater har avvisat ansökan om tvistlösning. Kommittén ska enligt artikel 6.2 inom sex månader från dess inrättande fatta beslut om ansökan om tvistlösning ska godtas. För det fall kommittén godtar ansökan ska förfarandet vid ömsesidig överenskommelse inledas om behörig myndighet i någon av de berörda medlemsstaterna begär det. Om ingen myndighet begär inledande av detta förfarande inom 60 dagar från kommitténs beslut ska kommittén lämna ett yttrande om hur tvisten ska lösas, i enlighet med artikel 14 (se avsnitt 6.6.10). Inrättandet av en rådgivande kommitté enligt artikel 6.1 a kan således ge tillgång till förfarandet vid ömsesidig överenskommelse. Detta förutsätter dock att ansökan om tvistlösning godtas av såväl minst en av de behöriga myndigheterna som av kommittén samt att behörig myndighet i någon av de berörda medlemsstaterna begär inledande av förfarandet i fråga. Om ingen av de behöriga myndigheterna gör det ska kommittén i stället lämna ett yttrande om hur tvisten ska lösas.

Vad gäller grundförutsättningen för inrättandet av den rådgivande kommittén – att ansökan om tvistlösning ska ha avvisats av minst en men inte alla berörda behöriga myndigheter noteras följande. Enligt artikel 5.3 ska en sökande ha rätt att överklaga avvisningen av ansökan om tvistlösning enligt nationella regler om alla behöriga myndigheter i berörda medlemsstater har avvisat ansökan. Om sökanden använder sig av möjligheten att överklaga kan denne inte lämna in en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt artikel 6.1 a om ett överklagande av avvisningsbeslutet fortfarande prövas, om avvisningsbeslutet fortfarande kan överklagas i de berörda medlemsstaterna eller om överklagandet har prövats och avvisningsbeslutet har fastställts samt det inte är möjligt att avvika från domstols eller annan rättslig myndighets beslut i den berörda medlemsstaten. Det sistnämnda hindrande kriteriet för ingivande bör förstås som följer. Om en domstol eller annan rättslig myndighet i en berörd medlemsstat har överprövat avvisningsbeslutet och kommit fram till att det var riktigt och det inte är möjligt att ändra den bedömningen t.ex. genom överprövning av en rådgivande kommitté, så får en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté inte ges in. I övrigt bör framhållas att om sökanden nyttjat rätten att överklaga ska domstols eller rättslig myndighets beslut beaktas vid tillämpningen av artikel 6.1 a. Vad innebär då detta för Sveriges del och för genomförandet av direktivet?

Som en första utgångspunkt konstateras att Skatteverkets beslut att avvisa en sökandes ansökan om tvistlösning är ett förvaltningsbeslut som kan överklagas till allmän förvaltningsdomstol enligt gängse ordning. Ett förvaltningsbeslut torde under inga omständigheter kunna överprövas eller ändras av en rådgivande kommitté som de facto inte har någon jurisdiktion över svenska myndigheter (jfr 10 kap. 8 § regeringsformen). Artikel 5.3 bör för Sveriges del tolkas som att den hindrar ingivandet av en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté så länge som Skatteverkets beslut om avvisning är föremål för överprövning eller kan överprövas och om Skatteverkets beslut om avvisning inte ändrats när det får laga kraft.

Detta ställningstagande påverkas inte av om det är Skatteverket som ensamt har avvisat ansökan om tvistlösning eller om även annan behörig myndighet har gjort det. Andra medlemsstater kan dock ha andra regler som möjliggör för sökanden att ge in en begäran om inrättande av kommittén för ”överprövning”. På grund härav, och eftersom direktivet föreskriver att begäran ska ske till behöriga myndigheter i berörda medlemsstater, bör en bestämmelse införas om att en sökande vars ansökan har avvisats av en utländsk behörig myndighet, men inte alla behöriga myndigheter, ska kunna ge in en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté. Av bestämmelsen ska även framgå att de nämnda kriterierna i artikel 5.3 i skattetvistlösningsdirektivet hindrar ingivandet av begäran om inrättande av en kommitté.

För att Skatteverket ska ha möjlighet att begära inledande av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse i de fall då kommittén kommit fram till att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning ska godtas bör det införas en bestämmelse i förordning. Av bestämmelsen ska framgå att Skatteverket har 60 dagar på sig från kommitténs beslut att godta ansökan att begära inledande av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelsen. Av bestämmelsen ska även framgå att begäran ska ges in till den rådgivande kommittén, sökanden och utländsk behörig myndighet. Däremot bör inga bestämmelser införas vad gäller den rådgivande kommitténs skyldighet att yttra sig, då det är en funktion som inte kan regleras av svenska föreskrifter.

Formerna för begäran om inrättande av en rådgivande kommitté

Enligt artikel 6.1 ska en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté göras skriftligen till behörig myndighet inom 50 dagar från den senaste av följande dagar: dagen då sökanden tog emot en underrättelse om att de behöriga myndigheterna inte träffat en ömsesidig överenskommelse inom föreskriven tid, dagen så sökanden tog emot det senaste av avvisningsbeslutet rörande ansökan om tvistlösning eller dagen då sökanden tog emot ett beslut om att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning har godtagits. Detta bör också framgå av den nya lagen.

Till begäran ska sökanden foga ett intyg om att det enligt nationell lagstiftning i den berörda medlemsstaten inte är möjligt att överklaga beslutet om avvisning av en ansökan om tvistlösning alternativt att det inte pågår någon prövning med anledning av ett sådant överklagande eller att sökanden formellt har avstått från rätten till sådant överklagande. En bestämmelse av denna innebörd, som motsvarar vad som sägs i artikel 6.1 andra stycket, bör införas i lagen.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 4 kap. 1–3 §§ i den nya lagen och en bestämmelse i den nya förordningen.

6.6.2 Inrättande av en rådgivande kommitté

Förslag: Skatteverket ska kunna avslå en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté om sökanden, med avseende på tvistefrågan, har
--

dömts till påföljd enligt skattebrottslagen (1971:69), eller påförts skattetillägg enligt skatteförfarandelagen (2011:1244).

Om Skatteverket inte avslår en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté, och en motsvarande sådan begäran som lämnats in till utländsk behörig myndighet inte heller av något skäl avslås av den myndigheten, ska Skatteverket i samråd med utländsk behörig myndighet inrätta en rådgivande kommitté.

Skälen för förslaget

Som framgår av avsnitt 6.6.1 är tvistlösning genom en rådgivande kommitté en del av förfarandet vid ömsesidig överenskommelse. Inrättandet av en rådgivande kommitté sker i samråd mellan behöriga myndigheter (jfr artikel 6.1) och i enlighet med artikel 8. Detta förutsätter att samtliga behöriga myndigheter godtar begäran om inrättande av en kommitté. I direktivet finns vissa bestämmelser av betydelse i detta avseende.

Av artikel 16.6 följer att Skatteverket får ges möjlighet att avslå en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté i vissa fall. Det rör sig om fall där påföljder har ålagts i Sverige vad avser den justerade inkomsten eller det justerade kapitalet för skattebedrägeri, avsiktlig försummelse och grov vårdslöshet. För svensk del bedöms sådana påföljder som avses i direktivbestämmelsen främst utgöras av påföljd enligt skattebrottslagen (1971:69) och skattetillägg enligt skatteförfarandelagen (2011:1244). En bestämmelse om att Skatteverket ska kunna avslå en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté på någon av dessa grunder, och som motsvarar vad som gäller enligt skiljemannakonventionen, bör därför tas in i den nya lagen. Ett sådant beslut får också till följd att en rådgivande kommitté inte kommer att inrättas. En bestämmelse av denna innebörd ska därför också tas in i den nya lagen. Frågan är dock om det finns andra situationer som omöjliggör inrättandet av en rådgivande kommitté.

Av artikel 16.7 framgår att Skatteverket får neka tillgång till en rådgivande kommitté för tvister som inte rör dubbelbeskattning. Vad som avses med dubbelbeskattning framgår av artikel 2.1 c. Mot bakgrund av att lagen endast gäller för tvister som direkt påverkar sökandens beskattning kan det antas att antalet fall då en tvist inte rör dubbelbeskattning i direktivets mening kommer att vara mycket få. Någon bestämmelse som ger Skatteverket möjlighet att avslå en begäran på denna grund bedöms därför inte behöva införas. Eftersom andra medlemsstater kan komma att genomföra artikeln och då följderna av att en sådan annan medlemsstat avslår en begäran på denna grund är att en rådgivande kommitté inte ska inrättas, bör den föreslagna bestämmelsen ovan omfatta även situationen då en begäran om inrättande av rådgivande kommitté avslagits av utländsk behörig myndighet på nu nämnd grund. Det ska således inte vara möjligt för Skatteverket att i samråd med en utländsk behörig myndighet inrätta en rådgivande kommitté om Skatteverket t.ex. underrättats om att en utländsk behörig myndighet har avslagit begäran om inrättande på grund av att tvistefrågan inte rör dubbelbeskattning. Bestämmelsen ska också omfatta följande omständigheter i artikel 16.4 b. I bestämmelsen anges att om en domstol eller annan rättslig myndighet i en medlemsstat har meddelat ett beslut i den fråga som är föremål för

tvisten, och den nationella rätten i den medlemsstaten inte tillåter att medlemsstaten avviker från detta beslut, får medlemsstaten välja att inte tillämpa bestämmelserna om rådgivande kommitté på en sådan tvist. Detta torde bl.a. innebära att en sådan medlemsstat får avslå en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté om en sådan lämnas in. Mot bakgrund av att det är möjligt för Skatteverket att, i dess egenskap av behörig myndighet, meddela ett beslut som avviker från en domstols dom på ett sätt som är till fördel för den skattskyldige enligt 67 kap. 38 § skatteförfarandelagen (2011:1244) bör Skatteverket inte ges möjlighet att avslå en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté i dessa fall. Eftersom utländsk behörig myndighet kan komma att avslå en begäran på angiven grund bör bestämmelsen i den nya lagen omfatta även den nu nämnda situationen.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 4 kap. 4–5 §§ i den nya lagen.

6.6.3 Underrättelse till sökanden

Förslag: Om en rådgivande kommitté ska inrättas ska Skatteverket, inom 120 dagar från mottagandet av begäran om att inrätta kommittén underrätta sökanden om att en rådgivande kommitté har inrättats, den dag då den rådgivande kommittén senast ska lämna ett yttrande om hur tvisten ska lösas och tillämpliga skatteavtal och nationella föreskrifter. Skatteverket ska även, inom samma tidsperiod, översända arbetsordningen för den rådgivande kommittén till sökanden.

Enligt den nya förordningen ska behörig myndighet underteckna arbetsordningen för en rådgivande kommitté.

Bedömning: Det ska inte införas någon bestämmelse som reglerar att den rådgivande kommitténs ordförande ska informera sökanden om kommitténs inrättande enligt artikel 6.1.

Skälen för förslaget och bedömningen

Skattetvistlösningsdirektivet

Artikel 6 innehåller bestämmelser om tvistlösning i en rådgivande kommitté. I artikel 6.1 sista stycket anges att den rådgivande kommittén ska inrättas senast 120 dagar från mottagandet av begäran. När kommittén har inrättats ska dess ordförande utan dröjsmål informera den berörda personen om detta.

I artikel 11 finns bestämmelser om arbetsordningen för en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning. Enligt artikel 11.1 ska de behöriga myndigheterna, inom den period av 120 dagar som anges i artikel 6.1, underrätta den berörda personen om arbetsordning för den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning, den dag då yttrandet om tvistefrågans lösning senast ska antas och hänvisa till eventuella tillämpliga rättsliga bestämmelser i medlemsstaternas nationella rätt och eventuella tillämpliga avtal eller konventioner. För

närmare uppgift om vad en arbetsordning ska innehålla, se avsnitt 6.6.7 och artikel 11.2.

Underrättelse till sökanden

Enligt artikel 6.1 ska en rådgivande kommitté inrättas senast 120 dagar från mottagandet av en begäran om att inrätta en kommitté. Ordföranden ska utan dröjsmål underrätta sökanden om att kommittén är inrättad.

Den rådgivande kommittén är inte ett organ eller en funktion som torde kunna regleras av svenska föreskrifter. Någon uttrycklig bestämmelse om att en rådgivande kommitté ska inrättas inom 120 dagar från mottagandet av begäran om att inrätta en kommitté bör därför inte tas in i den nya lagen. Inte heller bör någon bestämmelse som anger att ordförande i kommittén ska underrätta sökanden om att kommittén har inrättats tas in i den nya lagen.

Inrättandet av en rådgivande kommitté styr dock andra delar av förfarandet i den nya lagen. Det är därför viktigt för sökanden att få information om att en kommitté har inrättats. Eftersom Skatteverket deltar i kommittén kommer myndigheten att ha kännedom om när en kommitté har inrättats. Det framstår därför som lämpligt att i den nya lagen ange att Skatteverket ska underrätta sökanden när en kommitté har inrättats.

Enligt artikel 11 ska sökanden, inom den angivna 120-dagarsfristen, även underrättas om arbetsordningen för kommittén, den dag då kommittén senast ska lämna ett yttrande om hur tvisten ska lösas samt tillämpliga bestämmelser i nationell lagstiftning och tillämpliga skatteavtal eller konventioner. Det framstår som lämpligt att samla nu nämnda underrättelser till sökanden, som samtliga ska göras inom 120 dagar från mottagandet av begäran om att inrätta en kommitté, i en bestämmelse. En sådan bestämmelse bör därför tas in i den nya lagen.

Av artikel 11.2 framgår också att arbetsordningen ska undertecknas av behöriga myndigheter som är inblandade i tvisten. Eftersom skyldigheten riktar sig direkt till myndigheten bör Skatteverket i förordning åläggas att underteckna arbetsordningen för den rådgivande kommittén.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 4 kap. 6 § i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.6.4 En rådgivande kommittés sammansättning

Förslag: Följande bestämmelser ska införas i den nya förordningen.

Skatteverket ska utnämna minst en företrädare för myndigheten och minst en oberoende person för Sveriges del från förteckningen i artikel 9 i skattetvistlösningsdirektivet efter mottagande av en begäran om inrättande av rådgivande kommitté. För varje oberoende person ska Skatteverket utnämna en ersättare.

Vid utnämmandet av oberoende personer ska Skatteverket iakttä de regler för utnämning som de behöriga myndigheterna har kommit överens om. Om myndigheterna inte har kommit överens om sådana regler ska utnämning ske genom lottdragning.

Skatteverket ska kunna invända mot en utländsk behörig myndighets utnämning av en oberoende person på de grunder som de behöriga myndigheterna har kommit överens om eller på någon av grunderna i artikel 8.4 i skattetvistlösningsdirektivet.

Skatteverket ska kunna begära att en utnämnd oberoende person eller dennes ersättare uppger omständigheter som kan rubba förtroendet för dennes opartiskhet.

Skälen för förslaget

En rådgivande kommittés sammansättning

I artikel 8 finns bestämmelser om den rådgivande kommitténs sammansättning och vissa grundläggande krav på opartiskhet. Av artikeln framgår att behöriga myndigheter ska enas om regler för bl.a. utnämning av oberoende personer och ersättare, hur en ordförande i kommittén ska utses och att ordföranden som huvudregel ska vara en domare.

Enligt artikel 8.1 ska en rådgivande kommitté bestå av en ordförande och en företrädare för varje berörd behörig myndighet. De behöriga myndigheterna kan dock komma överens om att utöka antalet företrädare till två för varje berörd behörig myndighet. Vidare ska även s.k. oberoende personer ingå i kommittén. Varje berörd behörig myndighet ska utse en oberoende person vardera att ingå i kommittén. De behöriga myndigheterna kan dock komma överens om att utse två oberoende per medlemsstat. De oberoende personerna ska utses från den förteckning över oberoende person som enligt artikel 9 i direktivet ska sammanställas och hanteras av Europeiska kommissionen (se avsnitt 6.6.5).

Bestämmelserna om den rådgivande kommitténs sammansättning bedöms inte behöva regleras i svensk författning eftersom den rådgivande kommittén inte är ett organ eller en funktion som torde kunna regleras genom svenska föreskrifter. Vad som däremot kan och bör regleras är skyldigheten för svensk behörig myndighet att välja företrädare för myndigheten som ska ingå i kommittén och att utse oberoende personer för Sveriges räkning. I avsaknad av uttrycklig reglering i direktivet bedöms skyldigheten för Skatteverket att utse företrädare och oberoende personer aktualiseras när myndigheten tar emot en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté. En bestämmelse av sådan innebörd bör lämpligen tas in i förordning eftersom den enbart styr myndighetens handlande.

I artikel 8.2 anges att behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna ska komma överens om reglerna för hur oberoende personer ska utses. Detta får förstås som att myndigheterna ska komma överens om vilka kriterier eller egenskaper som ska vägas in vid utnämmandet av oberoende personer till den rådgivande kommittén. Efter det att oberoende personer har utsetts ska även, med tillämpning av nyss nämnda regler, ersättare för var och en av de oberoende personerna utses. Ersättaren ska träda in om en oberoende person är förhindrad att fullgöra sina åtaganden. En bestämmelse som reglerar detta ska föras in i förordning så att det tydligt framgår vilka regler som gäller för Skatteverket vid utnämmandet av oberoende personer.

Enligt artikel 8.3 ska de oberoende personerna utses genom lottningsregler för hur oberoende personer ska utses inte har upprättats enligt punkt 2. Även detta bör framgå av förordning.

Enligt artikel 8.4 får behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna motsätta sig utnämmandet av var och en av de oberoende personerna på de grunder som de behöriga myndigheterna i förväg har kommit överens om. Detta gäller inte i fall då de oberoende personerna har utsetts med hjälp av en behörig domstol (se artikel 7.1 och avsnitt 6.6.5). Behöriga myndigheter får också motsätta sig utnämmandet om personen i fråga

- tillhör eller arbetar på en av de berörda skattemyndigheterna eller detta har varit fallet under de närmast föregående tre åren,
- har eller har haft en betydande andel eller rösträtt i eller är eller har varit anställd av, eller är rådgivare till, någon av de berörda personerna vid någon tidpunkt under de fem närmaste åren före utnämningen,
- inte ger tillräckliga garantier om objektivitet för att lösa tvisten som ska avgöras, eller
- är anställd på ett företag som tillhandahåller skatterådgivning eller på annat sätt lämnar sådan rådgivning på professionell basis, eller om någon av dessa omständigheter förelåg vid någon tidpunkt under de tre åren närmast före utnämningen.

I artikel 8.5 anges att behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna får begära att en person som har blivit utnämnd enligt artikel 8.2 eller 8.3, eller dennes ersättare, ska lämna information om intressen, förhållanden eller övrigt som rimligen kan påverka dennes oberoende eller opartiskhet eller som rimligen kan ge sken av partiskhet i förfarandet. Vidare anges att en oberoende person som ingår i en rådgivande kommitté inte, inom en period om 12 månader från det att kommittén meddelade sitt beslut, får vara i en situation som skulle ha föranlett en behörig myndighet att motsätta sig utnämningen om denna situation hade förevarit vid den tidpunkt då personen utsågs till oberoende person.

I artikel 8.6 anges att företrädarna för de behöriga myndigheterna och de oberoende personerna ska välja en ordförande från den förteckning som enligt artikel 9 i direktivet sammanställs av Europeiska kommissionen. Om inte de behöriga myndigheterna och de oberoende personerna kommer överens om något annat ska ordföranden vara en domare.

Vad gäller artikel 8.4–8.6 ska framgå av förordning att svensk behörig myndighet har möjlighet att motsätta sig utnämning med hänvisning till bestämmelserna i direktivet. En sådan lösning förefaller lämpligast då det är fråga om specifika omständigheter och begrepp som ska gälla mellan medlemsstaterna i fråga och inte enbart för svenskt vidkommande. Av förordning ska också framgå att Skatteverket kan ställa frågor till en utnämnd oberoende person i enlighet med vad som framgår av artikel 8.5. Vad gäller betydelsen av en uppgift om eller invändning mot oberoende personers opartiskhet enligt artikel 8.5 andra stycket hänvisas till avsnitt 6.7.2.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom bestämmelser i den nya förordningen.

6.6.5 Förteckning över oberoende personer

Bedömning: Artikel 9 om förteckning över oberoende personer behöver inte regleras i någon författning.

Skälen för bedömningen: Artikel 9 reglerar förteckningen över oberoende personer. Det vill säga den förteckning till vilken medlemsstater ska anmäla namnen på deras oberoende personer och från vilken dessa personer ska utses till att delta i en rådgivande kommitté.

Enligt artikel 9.1 ska förteckningen över oberoende personer omfatta alla de oberoende personer som medlemsstaterna har nominerat som kandidater att ingå i en rådgivande kommitté i egenskap av oberoende personer. I detta syfte ska varje medlemsstat förordna minst tre fysiska personer som ska kunna ingå i en rådgivande kommitté eller kommitté för alternativ tvistlösning. Dessa personer ska vara sakkunniga och oberoende, kunna agera opartiskt och med integritet.

Enligt artikel 9.2 ska varje medlemsstat underrätta Europeiska kommissionen om vilka personer som har förordnats och förse kommissionen med fullständig och aktuell information om personernas yrkesmässiga och akademiska bakgrund, deras kompetens, expertis och eventuella intressekonflikter som de kan ha. I meddelandet kan medlemsstaterna ange vilken av de oberoende personerna som kan utnämnas till ordförande för en rådgivande kommitté.

I artikel 9.3 anges att medlemsstaterna utan dröjsmål ska underrätta kommissionen om eventuella förändringar i förteckningen. Medlemsstaterna ska vidare inrätta förfaranden för att avföra en viss person som den har förordnat från förteckningen över oberoende personer om personen inte längre är oberoende. Det anges också att om en medlemsstat, med beaktande av bestämmelserna i artikel 9 och med hänvisning till bristande oberoende, har rimlig anledning att invända mot att en viss oberoende person finns med i nämnda förteckning ska medlemsstaten underrätta kommissionen om detta. Medlemsstaten ska därvid också presentera bevisning till stöd för sin invändning. Därefter ska kommissionen underrätta den medlemsstat som förordnat personen i fråga och denna medlemsstat ska inom sex månader undersöka invändningen och besluta om personen i fråga ska avföras från förteckningen. Sistnämnda medlemsstat ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om sitt beslut.

Bestämmelserna i artikel 9 som träffar kommissionen ska inte regleras i svensk lag eller förordning. Inte heller bedöms de skyldigheter som enligt artikeln ankommer på Sverige som medlemsstat behöva regleras i svensk författning (jfr prop. 2006/07:115 s. 394). Artikeln föranleder således inget författningsförslag.

6.6.6 Begäran om att utnämna oberoende personer

Förslag: En sökande ska kunna begära att Skatteverket utnämner oberoende personer för Sveriges del om de behöriga myndigheterna inte har inrättat en rådgivande kommitté inom 120 dagar från det att begäran om inrättande av kommittén gavs in. En begäran om utnämning av

oberoende personer ska ges in inom 30 dagar från utgången av 120-dagarsfristen. I begäran ska anges om det är någon behörig myndighet utöver Skatteverket som har underlåtit att utnämna oberoende personer.

Skatteverket ska så snart som möjligt pröva en begäran om att utnämna oberoende personer. Om Skatteverket avslår begäran ska det ske i ett beslut.

Om Skatteverket inte har utnämnt minst en oberoende person till kommittén ska Skatteverket, efter begäran från sökanden, utnämna en oberoende person och en ersättare från den förteckning över oberoende personer som anges i artikel 9 i skattetvistlösningsdirektivet. Om ingen av de behöriga myndigheterna har utsett minst varsin oberoende person till kommittén ska Skatteverket utnämna två oberoende personerna från förteckningen.

I den nya förordningen ska Skatteverket åläggas att informera utländsk behörig myndighet om ett beslut enligt lagen om utnämning av oberoende personer. Vidare ska Skatteverket enligt den nya förordningen i samband med att myndigheten tar emot en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté upplysa sökanden om att det finns bestämmelser i skattetvistlösningsdirektivet om begäran om utnämning av oberoende personer.

Bedömning: Det bör inte införas någon bestämmelse om lottning av en ordförande enligt artikel 7.1.

Skälen för förslaget och bedömningen

Begäran om att utnämna oberoende personer

Artikel 7 innehåller bestämmelser om att behöriga domstolar eller nationellt utnämningorgan i vissa fall ska inrätta den rådgivande kommittén.

Enligt artikel 7.1 ska medlemsstaterna se till att en berörd person kan vända sig till en behörig domstol eller annat organ eller annan person som enligt nationell lagstiftning har utsetts att utföra sådana uppgifter (nationellt utnämningorgan), för att inrätta en rådgivande kommitté, om en sådan kommitté inte har inrättats inom 120 dagar från mottagandet av den ursprungliga begäran om inrättande. Med inrättande bör i detta sammanhang förstås att medlemmarna i kommittén utses.

Inledningsvis noteras att det inte synes finnas något motsvarande förfarande i svensk rätt i dag och att det torde vara en främmande uppgift för en domstol eller annat organ eller person att på ansökan av en fysisk eller juridisk person besluta om inrättande av en funktion för tvistlösning. Det står dock klart att det i lagen måste införas en bestämmelse som säkerställer att oberoende personer kan utses på en sökandes begäran.

Att domstolen eller det nationella utnämningorganet ska utse oberoende personer när den får in en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté framgår av artikel 7.1. Oberoende personer utses annars av respektive behörig myndighet från den förteckning över oberoende personer som Europeiska kommissionen sammanställt efter det medlemsstaternas meddelat vilka de utsett att kunna åta sig uppdraget att ingå i en rådgivande kommitté (se avsnitt 6.6.5). Detta ska göras i det inledande skedet efter att en begäran om inrättande av en rådgivande

kommitté tagits emot. I artikel 7.1 uttalas att en sökande får begära att den behöriga domstolen i den medlemsstaten eller det nationella utnämmandeorganet utser en oberoende person och en ersättare från förteckningen över medlemsstaternas oberoende personer om behörig myndigheten i den medlemsstaten har underlåtit att utse minst en oberoende person och en ersättare. Om alla berörda behöriga myndigheter har underlåtit att utse oberoende personer, får sökanden begära att den behöriga domstolen eller det nationella utnämmandeorganet i varje underlåtande medlemsstat utser två oberoende personer från förteckningen. Vidare anges att om fler än en sökande är inblandad i förfarandet, ska varje sökande lämna sin begäran om att utse oberoende personer och deras ersättare till sin hemviststat. Är endast en sökande inblandad ska begäran ges in till de medlemsstater vars behöriga myndigheter har underlåtit att utse minst en oberoende person och dennes ersättare. För att leva upp till vad direktivet kräver i dessa avseenden bör det av lagen sammanfattningsvis framgå att en sökande ska kunna vända sig till en behörig domstol eller annat nationellt organ i Sverige för att begära att oberoende personer i en rådgivande kommitté utses för Sveriges del, när svensk behörig myndighet har fallerat i detta avseende. När det gäller vilken domstol eller organ som ska utföra dessa uppgifter för Sveriges del görs följande bedömning.

Skrivningarna i direktivet möjliggör att lägga uppgiften att utse oberoende personer på domstol eller ett annat nationellt organ. Förfarandet ska kunna aktualiseras av sökanden när svensk behörig myndighet inte gjort vad som ankommer på den. Det är således fråga om ett slags ansökningsförfarande på grund av en förvaltningsmyndighets försummelse. I förvaltningslagen (2017:900) finns bestämmelser som gör det möjligt för en part att under vissa omständigheter begära att en förvaltningsmyndighet avgör dennes ärende om ärendet inte avgjorts inom viss tid. En liknande lösning torde vara både rimlig och möjlig även i nu aktuellt fall. Eftersom det kommer att vara Skatteverket som inte utsett en oberoende person framstår det som naturligt att sökanden ska kunna vända sig till Skatteverket med sin begäran om utnämning av oberoende personer, i stället för att vända sig till en förvaltningsrätt eller allmän domstol med en sådan begäran. Det nationella utnämmandeorganet ska för Sveriges del således vara Skatteverket. Detta ska framgå av bestämmelserna i den nya lagen.

Vad gäller skrivningen i direktivet om att begäran ska ges in till hemviststaten om fler än en person är inblandad i förfarandet vid ömsesidig överenskommelse noteras att Skatteverket har utsett oberoende personer för Sveriges räkning och att det inte finns några bestämmelser i direktivet om överlämnande av en sådan begäran mellan medlemsstaterna. Inte heller finns det uppgift om vad ett eventuellt överlämnande kan få för konsekvenser eller kostnader för en sökande. Mot bakgrund härav och då begäran ska prövas av Skatteverket om myndigheten själv har fallerat bör direktivet tolkas som att begäran om utnämning av oberoende personer ska ges in till svenskt utnämmandeorgan (Skatteverket) om myndigheten har underlåtit att utnämna oberoende personer oaktat antalet berörda personer. En bestämmelse motsvarande vad som nu sagts ska införas i den nya lagen. Därutöver bör det föreskrivas att det i begäran ska anges om det utöver Skatteverket är någon annan behörig myndighet som inte utsett oberoende personer. Detta

då antalet personer som ska utnännas skiljer sig åt beroende på om Skatteverket är ensam om att inte ha utsett oberoende personer eller om det också finns någon annan behörig myndighet som fallerat i detta avseende.

Enligt artikel 7.2 ska utnämningen av oberoende personer och deras ersättare enligt artikel 7.1 hänskjutas till behörig domstol i en medlemsstat eller till ett nationellt utnämmandeorgan först efter utgången av den tidsperiod på 120 dagar för inrättande av en rådgivande kommitté som anges i artikel 6.1 och inom 30 dagar efter utgången av denna period. Bestämmelsen i lagen ska utformas i enlighet med det nu sagda.

Vidare ska den i annat avsnitt föreslagna bestämmelsen i förordning om att Skatteverket ska lämna vissa upplysningar om bestämmelser som finns i direktivet till sökanden kompletteras med att myndigheten även ska informera om att det i direktivet finns bestämmelser om utnämning av oberoende personer i artikel 7 i direktivet. Detta eftersom sökanden behöver veta vart denne ska vända sig om en behörig myndighet i en annan berörd medlemsstat underlåtit att utnämna oberoende personer.

Beslut om att utnämna oberoende personer

När det gäller själva förfarandet om utnämning anges i artikel 7.3 att den behöriga domstolen eller det nationella utnämmandeorganet ska fatta ett beslut enligt 7.1 och underrätta sökanden om detta beslut. Det förfarande som är tillämpligt vid den behöriga domstolen för att utse oberoende personer i fall då medlemsstaterna underlåter att utse dem ska vara detsamma som det förfarande som enligt nationella regler tillämpas i civilrättsliga och kommersiella skiljeförfaranden när domstolarna eller nationella utnämningorgan utser skiljemän eftersom parterna inte kan enas i detta avseende. Den behöriga domstolen eller det nationella utnämningorganet i en medlemsstat ska informera den behöriga myndigheten i den medlemsstaten, som i sin tur utan dröjsmål ska informera behöriga myndigheter i övriga berörda medlemsstater. Den behöriga myndigheten i den medlemsstat som ursprungligen underlåtit att utnämna en oberoende person och dennes ersättare ska ha rätt att överklaga beslutet från domstolen, eller det nationella utnämningorganet i den medlemsstaten, förutsatt att den behöriga myndigheten har rätt att göra det enligt nationell rätt. I händelse av avslag ska sökanden ha rätt att överklaga domstolens beslut i enlighet med de nationella processrättsliga reglerna.

Artikel 7.3 sätter ramarna för den behöriga domstolens prövning av begäran ovan. En begäran om utnämning av oberoende personer innebär att Skatteverket ska utse oberoende personer från den förteckning som avses i direktivets artikel 9. Hur processen rent faktiskt ska se ut har medlemsstaterna viss möjlighet att påverka i och med skrivningen i artikel 7.3 andra meningen av vilken framgår att den behöriga domstolen eller det nationella utnämningorganet ska använda sig av samma förfarande som i civilrättsliga och kommersiella skiljeförfaranden. För svensk del finns lite hjälp att få i detta avseende, men det som ligger närmast till hands är reglerna i lagen om skiljeförfarande. Dessa bedöms dock behöva kombineras med allmänna förvaltningsrättsliga regler i och med att Skatteverket har ålagts uppgiften att utnämna oberoende personer.

Mot bakgrund av vad som nu angivits föreslås att om Skatteverket avslår begäran ska det ske i ett beslut. Härigenom uppnås att Skatteverkets beslut i anledning av en begäran om att utnämna oberoende personer ska kunna överklagas endast om det är ett avslag på begäran (jfr 44 § lagen om skiljeförfarande).

I och med att begäran prövas av en förvaltningsmyndighet ska sökanden i sådana fall kunna överklaga beslutet till en förvaltningsdomstol (se vidare avsnitt 6.14). Skatteverket blir då sökandens motpart. När Skatteverket fattat sitt beslut ska sökanden enligt direktivet meddelas om detta. Eftersom det är fråga om en förvaltningsmyndighet är förvaltningsrättsliga regler tillämpliga. Någon särskild reglering behöver därför inte införas i den nya lagen i detta avseende. Däremot behöver det föras in en bestämmelse i förordning som ålägger Skatteverket att informera behörig myndighet i berörd medlemsstat om beslutet för att leva upp till vad direktivet föreskriver.

I artikel 7.1 tredje stycket sista meningen anges att de oberoende personer som utsetts av behörig domstol i fall då behöriga myndigheter i alla berörda medlemsstater har underlåtit att utse sådana personer ska utse en ordförande för kommittén genom lottning. Bestämmelsen riktar sig enbart till medlemmarna i en rådgivande kommitté och bör inte genomföras i svensk författning (jfr avsnitt 6.6.1).

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 4 kap. 7–9 §§ i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.6.7 Begäran om att få del av arbetsordningen

Förslag: Om sökanden inte fått del av den rådgivande kommitténs arbetsordning inom två veckor från inrättandet av kommittén ska sökanden kunna begära att Skatteverket skickar över standardarbetsordningen till kommittén för tillämpning.

Bedömning: Bestämmelserna i artikel 11 som reglerar innehållet i en arbetsordning bör inte genomföras. Detsamma gäller bestämmelserna som reglerar skyldigheten för Europeiska kommissionen att upprätta en standardarbetsordning och när denna standardarbetsordning ska användas.

Skälen för förslaget och bedömningen

Begäran om att få del av arbetsordningen

I artikel 11 finns bestämmelser om formen och innehållet i en arbetsordning för en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning (för den senare kommittén se avsnitt 6.6.9). Artikeln innehåller också bestämmelser om när en sådan arbetsordning ska tillhandahållas en sökande och en möjlighet för denne att vända sig till en behörig domstol för att erhålla ett beslut om genomförande av en arbetsordning i fall då arbetsordningen inte kommit denne tillhanda inom viss tid.

Enligt artikel 11.1 ska behörig myndighet i var och en av de berörda medlemsstaterna, inom den period om 120 dagar för inrättande av en rådgivande kommitté som anges i artikel 6.1, underrätta sökanden om den rådgivande kommitténs arbetsordning och om den dag då ett yttrande om hur ärendet ska lösas senast ska lämnas. Behöriga myndigheter ska i samband härmed också lämna en hänvisning till tillämpliga bestämmelser i nationell lagstiftning och skatteavtal.

I artikel 11.2 anges att arbetsordningen ska undertecknas av behöriga myndigheter i berörda medlemsstater. Det anges också vilka uppgifter arbetsordningen särskilt ska innehålla. Det rör sig bl.a. om en beskrivning av och egenskaper hos tvistefrågan, vilka riktlinjer som de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna kommit överens om när det gäller de rätts- och sakfrågor som ska lösas och tidsramen för tvistlösningsförfarandet. Även sammansättningen av den rådgivande kommittén och de logistiska arrangemangen för kommitténs förfaranden och utfärdandet av dess yttrande ska anges.

Om man läser artikel 11.1 tillsammans med 11.2 förefaller syftet med bestämmelserna vara att säkerställa att sökanden får vetskap om hur förfarandet i den rådgivande kommittén går till och vilka som ingår i kommittén. Det anges t.ex. specifikt att arbetsordningen ska innehålla information om när ett yttrande kan förväntas, vad som anses vara själva tvistefrågan och vilka riktlinjer som de behöriga myndigheterna ska arbeta efter. I arbetsordningen ska vidare anges vilka villkoren är för sökandens deltagande, under vilka omständigheter som information och bevis kan ges in och hur processen ser ut rent allmänt. För att säkerställa att uppgifterna kommer sökanden tillhanda och för att leva upp till vad direktivet föreskriver i dessa avseenden bör det således införas en bestämmelse i den nya lagen enligt vilken Skatteverket ska vara skyldig att inom 120 dagar från det att begäran om inrättande av den rådgivande kommittén togs emot informera en sökande om de uppgifter som anges i artikel 11.1. Bestämmelsen ska införas i den nya lagen då den har en koppling till det som sägs nedan om möjligheten för en sökande att begära en arbetsordning.

I artikel 11.4 anges att om de behöriga myndigheterna inte har underrättat sökanden om arbetsordningen i enlighet med 11.1 och 11.2 ska de oberoende personerna och ordföranden färdigställa arbetsordningen på grundval av den standardiserade arbetsordning som fastställts av kommissionen. De oberoende personerna och ordföranden ska underrätta sökanden om arbetsordningen inom två veckor från det att den rådgivande kommittén inrättades. I artikeln anges också att om de oberoende personerna och ordföranden inte har enats om en arbetsordning eller inte har underrättat sökanden om arbetsordningen i tid så får sökanden vända sig till behörig domstol i en av de berörda medlemsstaterna i syfte att erhålla ett beslut om genomförande av arbetsordningen. Det är Europeiska kommissionen som ska ta fram en standardiserad arbetsordning enligt artikel 11.3. En standardiserad arbetsordning ska gälla i fall då arbetsordningen är ofullständig eller om sökanden inte har underrättats om arbetsordningen. För att säkerställa att processen i den rådgivande kommittén går framåt och att sökanden erhåller den information som denne enligt direktivet har rätt till bör det införas bestämmelser i den nya lagen som anger att sökanden, om denne inte har fått del av

arbetsordningen inom två veckor från inrättandet av kommittén, ska kunna begära att Skatteverket skickar över standardarbetsordningen till kommittén för tillämpning.

När det gäller den faktiska regleringen av ”beslut om genomförande av arbetsordningen” noteras att det inte finns en sådan ordning i svensk rätt idag. Det är inte heller helt självklart vad som avses med ett beslut om genomförande av arbetsordningen. Som angivits ska en standardarbetsordning tillämpas i fall då arbetsordningen är ofullständig eller om sökanden inte har underrättats om arbetsordningen i tid. Innebörden av att genomföra en arbetsordning torde därför kunna tolkas som att standardarbetsordningen ska tillämpas inom ramen för en aktuell tvist i fall då sökanden inte fått del av arbetsordningen enligt huvudregeln. I sådana fall bör standardarbetsordningen skickas över till kommittén via Skatteverket eller den oberoende person som är utsedd för Sveriges del. När det gäller vem som ska utföra uppgiften i fråga noteras att direktivet pekar ut behörig domstol för denna uppgift. Behörig domstol kan vara såväl en domstol som annat rättsligt organ i en medlemsstat.

Det finns ingen liknande uppgift för svensk domstol eller myndighet idag. I valet mellan en domstol och annat rättsligt organ bedöms det olämpligt att i en förvaltningsdomstol föra in en säregen måltyp som aktualiseras på direktansökan av en sökande. Att blanda in allmän domstol i ett skatterättsligt förfarande är inte heller ett alternativ. Återstår då andra organ, vilka för svensk del är förvaltningsmyndigheter. Av dessa framstår Skatteverket som mest lämpad. Detta eftersom Skatteverket, i egenskap av svensk behörig myndighet, kommer att vara inblandad i skattetvistlösningsförfarandet och ha en företrädare i den rådgivande kommittén, vilket gör det förhållandevis enkelt för myndigheten att etablera kontakt och kontrollera uppgiften om arbetsordningen upprättats eller inte. Skatteverket kan också skicka över standardarbetsordningen till kommittén med hjälp av myndighetens företrädare. Denna ordning innebär också att skattetvistlösningsförfarandet hålls samman nationellt vilket också får ses som en fördel. Skatteverket ska därför åläggas uppdraget att skicka över standardarbetsordningen till den rådgivande kommittén på begäran av en sökande som inte erhållit en arbetsordning enligt huvudregeln inom den tid som angivits ovan.

Bestämmelserna som riktar sig till Europeiska kommissionen och de uppgifter som särskilt ska framgå av arbetsordningen bedöms inte behöva regleras särskilt i svensk författning.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 4 kap. 10 § i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.6.8 Bevis och närvaro

Förslag: En sökande eller annan person som är berörd av tvisten ska få ge in bevis till en rådgivande kommitté om de behöriga myndigheterna samtycker till det. Även om de behöriga myndigheterna inte samtycker ska en sådan person få ge in bevis till en kommitté om kommittén begär det.

Skatteverket ska vara skyldigt att ge in bevis om kommittén begär det, dock inte om t.ex. ett inhämtande av uppgifterna skulle kräva att svensk myndighet vidtar åtgärd som avviker från lagstiftning eller administrativ praxis i Sverige eller om ett utlämnande av uppgifterna strider mot allmänna hänsyn.

En sökande eller annan person som är berörd av tvisten ska få närvara vid överläggning i en rådgivande kommitté under samma omständigheter som när en sådan person ska få ge in bevis till kommittén.

En sökande, en annan person som är berörd av tvisten eller en företrädare för en sådan person ska inte obehörigen få röja vad han eller hon har fått reda på under förfarandet i en rådgivande kommitté. I det allmännas verksamhet ska bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen tillämpas.

I den nya förordningen ska införas bestämmelser om att Skatteverket ska informera sökanden, annan person som är berörd av tvisten eller en företrädare för någon av dessa personer om att de inte obehörigen ska få röja vad han eller hon har fått reda på under förfarandet i en rådgivande kommitté.

Skälen för förslaget

Bevis och närvaro

Artikel 13 innehåller bestämmelser om en berörd persons ingivande av bevisning till och närvaro inför en rådgivande kommitté. Artikeln innehåller även bestämmelser om behörig myndighets ingivande av bevisning till en rådgivande kommitté.

Enligt artikel 13.1 får en berörd person till den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning lämna all information, bevisning eller dokumentation som kan vara relevant för ett beslut om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna samtycker till det. Vidare anges att berörda personer ska vara skyldiga att lämna sådana handlingar och uppgifter om kommittén begär det. Eftersom det är fråga om bestämmelser som till viss del är tvingande för en fysisk eller juridisk person ska bestämmelser motsvarande innehållet i artikel 13.1 införas i den nya lagen.

I bestämmelserna bör begreppet ”bevis” användas i stället för direktivets begrepp ”information, bevisning och dokumentation”. Förstnämnda begrepp är inarbetat i svensk rätt och innefattar såväl information och bevisning som dokumentation. Vidare bör en åtskillnad göras mellan den som ansökt om tvistlösning, och som genomgående i denna promemoria benämns sökanden, och eventuell annan person som är direkt berörd av tvisten och som kan ha ett intresse av att ge in bevis eller närvara inför en kommitté. Med annan person som är berörd av tvisten förstås en fysisk eller juridisk person som enligt skattelagstiftningen i en stat inom Europeiska unionen anses höra hemma där och vars inkomst- eller förmögenhetsbeskattning påverkas direkt av en tvist mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal dem emellan, men som inte själv gett in ansökan om tvistlösning.

Av bestämmelsen som rör sökanden och annan person som är berörd av tvisten ska framgå att sådana personer ska få ge in relevant bevisning till den rådgivande kommittén om de behöriga myndigheterna samtycker till det. Denna ordning torde bidra till att sökanden ger in all relevant bevisning och uppgifter i det inledande skedet av skattetvistlösningsförfarandet (jfr vad som sägs i avsnitt 6.4. om vilka uppgifter som ska ges in tillsammans med ansökan om tvistlösning). Eftersom en sökande inte är part i den aktuella tvisten, eller i förfarandet vid ömsesidig överenskommelse (inkl. förfarandet i en rådgivande kommitté) har denne inte någon allmän rätt att lämna in bevis till myndigheterna. Vidare ska det anges att sådan person som nyss nämnts får ge in relevant bevisning även utan samtycke från de behöriga myndigheterna om kommittén begär det. I direktivet uttrycks detta som att nämnda personer ”ska” ge in bevisning till en rådgivande kommitté om kommittén begär det. I direktivet finns dock ingen sanktion kopplad till en eventuell vägran att inge bevis. Inte heller finns det någon tidsfrist för detta. Detta kan bero på att det torde ligga i sökandens eller annan persons intresse att ge in sådana bevis. Samtidigt innebär det att bestämmelsen kan läsas som utgörande en möjlighet för sökanden eller annan person att ge bevisning även i fall då de behöriga myndigheterna inte samtycker till ingivandet. Det är denna tolkning som återspeglas i den i lagen föreslagna bestämmelsen.

Utöver vad som nu sagts anges i artikel 13.1 att även behöriga myndigheter i berörda medlemsstater ska vara skyldiga att ge in information, bevisning och handlingar till kommittén om kommittén begär det. Behörig myndighet kan under vissa omständigheter emellertid vägra att lämna uppgifter till kommittén. Det rör sig om fall där det skulle krävas att administrativa åtgärder vidtas som är oförenliga med nationell rätt för att erhålla uppgifterna, uppgifterna inte kan erhållas enligt medlemsstatens nationella rätt, uppgifterna gäller handels-, affärs-, industri- eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser eller om ett utlämnande av uppgifter skulle strida mot grunderna för rättsordningen. Skatteverkets skyldigheter gentemot behöriga myndigheter i detta avseende ska framgå av en bestämmelse i den nya lagen.

När det gäller Skatteverkets skyldighet att bibehålla eventuell sekretess för inhämtade uppgifter bedöms bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen avseende uppgifter om en enskild gälla på sedvanligt sätt. För uppgifter av förtrolig karaktär som Skatteverket har fått från en utländsk myndighet gäller sekretess om uppgifterna har tagits emot enligt en bindande EU-rättsakt och om det finns en tydlig sekretessbestämmelse i den aktuella EU-rättsakten (jfr 15 kap. 1 a § offentlighets- och sekretesslagen). Med bindande EU-rättsakt avses anslutningsfördragen, förordningar, direktiv och beslut som antas av EU:s institutioner. Skattetvistlösningsdirektivet innehåller inte några sådana uttryckliga sekretessbestämmelser. Uppgifternas art och anknytning till det internationella samarbetet bedöms dock medföra att bestämmelserna om utrikessekretess i 15 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen blir tillämpliga på sådana uppgifter (jfr prop. 2012/13:192 s. 35).

Enligt artikel 13.2 får en berörd person på egen begäran, och såvida behöriga myndigheter i berörda medlemsstater gett sitt samtycke, inställa sig eller låta sig företrädas inför kommittén. Vidare anges att den berörda personen ska inställa sig eller låta sig företrädas inför kommittén om

kommittén begär det. Syftet med bestämmelsen är att möjliggöra för en berörd person att personligen eller via ombud närvara inför en kommitté på liknande sätt som en person kan närvara inför en nationell domstol där begreppet närvaro preciseras till ”personligen närvarande” eller ”närvarande genom ombud”. I enlighet med det nu sagda bör inställelsen och företrädandet i bestämmelsen i den nya lagen kunna sammanfattas av begreppet närvaro. Vidare ska på sätt som angivits ovan den berörda personen benämnas sökande eller annan person som är berörd av tvisten. Eftersom artikeln är utformad på liknande sätt som artikel 13.1 om bevis, kan argumenten om bevisning tillämpas även på denna artikel. Bestämmelsen om närvaro kan därför utformas på liknande sätt som bestämmelsen om bevis och föras in i den nya lagen.

Tystnadsplikt och sekretess

I artikel 13.3 anges att de oberoende personerna och övriga medlemmar i en rådgivande kommitté ska omfattas av tystnadsplikt i enlighet med den nationella lagstiftningen i de berörda medlemsstaterna såvitt avser information som de får i egenskap av medlemmar i en sådan kommitté. Berörda personer och, i förekommande fall, deras företrädare ska förbinda sig att behandla all information som de får under sådana förfaranden som hemlig. Den sökande och dennes företrädare ska lämna en försäkran om detta till behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna när så begärs under förfarandena. Vidare anges att medlemsstaterna ska tillämpa lämpliga sanktioner vid överträdelse av tystnadsplikten.

För de medlemmar i den rådgivande kommittén som deltar i egenskap av företrädare för Skatteverket bör tystnadsplikt följa av att de får kännedom om uppgifterna genom sitt arbete för myndigheten. Eller som det anges i 2 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen genom att de för det allmännas räkning deltar i myndighetens verksamhet på grund av sin anställning. Samma bestämmelse träffar också personer som har ett uppdrag hos myndigheten eller deltar i myndighetens verksamhet och därvid får kännedom om uppgiften. De oberoende personer som utses av Skatteverket kommer att utses från en förteckning över personer som utsetts för att kunna åta sig uppdrag som oberoende person, på samma sätt som sådana personer utses att delta som oberoende experter i redan nu existerande förfaranden. I den rådgivande kommittén ingår, som tidigare nämnts, även en eller två företrädare för respektive behörig myndighet. För Sveriges del innebär det att en eller två företrädare för Skatteverket ingår i den rådgivande kommittén. De oberoende personerna kommer således att arbeta i kommittén tillsammans med företrädare för de behöriga myndigheterna i syfte att lösa en skattetvist för det allmännas räkning. Arbetet i den rådgivande kommittén är dessutom inte ett separat förfarande utan en del av förfarandet vid ömsesidig överenskommelse i de fall de behöriga myndigheterna inte hittat en gemensam lösning inom viss angiven tid. Att det är en del av förfarandet vid ömsesidig överenskommelse blir extra tydligt av att det inte är ett beslut den rådgivande kommittén fattar utan att de lämnar ett gemensamt yttrande hur tvisten bör lösas. Det är också de behöriga myndigheterna som ska stå för de oberoende personernas arvode för arbetet i den rådgivande kommittén vilket även det talar för att de får anses arbeta på grund av anställning eller

uppdrag hos myndigheten. De oberoende personerna faller därmed inom den personkrets som omfattas av sekretessregleringen och är skyldiga att följa samma bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen som tjänstemän hos Skatteverket. Enligt t.ex. 27 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen gäller sekretess ”i verksamhet som avser bestämmande av skatt eller som avser taxering eller i övrigt fastställande av underlag för bestämmande av skatt för uppgift om en enskilds personlig eller ekonomiska förhållanden”. Med ”skatt” avses skatt på inkomst och annan direkt skatt samt omsättningsskatt, tull och annan indirekt skatt. I förarbetena talas om att ”myndighets verksamhet” omfattar bl.a. nedsättning eller befrielse från slutlig skatt och dispensärenden, sekretessbelagda eller inte, som handläggs av Skatteverket eller regeringen. Bestämmelsen anses därför tillämplig vid förfaranden för att nå ömsesidiga överenskommelser enligt skatteavtal. Enligt 27 kap. 2 § OSL gäller sekretess även i ärende om kompensation för eller återbetalning av skatt samt ärende om anstånd med erläggande av skatt. När svensk behörig myndighet, dess tjänstemän eller uppdragstagare ingår i en rådgivande kommitté är deltagandet en del av förfarandet vid ömsesidig överenskommelse hos behörig myndighet vilket omfattas av sekretessbestämmelserna rörande verksamhet som avser bestämmande av skatt. Någon särskild reglering om tystnadsplikt för dessa personer bedöms därför inte vara nödvändig i den nya lagen med anledning av denna del i artikel 13.3.

Vad gäller en sökandes eller dennes företrädares skyldighet att hemlighålla uppgifter som de erhållit under förfarandet hos en rådgivande kommitté kan konstateras att den rådgivande kommittén inte regleras av svensk lag och att en sökande eller dennes företrädare inte omfattas av några regler i offentlighets- och sekretesslagen. För att leva upp till vad direktivet föreskriver i denna del krävs således att det införs en bestämmelse i den nya lagen som skyddar alla uppgifter som en sökande eller dennes företrädare får del av under förfarandet. En sådan lösning är ovanlig i svensk rätt. Likväl finns det bestämmelser i bl.a. patientsäkerhetslagen (2010:659) och lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse som reglerar skyldigheten för enskilda subjekt att hemlighålla vissa uppgifter under vissa omständigheter. Brott mot en sådan bestämmelse i lagen (2004:46) om värdepappersrörelse kan t.ex. också sanktioneras med stöd av 20 kap. 3 § brottsbalken. Det bör således vara möjligt att även för enskilda sökande och deras företrädare införa en liknande bestämmelse beträffande all information som de får del av under förfarandet i en rådgivande kommitté. Alternativet att genom avtal försöka ålägga ett enskilt subjekt en tystnadsplikt och beivra ett eventuellt avtalsbrott genom att kräva skadestånd framstår inte som en rimlig lösning. En bestämmelse om tystnadsplikt för berörda personer och deras företrädare ska således föras in i den nya lagen.

Av bestämmelsen ska framgå att en sökande eller företrädare för denne inte obehörigen får röja vad den har fått reda på under förfarandet. Skrivningen innefattar samtliga uppgifter, såväl skriftliga som muntliga, som den sökanden får höra eller får del av. Bestämmelsen torde främst träffa nya uppgifter som sökanden får del av eller får höra under förfarandet i den rådgivande kommittén. Att ålägga en sökande tystnadsplikt avseende en uppgift som denne redan känner till på grund av

partsinsyn i ett ärende eller för att den är offentlig i Sverige förefaller både märkligt och ologiskt. En sökande som är part i ett ärende i Sverige har enligt 10 § förvaltningslagen (2017:900) rätt att ta del av det som tillförts ärendet. Partsinsynen gäller allt material, såväl allmänna handlingar som övriga handlingar som tillhör ärendets handläggning. Partsinsynen begränsas dock av 10 kap. 3 § offentlighets- och sekretesslagen av vilken framgår att materialet inte får lämnas ut till en part i den utsträckning det av hänsyn till allmänt eller enskilt intresse är av synnerlig vikt att sekretessbelagd uppgift i materialet inte röjs. Sekretess kan dock aldrig hindra en part från att ta del av ett beslut i ärendet (jfr andra stycket i den nämnda bestämmelsen). Utifrån detta bör följande förtydligande göras. En uppgift som är känd av en sökande eller dennes företrädare på grund av partsinsyn eller för att uppgiften är offentlig i t.ex. ett beslut om skatt och som förekommer under förfarandet i den rådgivande kommittén ska endast omfattas av bestämmelsen om tystnadsplikt i den nya lagen i förhållande till dokument eller diskussioner från eller i den rådgivande kommittén. Det vill säga att sökanden ska vara förhindrad att avslöja att uppgiften "X" har diskuterats i eller förekommer i handlingar från den rådgivande kommittén.

När det gäller förfarandet i kommittén ska detta anses påbörjat i och med att en berörd person ger in en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté och avslutat i samband med att kommittén lämnar ifrån sig sitt yttrande. För det fall den rådgivande kommittén och sökanden eller företrädaren kommunicerar eller sammanträffar därefter ska förfarandet och skyldigheten att hemlighålla uppgifter alltså anses gälla om det fortfarande är den fråga som är föremål för tvisten som avhandlas. Ett röjande av sekretessen ska kunna sanktioneras med stöd av 20 kap. 3 § brottsbalken.

Enligt direktivet ska medlemsstaterna kunna kräva att den sökande eller dennes företrädare intygar att denne inte kommer att röja vad denne får del av under förfarandet. Eftersom det av lag framgår att uppgifter ska hemlighållas bedöms det tillräckligt att i förordning möjliggöra för Skatteverket att erinra sökanden eller företrädaren om vad som gäller enligt lagen. Vad som nu sagts ska gälla också för annan person som är berörd av tvisten om denne närvarar personligen eller via ombud inför den rådgivande kommittén. Vad som avses med annan person som är berörd av tvisten framgår av avsnitt 6.4.1.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 4 kap. 11–14 §§ i den nya lagen.

6.6.9 Kommitté för alternativ tvistlösning

Förslag: Skatteverket ska kunna komma överens med utländsk behörig myndighet om att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning i stället för en rådgivande kommitté.

Om en kommitté för alternativ tvistlösning har inrättats ska Skatteverket vara skyldigt att, inom 120 dagar från mottagandet av begäran om att inrätta en rådgivande kommitté, underrätta sökanden om kommitténs arbetsordning. Om sökanden inte fått del av

arbetsordningen inom två veckor från inrättandet av kommittén ska sökanden kunna begära att Skatteverket skickar över standardarbetsordningen till kommittén för tillämpning.

Bestämmelserna om bevis och närvaro och om tystnadsplikt och sekretess under förfarandet i en rådgivande kommitté samt om kostnader för förfarandet ska gälla också för en kommitté för alternativ tvistlösning, om inte annat föreskrivs i arbetsordningen för kommittén.

Enligt den nya förordningen ska behörig myndighet underteckna arbetsordningen för en kommitté för alternativ tvistlösning.

Bedömning: Bestämmelserna om i vilka avseenden en kommitté för alternativ tvistlösning får skilja sig från en rådgivande kommitté och om vilka typer av tvistlösningsförfaranden som en sådan kommitté kan använda sig av behöver inte genomföras i lagen.

Skälen för förslaget och bedömningen

Kommitté för alternativ tvistlösning

Artikel 10 medger att de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna får komma överens om att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning i stället för en rådgivande kommitté.

I artikel 10.1 anges att behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna får komma överens om att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning, i stället för en rådgivande kommitté. Om en kommitté för alternativ tvistlösning inrättas ska den avge ett yttrande om hur den aktuella tvisten ska lösas inom sex månader från inrättandet. Kommittén för alternativ tvistlösning har således samma syfte som en rådgivande kommitté.

Enligt artikel 10.2 kan kommittén för alternativ tvistlösning skilja sig från en rådgivande kommitté vad gäller sammansättning och form och den kan välja att tillämpa någon annan typ av tvistlösningsförfarande än det konventionella förfarande som en rådgivande kommitté använder sig av. I artikeln nämns särskilt en typ av tvistlösningsförfarande som på engelska benämns ”final offer”, vilket på svenska närmast kan översättas till ”slutligt bud” eller ”slutbud”. Det är också den svenska benämning som har använts i andra sammanhang (se prop. 2017/18:61 s. 20).

Om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna kommer överens om det, får en permanent kommitté för alternativ tvistlösning inrättas, dvs den ska inte bara inrättas för en specifik tvist. Hur detta ska gå till eller vilka konkreta uppgifter, utöver att avge ett yttrande, som denna typ av kommitté ska ha framgår inte av direktivet. Det förefaller därför vare sig görligt eller rimligt att föreslå bestämmelser som i någon större utsträckning reglerar en kommitté för alternativ tvistlösning. Vidare är det fråga om en funktion som sätts samman av olika medlemsstater. Detta talar också för att det är svårt att reglera en kommitté för alternativ tvistlösning genom svenska föreskrifter. Att de delar som enligt direktivet inverkar på sökanden eller behörig myndighet ska regleras är dock självklart.

Enligt artikel 10.3 ska de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna komma överens om en arbetsordning i enlighet med artikel 11. Av artikel 11.1 a och 11.2 framgår att bestämmelserna gäller

såväl för en rådgivande kommitté som för en kommitté för alternativ tvistlösning och att behöriga myndigheter ska underrätta en sökande om arbetsordningen inom viss tid. De berörda behöriga myndigheterna ska underteckna arbetsordningen. En bestämmelse som ålägger behörig myndighet i Sverige att informera sökanden om en arbetsordning och ger denne möjlighet att vända sig till Skatteverket för att under vissa omständigheter erhålla en arbetsordning bör införas i den nya lagen (jfr avsnitt 6.6.7). Skyldigheten för Skatteverket att underteckna arbetsordningen bör föras in i förordning då den riktar sig direkt till myndigheten. Den nya förordningen bör också innehålla en bestämmelse om att Skatteverket är skyldigt att underrätta en sökande om att en kommitté för alternativ tvistlösning har inrättats.

Enligt artikel 10.4 ska artiklarna 12 och 13, som reglerar förfarandets kostnader samt bevis, närvaro och tystnadsplikt, gälla för en kommitté för alternativ tvistlösning såvida inte annat anges i arbetsordningen. En bestämmelse som talar om att dessa bestämmelser gäller också för kommittén för alternativ tvistlösning om inte annat följer av kommitténs arbetsordning föreslås därför i den nya lagen.

Bestämmelserna i artikel 10.2 om i vilka avseenden en kommitté för alternativ tvistlösning får skilja sig från en rådgivande kommitté och om vilka typer av tvistlösningsförfaranden som en alternativ kommitté, efter överenskommelse om detta mellan de behöriga myndigheterna, får använda sig av bedöms inte behöva regleras i svensk författning. Artikeln omnämns dock i avsnitt 6.7.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 4 kap. 15–18 §§ och genom bestämmelser i den nya förordningen.

6.6.10 Yttrande från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning

Bedömning: Bestämmelserna i artikel 14 behöver inte tas in i lagen.
--

Skälen för bedömningen

I artikel 14.1 föreskrivs att en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning ska lämna yttrande till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna senast sex månader efter den dag då kommittén inrättades. Om kommittén anser att ärendet är av sådant slag att den behöver mer tid för att avge ett yttrande, får kommittén förlänga tidsperioden med tre månader. Kommittén ska i det fallet underrätta de behöriga myndigheterna och de berörda personerna om den förlängda tiden.

Enligt artikel 14.2 ska den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning basera sitt yttrande på bestämmelserna i det tillämpliga skatteavtalet såväl som på relevanta bestämmelser i nationell lagstiftning.

I artikel 14.3 anges att kommittén ska anta sitt yttrande med enkel majoritet. Om en majoritet inte kan uppnås, ska ordförandens röst avgöra det slutliga yttrandet. Ordföranden ska lämna kommitténs yttrande till de behöriga myndigheterna.

Bestämmelserna i artikel 14 riktar sig till den rådgivande kommitté eller kommitté för alternativ tvistlösning som ska inrättas för att lösa en tvist genom yttrande i vissa fall (se avsnitt 6.6.1). Som framförts tidigare är den rådgivande kommittén, eller kommittén för alternativ tvistlösning, inte ett organ eller en funktion som torde kunna regleras av svenska föreskrifter. Bestämmelser motsvarande artikel 14 bör således varken tas in i den nya lagen eller i den nya förordningen.

6.7 Ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté

6.7.1 Inledande bestämmelser

Förslag: Det ska framgå att bestämmelserna i kapitlet om ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté ska tillämpas endast i vissa i bestämmelsen angivna fall och att det som i kapitlet sägs om en rådgivande kommitté ska gälla också för en kommitté för alternativ tvistlösning.

Om Skatteverket mottar ett yttrande från en rådgivande kommitté ska Skatteverket inom sex månader från det att yttrandet mottogs lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse med utländsk behörig myndighet. Om inte Skatteverket och utländsk behörig myndighet kommer överens om ett annat sätt att lösa tvisten ska den ömsesidiga överenskommelsen grundas på yttrandet från kommittén.

Skatteverket ska så snart som möjligt underrätta sökanden när en ömsesidig överenskommelse träffats och om överenskommelsens innebörd. Om sökanden inte fått del av överenskommelsens innebörd inom 30 dagar från det att överenskommelsen träffades ska sökanden hos Skatteverket kunna begära att få del av den. Om Skatteverket får en sådan begäran ska myndigheten så snart som möjligt efterkomma denna.

Skälen för förslaget

Inledande bestämmelser

Artikel 15 innehåller bestämmelser om hur de behöriga myndigheterna ska förfara efter att de tagit emot ett yttrande från en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning. Ett yttrande från någon av dessa kommittéer innebär att förfarandet vid ömsesidig överenskommelse går in i sista fasen och avslutas med en lösning på tvisten inom sex månader från mottagandet av yttrandet.

Enligt artikel 15.1 ska de behöriga myndigheterna enas om hur tvistefrågan ska lösas inom sex månader från det att de fått del av ett yttrande från en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning. De behöriga myndigheterna får, enligt artikel 15.2, fatta ett

beslut som avviker från kommitténs yttrande under förutsättning att de kan enas om en annan lösning på tvisten. Om myndigheterna inte kan enas om en annan lösning ska de vara bundna av kommitténs yttrande.

Enligt artikel 15.3 ska varje behörig myndighet utan dröjsmål meddela sökanden om det slutliga beslutet avseende tvistefrågans lösning. Om beslutet inte har meddelats inom 30 dagar efter att det fattades ska sökanden få överklaga i hemvistmedlemsstaten i enlighet med tillämpliga nationella regler i syfte att erhålla det slutliga beslutet. Begreppet hemvistmedlemsstat bör i lagen uttryckas som den medlemsstat där den sökande enligt skattelagstiftningen anses höra hemma (se avsnitt 6.4.1).

Det skulle kunna hävdas att det inte behöver införas någon bestämmelse i den nya lagen motsvarande artikel 15.1 och 15.2 eftersom artikeln reglerar hur behöriga myndigheter tillsammans ska agera om de erhåller ett yttrande från en kommitté. Artikel 15.3, som bl.a. ålägger behörig myndighet en skyldighet att underrätta en sökande om att en ömsesidig överenskommelse uppnåtts, blir emellertid mycket svår att förstå i sitt sammanhang om den inte föregås av en inledande bestämmelse (detsamma gäller artikel 15.4). En bestämmelse där det klargörs att om Skatteverket erhållit ett yttrande från en rådgivande kommitté eller kommitté för alternativ tvistlösning ska myndigheten tillsammans med behörig myndighet lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse som antingen grundar sig på yttrandet eller som myndigheterna på annat sätt kommit överens om ska därför införas i lagen. Av bestämmelsen ska framgå att Skatteverket har sex månader på sig ingå en överenskommelse med utländsk behörig myndighet som löser tvisten. För att ytterligare förtydliga när denna del av förfarandet aktualiseras föreslås att det i den nya lagen införs en inledande bestämmelse av vilken ska framgå att bestämmelserna i kapitlet är tillämpliga om en rådgivande kommitté har lämnat ett yttrande på grund av att behöriga myndigheter inte i det första skedet uppnådde en ömsesidig överenskommelse. Bestämmelsen ska också tydliggöra att vad som sägs om en rådgivande kommitté gäller även för en kommitté för alternativ tvistlösning om en sådan har inrättats i stället för en rådgivande kommitté.

Vad gäller artikel 15.3 och dess genomförande i svensk rätt föreslås att det införs en bestämmelse i den nya lagen som ålägger Skatteverket att underrätta en sökande om att en ömsesidig överenskommelse träffats och om överenskommelse innebär. Med underrätta om överenskommelsens innebörd ska förstås att behörig myndighet översänder ett sammanfattande beslut om överenskommelsens innehåll. Direktivets krav på att underrättelsen ska ske utan dröjsmål bedöms för svensk del bäst uttryckas som så snart som möjligt.

Vad övrigt gäller genomförandet av artikel 15.3 och möjligheten för en sökande att ”överklaga [...] i syfte att ”erhålla” en överenskommelse konstateras att det i svensk rätt inte finns någon allmän bestämmelse om överklagande för att erhålla ett beslut eller dylikt. En begäran om att få del av en handling som faller under tryckfrihetsförordningen är inte att jämställa med det som nu föreskrivs. I 12 § förvaltningslagen finns emellertid bestämmelser om åtgärder som en part kan vidta om en myndighet försummar handläggningen av dennes ärende. Dessa bestämmelser kan användas som förebild vid utformningen av en bestämmelse som ska säkerställa att syftet med artikeln, dvs. att sökanden

får del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd, uppnås. Det föreslås därför att det införs en bestämmelse enligt vilken en sökande som endast erhållit information om att överenskommelsen har uppnåtts, men inte fått del av dess innebörd inom 30 dagar från underrättelsen, ska kunna vända sig till Skatteverket med en begäran om att få del av densamma. Myndigheten har då att antingen efterkomma begäran eller i ett beslut avslå den. Utrymmet för Skatteverket att inte efterkomma begäran i dessa fall synes vara mycket litet. Ett avslag på begäran att få del av innebörden i en ömsesidig överenskommelse ska precis som i förvaltningslagens 12 § kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol och prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätt. Denna lösning bedöms ligga i linje med svensk rätt och samtidigt uppfylla artikelns innehåll och syfte.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 5 kap. 1–3 §§ i den nya lagen.

6.7.2 Följder av en ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté

Förslag: Sökanden ska inom 60 dagar från det att denne fick del av överenskommelsens innebörd meddela Skatteverket om överenskommelsen godtas och om sökanden, såvitt avser frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder.

I de fall Skatteverket har kommit överens med utländsk behörig myndighet om att lösa tvisten på annat sätt än vad som följer av yttrandet från den rådgivande kommittén, ska Skatteverket vara skyldigt att vidta de åtgärder som krävs för att den ömsesidiga överenskommelsen ska verkställas så snart som möjligt efter det att sökanden har meddelat att överenskommelsen godtas och att denne, såvitt avser frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder.

I de fall Skatteverket har kommit överens med utländsk behörig myndighet om att lösa tvisten i enlighet med yttrandet från den rådgivande kommittén, ska Skatteverket vara skyldigt att vidta de åtgärder som krävs för att den ömsesidiga överenskommelsen ska verkställas om

1. sökanden har meddelat att överenskommelsen godtas och att denne, såvitt avser frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder, och

2. det inte framkommit att det finns brister i opartiskhet hos en oberoende person i en rådgivande kommitté eller en medlem i en kommitté för alternativ tvistlösning.

Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att överenskommelsen ska verkställas senast 13 månader efter det att yttrandet överlämnades till Skatteverket. Om Skatteverket inte vidtagit de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen inom angiven tidsfrist ska sökanden kunna begära att Skatteverket vidtar de åtgärder som krävs för att verkställa den. Skatteverket ska då så snart

som möjligt vidta de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen eller i ett beslut avslå begäran.

Skälen för förslaget

Enligt artikel 15.4 första stycket ska överenskommelsen vara bindande för de berörda medlemsstaterna, men den ska inte utgöra ett prejudikat. Överenskommelsen ska genomföras förutsatt att sökanden inom 60 dagar från det att denne fick del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd godtar överenskommelsen och avstår rätten till inhemska åtgärder. En bestämmelse motsvarande vad som nu har sagts och som ålägger sökanden en skyldighet att inom den nämnda tiden svara och intyga att inga rättsliga åtgärder kommer att vidtas med avseende på de frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen ska införas i den nya lagen. Med andra rättsliga åtgärder ska förstås att sökanden intygar att denna kommer avstå från att t.ex. överklaga ett beskattningsbeslut. De rättsliga åtgärder som bestämmelsen i den nya lagen tar sikte på är sådana som är tillgängliga för sökanden i Sverige. I bestämmelserna behöver emellertid inte uttryckligen anges att en ömsesidig överenskommelse inte ska utgöra ett prejudikat eftersom det följer redan av allmänna principer. Vad gäller själva verkställandet noteras att det i artikel 15.4 andra stycket anges att det slutliga beslutet ska genomföras enligt nationell lagstiftning i de berörda medlemsstaterna, förutom i fall då en domstol eller annan rättslig myndighet i en berörd medlemsstat genom tillämpning av villkoren i artikel 8, konstaterar att det föreligger bristande oberoende. Vidare ska medlemsstaterna till följd av beslutet ändra sin beskattning, dvs. beskattningen ska justeras till att motsvara vad medlemsstaterna kommit överens om i den ömsesidiga överenskommelsen. Sådan ändring ska vidtas oavsett tidsgränser som kan finnas i medlemsstaternas interna lagstiftning. Om beslutet inte genomförs får sökanden, hos behörig domstol i den medlemsstat som inte har genomfört beslutet, begära att beslutet genomförs.

En ömsesidig överenskommelse som grundas på ett yttrande från en rådgivande kommitté eller kommitté för alternativ tvistlösning ska inte verkställas om en domstol i en berörd medlemsstat konstaterat att det finns brister i oberoendet enligt nationella regler och genom tillämpning av artikel 8. Med överenskommelse som grundar sig på ett yttrande ska förstås att Skatteverket och behörig myndighet kommer överens om att lösa den aktuella tvisten i enlighet med kommitténs förslag på lösning så som det kommer till uttryck i kommitténs yttrande.

Om Skatteverket och behörig myndighet däremot kommer överens om en annan lösning än den som kommittén föreslår i sitt yttrande, kommer överenskommelsen således inte att grunda sig på yttrandet, och verkställighet ska ske enligt huvudregeln. Det vill säga ett sådant beslut ska verkställas om sökanden inom 60 dagar från det att denne fick del av överenskommelsens innebörd har godtagit den och intygat att denne avstår från att vidta rättsliga åtgärder med avseende på de frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen. En bestämmelse som reglerar att Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att verkställa en överenskommelse som inte grundar sig på ett yttrande ska införas i lagen i enlighet med vad som nu sagts.

Vad gäller verkställande av en ömsesidig överenskommelse som grundas på ett yttrande förutsätts i direktivet att sökanden godkänner överenskommelsen och avstår från rättsliga åtgärder på samma sätt som nyss angavs. Vidare förutsätts i dessa fall att ingen domstol eller rättslig myndighet i en berörd medlemsstat meddelat beslut om bristande oberoende i enlighet med sina nationella regler om rättsmedel och genom tillämpning av kriterierna i artikel 8.

De nationella svenska bestämmelser som rör opartiskhet eller jäv är kopplade till ärenden eller mål som pågår hos en myndighet eller domstol (se t.ex. 16 § förvaltningslagen och 7 kap. rättegångsbalken). Det finns också möjlighet att enligt skiljeförfarandelagen rikta en invändning mot en skiljeman och få detta prövat. En sådan invändning ska göras av den som är part och prövas enligt huvudregeln i första hand av skiljemännen själva (jfr 8 och 10 §§ skiljeförfarandelagen). Om skiljemännen ogillar invändningen eller avvisar den kan parten vända sig till tingsrätt för prövning. De nu nämnda bestämmelserna är dock inte tillämpliga för att pröva opartiskhet eller jävsinvändning mot en oberoende person som ingår i en rådgivande kommitté. För att leva upp till de krav som direktivet ställer i detta avseende måste det införas en bestämmelse som möjliggör en prövning av eventuella brister i oberoende. Enligt direktivet är det relevant domstol eller annan rättslig myndighet som ska utföra uppgiften enligt sina nationella regler. Som angivits prövas jävsinvändningar inom ramen för ett mål eller ärende som finns hos en domstol, myndighet eller i ett skiljeförfarande. Det framstår därför som mest lämpligt att lägga uppgiften på Skatteverket i samband med att myndigheten beslutar om verkställighet av den ömsesidiga överenskommelsen. Om det inkommit uppgifter om att det konstaterats brister i opartiskhet hos en oberoende person eller om Skatteverket själv av någon anledning misstänker att en oberoende person brister i opartiskhet ska detta prövas i samband med att myndigheten kontrollerar om sökanden godtagit överenskommelsen och avstått från rättsliga åtgärder när den ömsesidiga överenskommelsen ska genomföras. Bedömningen av opartiskheten ska grunda sig på artikel 8.

Av artikel 8.5 andra stycket framgår att en oberoende person inte inom tolv månader från den rådgivande kommitténs yttrande får befinna sig i en situation eller omständighet som hade fått behörig myndighet att invända mot utnämmandet av den oberoende personen. I artikel 8.4 anges att behöriga myndigheter får invända mot en oberoende person på de grunder som de kommit överens om eller på någon av de grunder som anges i 8.4 a–d. För den närmare innebörden av artikel 8.4 a–d hänvisas till avsnitt 6.6.2. Skatteverket ska således göra sin bedömning av opartiskheten i förhållande till de kriterier som myndigheten kommit överens om med den eller de andra behöriga myndigheterna, alternativt enligt artikel 8.4 a–d. Om Skatteverket finner att en oberoende person brister i opartiskhet eller om en domstol eller annan rättslig myndighet i en annan berörd medlemsstat konstaterat brister i opartiskhet och meddelat Skatteverket detta utgör det grund för att inte vidta de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen. Om inga brister i opartiskhet föreligger kan Skatteverket vidta de åtgärder som krävs för att överenskommelsen ska verkställas. Bestämmelsen i den nya lagen ska motsvara vad som nu sagts. Bestämmelsen ska även omfatta brister i opartiskhet hos medlemmar i en kommitté för alternativ tvistlösning (jfr artikel 10.2). För det fall

Skatteverket konstaterar brister i opartiskhet ska myndigheten informera utländsk behörig myndighet om detta.

När det gäller tidpunkten för verkställande noteras dels att direktivet inte anger någon exakt tid för detta, dels att det i artikel 8.5 uttalas att opartiskhet ska upprätthållas under tolv månader från kommitténs yttrande. Skatteverket kan teoretiskt få kännedom om omständigheter som gör att opartiskheten hos en oberoende person kan ifrågasättas den sista dagen av de tolv månaderna. För att möjliggöra för myndigheten att under sådana omständigheter pröva om det finns brister i opartiskhet bör det föreskrivas att Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att verkställa en överenskommelse senast 13 månader efter det att kommittén lämnade över yttrandet till Skatteverket.

Om överenskommelsen inte verkställs

När det gäller möjligheten i artikel 15.4 för en sökande att vända sig till behörig domstol för att genomföra en ömsesidig överenskommelse ter det sig också främmande att hos en svensk domstol direkt begära verkställande av en överenskommelse. Den förvaltningsinspirerade lösning som föreslagits i avsnitt 6.7.1 för att sökanden ska kunna erhålla en ömsesidig överenskommelse förefaller lämplig även när det gäller bestämmelserna om genomförande av en ömsesidig överenskommelse. Det ska således införas en bestämmelse enligt vilken en sökande får vända sig till Skatteverket med en begäran om att myndigheten vidtar de åtgärder som krävs för att verkställa den ömsesidiga överenskommelsen, om den inte gjort det inom 13 månader från det att den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning lämnade sitt yttrande. Om en sådan begäran inkommer ska Skatteverket vidta de åtgärder som krävs för att genomföra överenskommelsen eller i ett beslut avslå begäran. Att sökanden ska kunna begära att Skatteverket vidtar åtgärder för att verkställa överenskommelsen först 13 månader efter att yttrandet avlämnats beror på att det ovan föreslagits att Skatteverket ska kunna pröva om det finns brister i opartiskheten hos en oberoende person inom 13 månader från yttrandets avlämnande.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 5 kap. 4–6 §§ i den nya lagen.

6.8 Förfarandets upphörande

Förslag: Förfarandet enligt lagen ska upphöra om

1. Skatteverket meddelar ett beslut som innebär att det inte längre finns någon tvist,
2. Skatteverket tar emot en skriftlig återkallelse av ansökan om tvistlösning från sökanden, eller
3. tvisten upphör av någon annan anledning.

Förfarandet ska också upphöra om en domstol har meddelat beslut i tvistefrågan som det inte är möjligt att avvika från i den medlemsstaten och

1. de behöriga myndigheterna inte har träffat en ömsesidig överenskommelse, eller
2. den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning inte har lämnat ett yttrande till de behöriga myndigheterna.
Enligt den nya förordningen ska Skatteverket utan dröjsmål underrätta sökanden och utländsk behörig myndighet när ett förfarande har upphört.

Skälen för förslaget

Skattetvistlösningsdirektivet

I artikel 3.5 och 3.6 finns bestämmelser om att förfaranden enligt direktivet i vissa fall ska upphöra. Det rör sig dels om fall där en behörig myndighet har meddelat ett ensidigt beslut som löser tvisten (artikel 3.5), dels om fall där sökanden har återkallat sin ansökan om tvistlösning (artikel 3.6). Enligt artikel 3.6 ska förfaranden enligt direktivet upphöra också om en tvistefråga av något skäl upphör att existera.

Bestämmelser om att förfaranden enligt direktivet ska upphöra finns också i artikel 16.4.

Förfarandets upphörande

Enligt artikel 3.5 andra stycket får behörig myndighet i en berörd medlemsstat besluta att lösa tvistefrågan på egen hand. En behörig myndighet som fattar ett sådant beslut ska utan dröjsmål underrätta såväl sökanden som övriga behöriga myndigheter om sitt beslut. När sådan underrättelse har lämnats ska förfaranden enligt direktivet upphöra. Det bedöms inte nödvändigt att i den nya lagen föra in en bestämmelse om att Skatteverket har rätt att utan att blanda in utländsk behörig myndighet fatta ett beslut med avseende på beskattningen i Sverige som innebär att det inte längre finns någon tvist. En bestämmelse som möjliggör detta finns redan i 67 kap. 38 § skatteförfarandelagen (2011:1244). Däremot bör i den nya lagen tas in en bestämmelse om att ett sådant beslut innebär att förfarandet enligt den nya lagen upphör om Skatteverket meddelar ett sådant beslut. Bestämmelser om att Skatteverket ska underrätta sökanden och utländsk behörig myndighet om Skatteverket fattar ett beslut som innebär att det inte längre finns någon tvist och att en sådan underrättelse ska innehålla en motivering bör tas in i förordning.

Som beskrivits ovan (avsnitt 6.4.5) ska en sökande ha rätt att återkalla en ansökan om tvistlösning. Detta ska göras genom att sökanden lämnar in en skriftlig underrättelse om återkallelsen till de behöriga myndigheterna. Enligt artikel 3.6 ska en sådan underrättelse leda till att alla förfaranden enligt direktivet omedelbart upphör. En behörig myndighet som tar emot en återkallelse ska utan dröjsmål informera övriga behöriga myndigheter om att förfarandena upphört av denna anledning. Enligt nämnda artikel ska alla förfaranden enligt direktivet även upphöra med omedelbar verkan om en tvistefråga av något skäl upphör att existera. De behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska i dessa fall utan dröjsmål informera sökanden om detta och om de allmänna skälen för det.

Vidare framgår av artikel 16.4 att förfaranden enligt direktivet ska upphöra om en domstol i en medlemsstat meddelat ett beslut i tvistefrågan och det inte enligt det landets nationella lagstiftning är möjligt att avvika från det beslutet. Detta gäller om de behöriga myndigheterna vid tidpunkten för nämnda beslut inte träffat en ömsesidig överenskommelse i frågan eller om en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning inrättats men inte lämnat ett yttrande till de behöriga myndigheterna. Bestämmelser motsvarande vad som nu har sagts bör föras in i lag.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 6 kap. 1–2 §§ i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.9 Särskilda bestämmelser för fysiska personer och mindre företag

Förslag: Om Skatteverket tar emot en underrättelse från utländsk behörig myndighet om att denna myndighet har tagit emot en ansökan om tvistlösning, ett svar på en begäran om kompletterande uppgifter innan ansökan om tvistlösning godtagits etc. enligt nyss nämnda förfarande ska handlingen anses ha kommit Skatteverket tillhanda den dag då underrättelsen togs emot. Om underrättelsen avser ett svar på en begäran om kompletterande uppgifter under förfarandet vid ömsesidig överenskommelse ska sådan handling anses ha kommit Skatteverket tillhanda den dag då den överlämnade behöriga myndigheten tog emot handlingen.

I den nya förordningen tas in en bestämmelse som anger att om Skatteverket tar emot någon av nyss nämnda handlingar från en sökande som är obegränsat skattskyldig i Sverige och som vill använda sig av artikel 17 i skattetvistlösningsdirektivet ska Skatteverket inom två månader från mottagandet översända handlingen till utländsk behörig myndighet. Skatteverket ska vid översändandet ange att handlingen har getts in med stöd av artikel 17 i skattetvistlösningsdirektivet och när den togs emot. Om Skatteverket tar emot ytterligare uppgifter som svar på ett föreläggande om uppgifter eller en begäran om komplettering av uppgifter ska Skatteverket skicka en kopia av svaret till utländsk behörig myndighet.

Enligt den nya förordningen ska Skatteverket i samband med att myndigheten tar emot en ansökan om tvistlösning upplysa sökanden om att det i skattetvistlösningsdirektivet finns bestämmelser om att en fysisk person och ett mindre företag ska kunna ge in vissa handlingar endast till behöriga myndighet i den medlemsstat där personen enligt skattelagstiftningen anses höra hemma.

Skälen för förslaget

Artikel 17 innehåller bestämmelser om ett något förenklat förfarande för berörda personer som är fysiska personer eller som inte är stora företag.

I nämnda artikel anges att en sökande som är en enskild person eller som inte är ett stort företag och inte utgör en del av en stor koncern enligt definitionerna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19), får lämna in en ansökan om tvistlösning, svar på en begäran om komplettering av uppgifter, återkallelse av ansökan om tvistlösning och begäran om inrättande av en rådgivande kommitté endast till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där personen har sin hemvist. Den behöriga myndigheten i den medlemsstaten ska därefter, inom två månader efter det att ett sådant meddelande mottagits, underrätta de behöriga myndigheterna i övriga berörda medlemsstater. Sökanden ska anses ha lämnat in meddelandet till samtliga behöriga myndigheter den dag då sådan underrättelse lämnades. Om en behörig myndighet mottar ytterligare information enligt 3.4 ska myndigheten skicka en kopia på informationen till övriga behöriga myndigheter. Samtliga behöriga myndigheter ska därvid anses ha mottagit informationen den dag då den översändande behöriga myndigheten tog emot den.

För att genomföra direktivet i denna del behöver det införas bestämmelser som motsvarar vad som sägs i artikel 17. Bestämmelserna ska tydliggöra att en sökande som är en fysisk person eller som omfattas av definitionen av små och medelstora företag i ovan nämnda direktiv har möjlighet att använda sig av de nämnda undantagsbestämmelserna i vissa fall och vilka skyldigheter svensk behörig myndighet har under sådana omständigheter. Begreppen behöver emellertid anpassas något språkligt till svensk rätt. T.ex. bör begreppet hemvist ersättas av den medlemsstat där den sökanden anses höra hemma enligt skattelagstiftningen (jfr avsnitt 6.4.1). Vidare bör det göras en koppling till den artikel i direktivet 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag där det definieras vad som är ett mindre företag (artikel 3.4 och 3.7). Bestämmelsen bör utformas som en upplysningsbestämmelse eftersom den föreslagna lagen enbart reglerar ingivande av de nämnda handlingarna till svensk behörig myndighet och upplyser om att det finns bestämmelser om bl.a. ingivande, återkallelse och svar på komplettering i direktivet. När det gäller skyldigheten att översända handlingarna till behöriga myndigheter i övriga berörda medlemsstater och meddela när de togs emot bedöms bestämmelser om detta lämpligast föras in i förordning då den enbart styr behörig myndighets handlande.

I artikel 17 anges också att i händelse av att ytterligare information tas emot enligt artikel 3.4, dvs efter att en begäran om komplettering av en ansökan om tvistlösning eller om uppgifter gjorts, ska behörig myndighet i den medlemsstat som mottar informationen översända en kopia till behöriga myndigheter i alla andra berörda medlemsstater. När informationen skickats över ska de berörda medlemsstaterna anses ha

mottagit informationen samma dag som den behöriga myndighet som erhöll uppgifterna från början. En bestämmelse som reglerar vad som gäller när behörig myndighet i Sverige mottar sådana handlingar bör införas i den nya lagen eftersom dagen för mottagande har betydelse för hur vissa frister i lagen ska beräknas. Vad gäller den omvända situationen bedöms det tillräckligt att i förordning införa en bestämmelse om skyldigheten för behörig myndighet att skicka över handlingar och informera om dagen för handlingens mottagande.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 7 kap. 1 § i den nya lagen och i bestämmelser i den nya förordningen.

6.10 Förhållandet till andra nationella förfaranden

Förslag: En sökande ska ha tillgång till förfarandet i lagen även om det finns ett lagakraftvunnet nationellt beslut avseende tvistefrågan.

Skatteverket ska kunna vilandeförklara förfarandet enligt den nya lagen om ett straffrättsligt eller administrativt förfarande samtidigt pågår i den fråga som gett upphov till tvisten och det kan leda till påföljd enligt skattebrottslagen (1971:69) eller påförande av skattetillägg enligt skatteförfarandelagen (2011:1244). Förfarandet ska kunna vilandeförklaras från och med den dag då ansökan om tvistlösning godtogs till dess att ett slutligt beslut har meddelats i det straffrättsliga eller administrativa förfarandet.

Den tid inom vilken Skatteverket ska pröva om en ansökan ska godtas gäller inte om sökanden överklagat ett beslut som gett upphov till den tvist som ligger till grund för ansökan. Tidsfristen ska i dessa fall räknas från den dag då en dom eller ett slutligt beslut fått laga kraft eller förfarandet vilandeförklarats.

Om sökanden överklagat ett beslut som gett upphov till tvisten ska den tid Skatteverket tillsammans med utländsk behörig myndighet ska försöka lösa tvisten genom ömsesidig överenskommelse räknas från den dag då en dom eller ett slutligt beslut i det förfarandet fått laga kraft eller vilandeförklarats.

Om en ansökan om tvistlösning lämnas in ska Skatteverket avsluta varje annat förfarande om den aktuella tvisten som pågår enligt ett skatteavtal mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen.

Bedömning: Inga bestämmelser behövs med anledning av artikel 16.2.

Skälen för förslaget och bedömningen

Enligt artikel 16.1 ska det faktum att en åtgärd av en medlemsstat, som ger upphov till en tvist, har vunnit laga kraft enligt nationell rätt inte hindra de berörda personerna från att använda sig av de förfaranden som föreskrivs i direktivet. En bestämmelse av vilken framgår att en sökande ska ha möjlighet att använda sig av den nya lagen även om det finns ett

lagakraftvunnet nationellt beslut avseende frågan som är föremål för tvist bör tas in i den nya lagen för att genomföra artikel 16.1.

I artikel 16.3 anges att berörda personer får använda sig av de rättsmedel som står dem till buds enligt nationell rätt i de berörda medlemsstaterna. Om en sökande har inlett ett förfarande i syfte att använda sig av ett sådant rättsmedel ska dock de tidsperioder som avses i artiklarna 3.5 och 4.1 och som reglerar tidsfristen för när en behörig myndighet ska ha fattat beslut om en ansökan om tvistlösning respektive för när en ömsesidig överenskommelse ska ha uppnåtts, börja räknas från och med det datum då en dom som meddelats i det förfarandet fått laga kraft eller förfarandet i fråga på annat vis slutgiltigt har avslutats eller skjutits upp. En sökande ska med andra ord kunna tillgripa nationella rättsmedel även om vederbörande gett in en ansökan om tvistlösning enligt den nya lagen. Med nationellt rättsmedel i direktivet torde avses överklagande. Om den enskilde överklagar ett beslut avseende tvistefrågan ska tidsfristerna för när behörig myndighet ska ha prövat ansökan om tvistlösning, respektive tillsammans med annan behörig myndighet ha träffat en ömsesidig överenskommelse, börja löpa först från den dag då en dom meddelats och fått laga kraft eller förfarandet på annat vis slutligt avslutats eller skjutits upp. Med slutligt avslutats och skjutits upp torde avses slutliga beslut och vilandeförklaring. Bestämmelser motsvarande vad som nu sagts bör införas för att genomföra artikel 16.3.

Enligt artikel 16.5 ska ingivandet av en ansökan om tvistlösning resultera i att ett eventuellt annat pågående förfarande för ömsesidig överenskommelse eller tvistlösning enligt ett skatteavtal som tolkas eller tillämpas i förhållande till tvisten avslutas. Ett sådant annat pågående förfarande rörande tvisten ska avslutas med verkan från och med det datum då någon av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna först tog emot ansökan. Med annat pågående förfarande enligt skatteavtal avses ett förfarande för ömsesidig överenskommelse som pågår enligt ett skatteavtal mellan Sverige och en annan medlemsstat inom Europeiska unionen och som rör den tvist som sökanden vill ha prövad enligt den nya lagen. För att genomföra direktivet i denna del bedöms det behöva tas in en bestämmelse i den nya lagen som anger att Skatteverket de facto ska avsluta alla andra förfaranden om den aktuella tvisten som pågår enligt ett skatteavtal mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen om sökanden ger in en ansökan om tvistlösning enligt den nya lagen. Mot denna bakgrund och då det i avsnitt 6.4.2 har föreslagits att sökanden i sin ansökan om tvistlösning ska lämna en försäkran om att denne är medveten om att ingivandet av ansökan om tvistlösning enligt lagen innebär att varje annat förfarande avseende tvisten avslutas bedöms det inte behöva införas en särskild upplysningsbestämmelse i varje lag om skatteavtal mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen.

I artikel 16.2 anges att hänskjutandet av en tvist till förfarandet vid ömsesidig överenskommelse enligt artikel 4 eller tvistlösningsförfarandet enligt artikel 6 inte ska hindra en medlemsstat från att inleda eller fortsätta rättsliga förfaranden eller förfaranden för administrativa och straffrättsliga påföljder i samma ärende. Någon bestämmelse som reglerar detta bedöms inte behöva införas i svensk författning.

Enligt artikel 16.6 får en behörig myndighet, om ett rättsligt eller administrativt förfarande har inletts som skulle kunna leda till påföljder i

den medlemsstaten vad avser den justerade inkomsten eller det justerade kapitalet för skattebedrägeri, avsiktlig försummelse och grov vårdslöshet och det förfarandet äger rum samtidigt som något av de förfaranden som avses i direktivet, förklara förfarandet enligt direktivet vilande från och med datumet för godtagandet av begäran till och med datumet för den slutliga utgången i det rättsliga eller administrativa förfarandet. Som nämns ovan bedöms sådana påföljder som avses i direktivbestämmelsen främst utgöras av påföljd enligt skattebrottslagen (1971:69) och skattetillägg enligt skatteförfarandelagen (2011:1244). En bestämmelse om att Skatteverket får vilandeförklara förfarandet enligt den nya lagen på någonting av dessa grunder bör därför tas in i den nya lagen.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 2 kap. 3 och 5 §§, 3 kap. 2 § och 8 kap. 1–3 §§ i den nya lagen.

6.11 Publicering

Förslag: I den nya förordningen ska följande bestämmelser införas.

Skatteverket ska kunna komma överens med utländsk behörig myndighet om att en ömsesidig överenskommelse ska publiceras. En publicering kräver också samtycke från sökanden.

Om de behöriga myndigheterna inte kan komma överens om publicering eller om sökanden inte ger sitt samtycke ska Skatteverket i stället publicera en sammanfattning av den ömsesidiga överenskommelsen. Skatteverket ska översända sammanfattningen till sökanden innan den publiceras. Sammanfattningen får publiceras tidigast 60 dagar efter att sökanden fick del av den. Publicering får dock inte ske om sökanden begärt att Skatteverket ska hemlighålla information som rör t.ex. handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser eller om den innehåller information vars utlämnande skulle strida mot allmänna hänsyn. Om sammanfattningen ska publiceras ska Skatteverket översända den till Europeiska kommissionen. I den nya förordningen ska det även upplysas om att det i skattetvistlösningsdirektivet finns bestämmelser om vad en sammanfattning ska innehålla.

Bedömning: Några bestämmelser om formen för ett yttrande och Europeiska kommissionens fastställande av ett standardformulär för publicering ska inte tas in i lag eller förordning.

Skälen för förslaget och bedömningen

Publicering

I artikel 18 finns bestämmelser om skyldighet för behöriga myndigheter att offentliggöra en ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en rådgivande kommitté eller kommitté för alternativ tvistlösning. Ett offentliggörande kräver samtycke från sökande. Om sådant inte finns ska en sammanfattning publiceras i stället.

Enligt artikel 18.1 ska en rådgivande kommitté och en kommitté för alternativ tvistlösning utfärda sina yttranden skriftligen. Eftersom den nya lagen inte annat än undantagsvis reglerar uppgifter kopplade till arbetet i en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning finns inte anledning att föreslå några bestämmelser i detta avseende. Samma skäl talar för att inte införa bestämmelser i den nya lagen motsvarande vad som anges i artikel 18.4 enligt vilken Europeiska kommissionen ska utarbeta ett standardformulär för publicerande av sådan information som avses i punkterna 2 och 3. Några bestämmelser motsvarande innehållet i artikel 18.1 och 18.4 bör därför inte föras in i den nya lagen.

Enligt artikel 18.2 får behöriga myndigheter komma överens om att publicera ett beslut i dess helhet. För detta krävs att sökanden samtycker till publicering. Det bör därför införas en bestämmelse som anger att Skatteverket ska kunna komma överens med utländsk behörig myndighet om att publicera den ömsesidiga överenskommelsen. Av bestämmelsen bör framgå att sådan publicering även kräver samtycke från sökanden. Det bedöms rimligt att bestämmelsen införs i förordning.

I artikel 18.3 anges att om behöriga myndigheter inte kan komma överens om publicering av beslutet i dess helhet eller om sökanden inte samtycker till att beslutet publiceras, ska behöriga myndigheter i stället offentliggöra en sammanfattning av beslutet. I artikeln anges också vilka uppgifter som sammanfattningen ska innehålla. Det är fråga om uppgifter som beskriver frågan och sakinnehållet, datum, berörda beskattningsperioder, rättslig grund, branschsektor och en kort beskrivning av den slutliga utgången. Sammanfattningen ska också innehålla uppgift om vilken skiljedomsmetod som använts. Innan sammanfattningen offentliggörs ska de behöriga myndigheterna skicka den till sökanden som senast 60 dagar från mottagandet av sammanfattningen får begära att information som rör handels-, affärs-, industri- eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser eller information som strider mot grunderna för rättsordningen inte ska publiceras. Vad gäller uttrycket mottagit i direktivet bör detta motsvaras av begreppet "tagit del av" i bestämmelsen i den nya lagen. Bestämmelser som möjliggör för Skatteverket att publicera en sammanfattning av en ömsesidig överenskommelse och som motsvarar innehållet i denna artikel bör tas in i förordning.

Utöver detta bör en bestämmelse som motsvarar vad som i artikel 18.5 anges om att behöriga myndigheter utan dröjsmål ska underrätta Europeiska kommissionen om den sammanfattning som ska publiceras införas i förordningsform.

Begreppet offentliggöra bör i Sverige benämnas publicering.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom bestämmelser i den nya förordningen.

6.12 Behörig domstol i Sverige

Bedömning: Det finns inget behov att utse behörig domstol i Sverige.

Skälen för bedömningen

I direktivet finns, precis som när det gäller behörig myndighet, en definition av och ett antal uppgifter som åläggs en behörig domstol. Definitionen av behörig domstol ger utrymme för att anpassa direktivet till det organ i varje medlemsstats rättssystem och allmänna förvaltning som är bäst lämpad att utföra de uppgifter som direktivet ålägger behörig domstol (se avsnitt 6.2). De uppgifter som behörig domstol enligt direktivet ska utföra är bl.a. att på begäran utnämna oberoende personer och beslut om genomförande av en arbetsordning (avsnitt 6.6.6 och 6.6.7). En behörig domstol ska på begäran också se till att en ömsesidig överenskommelse verkställs under vissa omständigheter (avsnitt 6.7). Det är således fråga om flera scenarier som förfarandemässigt ligger olika nära eller långt ifrån de måltyper och ärenden som faller under svenska domstolars prövning och behörighet i dag.

I avsnitt 6.7 har föreslagits att direktivets krav på att en sökande ska kunna vända sig till behörig domstol för att på så sätt få en ömsesidig överenskommelse verkställd ska genomföras på sätt att den enskilde ska kunna vända sig till Skatteverket med en begäran om verkställighet. Om Skatteverket inte efterkommer begäran ska myndigheten fatta ett beslut om att avslå begäran. Även när det gäller begäran om utnämning av oberoende personer och begäran om att få del av arbetsordning föreslås att den sökande ska vända sig till Skatteverket med sin begäran (se avsnitt 6.6.6 och 6.6.7). Samtliga nu nämnda bestämmelser kommer uttryckligen att ange att Skatteverket ska utföra uppgifterna i fråga. Det finns därför inte anledning att i en särskild bestämmelse utse behörig domstol i Sverige.

6.13 Kostnader för förfarandet

Förslag: Såvida inte Skatteverket har kommit överens med en utländsk behörig myndighet om något annat ska Sverige betala sin andel av kostnaderna och arvoden för de oberoende personerna i en rådgivande kommitté. Sverige ska inte ersätta kostnader som sökanden eller en annan person som är berörd av tvisten förorsakar.

Skatteverket ska kunna besluta att en sökande ska stå för de oberoende personernas kostnader och arvoden om sökanden har återkallat sin ansökan om tvistlösning eller om en rådgivande kommitté har bekräftat att en utländsk behörig myndighets beslut att avvisa dennes ansökan om tvistlösning var riktigt. Sökanden ska enbart stå för nämnda kostnader om Skatteverket och utländsk behörig myndighet är överens om det.

Skälen för förslaget

Kostnader för förfarandet

Artikel 12 innehåller bestämmelser om vem som ska stå för kostnaderna för förfarandet och hur dessa kostnader ska beräknas. Av artikeln framgår dels hur kostnaderna ska räknas fram och hur högt arvodet kan vara per person och dag, dels under vilka omständigheter en sökande kan åläggas att stå kostnaderna för de oberoende personernas arbete.

I artikel 12.1 anges att kostnaderna för de oberoende personerna och eventuella arvoden för dem ska delas lika mellan de berörda medlemsstaterna, såvida inte annat anges i artikel 12.2 eller om de behöriga myndigheterna har kommit överens om annat. Vidare specificeras att kostnaderna för de oberoende personerna ska motsvara genomsnittsbeloppet för den gängse ersättningen till högre tjänstemän i berörda medlemsstater, medan arvodet i förekommande fall ska vara begränsat till 1 000 EURO per person och dag då kommittén sammanträder. I artikeln anges också att medlemsstaterna inte ska stå för sådana kostnader som en berörd person ådrar sig.

Enligt artikel 12.2 ska en berörd person stå för alla de kostnader som anges i artikel 12.1 om de behöriga myndigheterna har kommit överens om det och om personen har återkallat sin ansökan om tvistlösning eller om denne har lämnat en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté efter ett avvisande av ansökan om tvistlösning och kommittén därefter har bekräftat att behörig myndighets avvisningsbeslut var riktigt.

Eftersom artikeln delvis reglerar när en berörd person kan bli skyldig att stå för kostnaderna för förfarandet, bör det införas bestämmelser i lag som svarar mot innehållet i artikel 12. Av bestämmelserna bör framgå att om Skatteverket kommit överens om det med utländsk behörig myndighet ska kostnaderna för förfarandet delas lika mellan staterna. De kostnader som en sökande eller annan berörd person ådragit sig ersätts dock inte av Sverige. Av bestämmelserna bör också framgå under vilka förutsättningar som Skatteverket kan besluta att sökanden ska stå för kostnader i förfarandet. Med annan person som är berörd av tvisten förstås en fysisk eller juridisk person som enligt skattelagstiftningen i en stat inom Europeiska unionen anses höra hemma där och vars inkomst- eller förmögenhetsbeskattning påverkas direkt av en tvist mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen om tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal dem emellan, men som inte ger in en ansökan om tvistlösning.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 9 kap. 1 och 2 §§ i den nya lagen och genom en bestämmelse i den nya förordningen.

6.14 Överklagande

Förslag: Beslut om att avvisa ansökan om tvistlösning, avslå en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté och avslå en begäran om att utnämna oberoende personer ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Även beslut om att avvisa en begäran om att verkställa en ömsesidig överenskommelse och beslut om kostnader för förfarandet ska kunna överklagas.

Bestämmelsen i 7 c § i förordningen om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m. ska ändras på så sätt att också beslut av Skatteverket som överklagas till en förvaltningsrätt enligt lagen om tvistlösningsförfaranden i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen ska tas upp av Förvaltningsrätten i Stockholm.

Skälen för förslaget

För att det ska vara tydligt vilka beslut som ska kunna överklagas ska det tas in bestämmelser i den nya lagen om detta. Det rör sig om förvaltningsbeslut som fattats av Skatteverket.

I avsnitt 6.6.1 uttalas att ett beslut att avvisa en ansökan om tvistlösning är ett förvaltningsbeslut som ska kunna överklagas enligt nationella regler. Att avvisningsbeslut ska kunna överklagas nationellt anges också i direktivet. Ett sådant beslut ska således kunna överklagas till en allmän förvaltningsdomstol på sedvanligt sätt. I promemorian har även föreslagits att Skatteverket ska pröva begäran om att inrätta en rådgivande kommitté och om att utnämna oberoende personer. Om resultatet av en sådan prövning är att en ansökan avvisas eller att en begäran avslås bör detta i likhet med andra förvaltningsbeslut kunna överklagas. Detsamma ska gälla beslut om kostnader för förfarandet och om att avvisa en begäran om att verkställa en överenskommelse. Även om Skatteverket har att utföra ett antal olika typer av prövningar inom ramen för den nya lagen är bedömningen att det totala antalet ärenden kommer att bli få. Överklaganden av Skatteverkets beslut föreslås därför koncentreras till Förvaltningsrätten i Stockholm. En sådan ordning bedöms kräva att 7 c § förordningen om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m. ändras till att också omfatta beslut enligt den nya lagen (jfr 67 kap. 10 § skatteförfarandelagen (2011:1244)). Bestämmelser motsvarande vad som nu sagts bör tas in i den nya lagen och den nämnda förordningen.

Samtliga nu nämnda beslut bör kräva prövningstillstånd i kammarrätt.

Lagförslag

Förslaget genomförs genom 10 kap. 1 § i den nya lagen och genom att 7 c § i förordningen om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m. ändras.

6.15 Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser i direktivet

Bedömning: Inga bestämmelser behöver införas i lagen för att genomföra bestämmelserna i artiklarna 19–22 och 24.

Skälen för bedömningen

Kommissionens roll och administrativt stöd

Bestämmelserna i artikel 19 riktar sig huvudsakligen mot kommissionen och kräver inte någon reglering i nationell rätt.

Kommittéförfarande

Artikel 20 anger att kommissionen ska biträdas av kommittén för tvistlösning och att denna ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011. Bestämmelserna i artikel 20 om kommittéförfarande har bara direkt betydelse för kommissionens arbete och kräver inte någon genomförandeåtgärd i medlemsstaterna.

Översyn

Artikel 21 riktar sig endast mot kommissionen och kräver inte heller någon genomförandeåtgärd i medlemsstaterna. Artikeln anger att kommissionen senast den 20 juni 2024 ska utvärdera genomförandet av direktivet och lägga fram en rapport för rådet. Rapporten ska om det är lämpligt ange förslag på lagstiftning.

Införlivande och adressater

Artiklarna 22 och 24 är av sådant slag att de inte kräver någon reglering i nationell rätt utöver bestämmelsen om ikraftträdande, se avsnitt 7.

6.16 Personuppgiftsbehandling

Bedömning: Den behandling av personuppgifter som föranleds av lagen är förenlig med EU:s dataskyddsförordning och föranleder inget behov av ändringar i lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

Skälen för bedömningen

I promemorian lämnas förslag till en ny lag om skattetvistlösning och en ny förordning med vissa kompletterande och upplysande bestämmelser. Förslaget innebär bl.a. att en sökande till Skatteverket ska ge in ansökan med ett antal uppgifter om sig själv och eventuella andra personer som är berörda av skattetvisten. Det rör sig bl.a. om namn, postadress, personnummer eller annat identifikationsnummer. Till ansökan ska också fogas kopia på beskattningsbeslut, revisionspromemoria eller annat liknande dokument som ligger bakom tvisten och uppgift om eventuella överklagande och domstolsavgöranden. Sökanden liksom den andra personen som är berörd av tvisten kan vara såväl en fysisk som juridisk person. I förslaget finns också en möjlighet för sökanden att hos Skatteverket begära inrättade av en rådgivande kommitté och att t.ex. söka få del av en ömsesidig överenskommelses innebörd eller få en sådan överenskommelse genomförd. Det står därför klart att förslaget i promemorian ger upphov till en personuppgiftsbehandling av Skatteverket i beskattningsdatabasen. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), nedan kallad EU:s dataskyddsförordning, är i alla delar bindande och direkt tillämplig i samtliga EU:s medlemsländer och ska tillämpas fr.o.m. den 25 maj 2018. Förordningen, som utgör den generella regleringen av personuppgiftsbehandling inom EU, tillåter och förutsätter ibland att medlemsstaterna kompletterar förordningen med nationell lagstiftning. För Skatteverkets personuppgiftsbehandling i beskattningsverksamheten finns lagen (2001:181) om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet som innehåller bestämmelser som kompletterar dataskyddsförordningen. Förutom vid behandling av personuppgifter om enskilda personer gäller vissa

bestämmelser i lagen också även behandling av uppgifter om juridiska personer (se 1 § andra stycket).

Av 1 kap. 4 § 1 lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet framgår att uppgifter får behandlas för att tillhandahålla information som behövs hos Skatteverket för fastställande av underlag för samt bestämmande, redovisning, betalning och återbetalning av skatter och avgifter. Av 1 kap. 4 § 7 nämnda lag framgår att uppgifter även får behandlas för att fullgöra ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande. Av 2 kap. 2 § framgår vidare att i beskattningsdatabasen får uppgifter behandlas om personer som omfattas av verksamhet enligt 1 kap. 4 § 1–9. Av bestämmelsen framgår också att uppgifter om andra personer får behandlas om det behövs för handläggningen av ett ärende. I 2 kap. 3 § och i förordningen (2001:588) om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet finns bestämmelser om vilka uppgifter som får behandlas i beskattningsdatabasen.

I propositionen Anpassningar av vissa författningar inom skatt, tull och exekution till EU:s dataskyddsförordning bedöms att den personuppgiftsbehandling som får utföras med stöd av bestämmelserna i bl.a. lagen om Skatteverkets behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet har rättslig grund på det sätt som krävs enligt artikel 6 i förordningen (prop. 2017/18:95 s. 40–46). Den rättsliga grunden för behandlingen hos Skatteverket är i första hand att den är nödvändig för att utföra en uppgift av allmänt intresse eller som ett led i den personuppgiftsansvariges myndighetsutövning på det sätt som anges i artikel 6.1 e. Den aktuella grunden för behandlingen är vidare fastställd i den nationella rätten på det sätt som krävs enligt artikel 6.3 i EU:s dataskyddsförordning. Den rättsliga grunden är fastställd såväl i förordningen (2017:154) med instruktion för Skatteverket som i skatteförfarandelagen och den föreslagna lagen och förordningen. De närmare ändamålen för behandlingen liksom andra specificerade bestämmelser finns i lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

Av artikel 9.1 i dataskyddsförordningen framgår att behandling av personuppgifter som avslöjar t.ex. ras eller etniskt ursprung, politiska åsikter, religiös eller filosofisk övertygelse eller medlemskap i fackförening och uppgifter om hälsa eller uppgifter om en fysisk persons sexualliv eller sexuella läggning är förbjuden. För det fall det i något enskilt fall ändå skulle förekomma känsliga personuppgifter föreskrivs i artikel 9.2 g ett undantag från förbudet om behandlingen är nödvändig med hänsyn till ett viktigt allmänt intresse, på grundval av t.ex. medlemsstaternas nationella rätt, vilken ska stå i proportion till det eftersträfvade syftet, vara förenligt med det väsentliga innehållet i rätten till dataskydd och innehålla bestämmelser om lämpliga och särskilda åtgärder för att säkerställa den registrerades grundläggande rättigheter och intressen. Känsliga personuppgifter bedöms inte komma att behandlas. För det fall känsliga personuppgifter ändå förekommer finns stöd för sådan behandling. Av 1 kap. 7 § lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet följer att känsliga personuppgifter får behandlas endast om uppgifterna har lämnats i ett ärende eller är nödvändiga för behandlingen av det, eller om det särskilt anges i 2 kap. I

2 kap. 4 § samma lag anges att en handling som har kommit in i ett ärende får behandlas i beskattningsdatabasen och får innehålla sådana uppgifter som avses i 1 kap. 7 §.

Den behandling av personuppgifter som förslaget ger upphov till behövs vid myndighetens ärendehandläggning och är tillåten enligt de ovan angivna bestämmelserna. Sammanfattningsvis är bedömningen att den personuppgiftsbehandling som den nya lagen ger upphov till är förenlig med EU:s dataskyddsförordning och föranleder inget behov av ändringar i lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Förslag: Lagen föreslås träda i kraft den 1 juli 2019. Den föreslås tillämpas på tvister som rör beskattning av inkomst eller förmögenhet som har intjänats eller innehavts under beskattningsår som påbörjas efter den 31 december 2017 och på ansökningar som görs från och med den 1 juli 2019.

Skälen för förslaget

I artikel 22.1 föreskrivs att medlemsstaterna senast den 30 juni 2019 ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet

Enligt artikel 23 ska direktivets bestämmelser tillämpas på begäran som lämnas in den 1 juli 2019 eller senare och som avser tvist hänförlig till inkomst eller förmögenhet som intjänats eller innehavts under ett beskattningsår som börjar den 1 januari 2018 eller senare. De behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna får enligt artikel 23 komma överens om att tillämpa direktivets bestämmelser på begäran som inkommit tidigare eller som avser tidigare beskattningsår.

Det föreslås därför att den nya lagen ska tillämpas för ärenden som avser beskattningsår som börjar efter den 31 december 2017. Lagen föreslås träda i kraft den 1 juli 2019 och tillämpas på ansökningar om tvistlösning som lämnas in från och med den 1 juli 2019.

8 Konsekvenser

8.1 Syfte och alternativa lösningar

Enligt direktivet ska medlemsstaterna införa regler om ett förfarande för att lösa tvister som uppstått mellan stater inom EU rörande tolkning och tillämpning av skatteavtal mellan nämnda stater. Promemorian syftar till

att införa sådana regler i Sverige genom en ny lag. Promemorians lagförslag behöver därutöver kompletteras med regler på förordningsnivå.

En alternativ lösning hade kunnat vara att införa motsvarande förfarande i de bilaterala skatteavtalen mellan staterna inom EU eller i skiljemannakonventionen. Mot bakgrund av att staterna inom EU har valt att ta in reglerna i ett direktiv får dock nämnda alternativa lösningar anses irrelevanta.

8.2 Offentligfinansiella effekter

Promemorian syftar till att föreslå bestämmelser som behövs för att genomföra skattetvistlösningsdirektivet. Reglerna ska kunna tillämpas när tvister, som kan involvera fysiska eller juridiska personer med hemvist inom EU, rörande tolkning och tillämpning av ett skatteavtal som Sverige har ingått med annan stat inom EU har uppstått. Förslagen förväntas inte medföra något förändrat skatteuttag i Sverige, och därmed inte heller några offentligfinansiella effekter. Detta gäller för såväl införendetåret och åren därpå och som varaktigt.

8.3 Konsekvenser för enskilda och företag

Konsekvenser för företag

Förslaget innebär att det införs ytterligare en möjlighet för företag att begära ömsesidig överenskommelse för att lösa en tvist mellan Sverige och annan stat inom EU rörande tolkningen och tillämpning av ett skatteavtal staterna emellan. Som tidigare nämnts så finns redan i dag regler om ömsesidig överenskommelse i de skatteavtal Sverige har med andra stater inom EU. Skatteavtalet med Storbritannien och Nordirland samt skatteavtalet med Tyskland innehåller dessutom regler som möjliggör tvistlösning genom skiljeförfarande. För företag finns utöver möjligheten enligt bestämmelserna i ett fullständigt skatteavtal även en möjlighet att begära ömsesidig överenskommelse enligt den s.k. skiljemannakonventionen. Konventionen ger företag möjlighet att, i fall som rör internprissättning, begära ömsesidig överenskommelse. För de ärenden där de behöriga myndigheterna inte når en överenskommelse inom den tid som anges i konventionen innehåller konventionen regler om ett skiljeförfarande.

Förslaget innebär således att regler om ytterligare ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse införs. Endast två av de svenska fullständiga skatteavtalen med stater inom EU innehåller bestämmelser om skiljeförfarande. Sådana bestämmelser finns visserligen även i skiljemannakonventionen, som samtliga stater inom EU är anslutna till, men konventionen gäller enbart för tvister rörande internprissättning. Förslagen i denna promemoria har således en bredare geografisk tillämpning än vad som gäller för det svenska nätet av fullständiga skatteavtal med andra stater inom EU samt ett bredare materiellt tillämpningsområde än skiljemannakonventionen. Förfarandet enligt förslagen i denna promemoria kan alltså i vissa fall vara mer attraktivt för

en skattskyldig än de redan befintliga förfarandena. Det kan därför inte uteslutas att antalet ärenden som leder till skiljeförfarande kan komma att öka. Mot bakgrund av att endast ett fåtal ärenden hittills har prövats enligt skiljemannakonventionen kan det antas att en eventuell ökning kommer att vara relativt liten. Statistik gällande tillämpning av skiljemannakonventionen sammanställs av Europeiska kommissionens arbetsgrupp Joint Transfer Pricing Forum. Enligt denna statistik har 79 ärenden om ömsesidig överenskommelse där Sverige är en av parterna initierats för åren 2011–2015. Det kan samtidigt noteras att under den tid skiljemannakonventionen varit i kraft så har skiljeförfarandet endast aktualiserats i fem fall. Enligt OECD:s statistik för samma år, dvs åren 2011–2015 uppgår antalet ansökningar om det ömsesidig överenskommelse enligt skatteavtal, där Sverige är en av parterna till 459 stycken. Även om fler personer och situationer omfattas av förslaget i denna promemoria än av bestämmelserna i skiljemannakonventionen så ger det låga antalet skiljeförfaranden hittills en indikation avseende det förväntade framtida antalet ärenden enligt skattetvistlösningsdirektivet.

Den omständigheten att antalet ärenden som går till skiljeförfarande enligt den föreslagna lagen kan bli få bör inte tolkas som att förslaget är av ringa betydelse för skattskyldiga. Syftet med direktivet, och således med den föreslagna lagen, är att skapa bättre förutsättningar för att de aktuella tvisterna mellan stater inom EU löses. För den skattskyldiges del torde det vara positivt om tvisten löses så tidigt som möjligt i förfarandet. Med andra ord torde det vara positivt för en skattskyldig om en tvist löses av de behöriga myndigheterna innan tidsgränsen för inrättande av en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning har nåtts.

Små och medelstora företag

För att underlätta för företag som inte är att anses som ett stort företag och inte utgör en del av en stor koncern finns bestämmelser i lagen som anger att de kan ge in en ansökan om tvistlösning, svar på en begäran om att komplettera uppgifter, återkalla en ansökan om tvistlösning eller begära att oberoende personer utses endast till den behöriga myndighet i den medlemsstat där de enligt skattelagstiftningen anses höra hemma.

Konsekvenser för enskilda

Även för enskilda innebär förslaget att det införs ytterligare en möjlighet för enskilda att begära ömsesidig överenskommelse. Som tidigare nämnts så har Sverige redan bestämmelser om ömsesidig överenskommelse i samtliga fullständiga skatteavtal med andra stater inom EU. Det kan nämnas att skiljemannakonventionen inte gäller för enskilda. Regler om skiljeförfarande finns endast i skatteavtalet med Storbritannien och Nordirland samt i skatteavtalet med Tyskland. Reglerna om ömsesidig överenskommelse i skatteavtalen kommer att finnas kvar parallellt med de nu föreslagna reglerna.

Förslaget innebär således att det införs ytterligare ett regelverk för ömsesidig överenskommelse. Eftersom det redan i dag finns möjlighet att ansöka om ömsesidig överenskommelse för enskilda är det svårt att avgöra om förslaget i promemorian i praktiken kommer innebära att antalet

ansökningar kommer att öka. Antalet ärenden som rör enskilda och som kan förväntas gå till skiljeförfarande bedöms vara mycket begränsat.

Även för fysiska personer finns motsvarande bestämmelse som för företag som inte är att anses som ett stort företag och inte heller del av en stor koncern. Bestämmelsen innebär bl.a. det räcker med att den fysiska personen ger in en ansökan om tvistlösning endast till den behöriga myndighet i den medlemsstat där personen enligt skattelagstiftningen anses höra hemma. Detta gäller även när de ska svara på en begäran från någon av de behöriga myndigheterna om att komplettera uppgifter, om de vill återkalla en ansökan eller begära att oberoende personer utses.

8.4 Konsekvenser för Skatteverket och de allmänna förvaltningsdomstolarna

Förslagen ger både enskilda och företag en möjlighet att begära ömsesidig överenskommelse. Det finns redan i dag bestämmelser om ömsesidig överenskommelse i samtliga Sveriges fullständiga skatteavtal med andra stater inom EU. Dessutom finns, som nämnts ovan, regler om ömsesidig överenskommelse i skiljemannakonventionen.

Som nämnts ovan har förslagen i denna promemoria en bredare geografisk tillämpning än vad som gäller för det svenska nätet av fullständiga skatteavtal med stater inom EU samt ett bredare materiellt tillämpningsområde än skiljemannakonventionen. Förfarandet enligt förslagen i denna promemoria kan alltså i vissa fall vara mer attraktivt för en skattskyldig än de redan befintliga förfarandena. Det kan därför inte uteslutas att antalet ansökningar om ömsesidig överenskommelse, och tvister som avgörs genom förfarande i en rådgivande kommitté, kan komma att öka.

En ökning av antalet ansökningar skulle innebära en ökad arbetsbelastning för i första hand Skatteverket i egenskap av behörig myndighet. Dessutom ska Skatteverket utföra vissa ytterligare uppgifter, exempelvis översända arbetsordning för den rådgivande kommittén i de fall en sådan inte upprättats inom i lagen angiven tidsram. Skatteverket kan även komma att behöva genomföra informationsinsatser med anledning av att det införs ett nytt regelverk för ömsesidig överenskommelse som skiljer sig från befintliga regelverk. Eventuella tillkommande utgifter för Skatteverket ska hanteras inom befintliga och beräknade ekonomiska ramar.

Vad gäller de allmänna förvaltningsdomstolarna torde det i första hand vara arbetsbelastningen för den domstol där överklagande av Skatteverkets beslut har koncentrerats till, dvs Förvaltningsrätten i Stockholm, som kan komma att påverkas.

De beslut av Skatteverket som föreslås kunna överklagas innebär att det tillkommer nya måltyper i förvaltningsdomstolarna. Det är dock i samtliga fall fråga om att överpröva beslut från Skatteverket. Som angetts ovan under avsnitt 6.14 bedöms det totala antalet mål i förvaltningsdomstol att bli få. En eventuell ökad arbetsbelastning för förvaltningsdomstolarna kan därför antas bli begränsad. Eventuella tillkommande utgifter för de

allmänna förvaltningsdomstolarna ska hanteras inom befintliga och beräknade ekonomiska ramar..

8.5 Övriga effekter och bedömningar

Förslagen torde inte ha några effekter för miljön eller för den ekonomiska jämställdheten mellan kvinnor och män. Förslaget bedöms i övrigt inte ha effekter på sysselsättning eller integration.

9 Författningskommentar

9.1 Förslaget till lag om tvistlösningsförfarande i ärenden som rör skatteavtal inom Europeiska unionen

1 kap. Inledande bestämmelser

Lagens tillämpningsområde

1 §

I paragrafen anges lagens tillämpningsområde. Lagen gäller för tvister mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen avseende tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal mellan Sverige och den andra staten som löses på sådant sätt som avses i skattetvistlösningsdirektivet. Vad som avses med skatteavtal anges i 2 §.

Paragrafen genomför delvis artikel 1 skattetvistlösningsdirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 6.1.

Ord och uttryck i lagen

2 §

I paragrafen finns definitioner av två begrepp som förekommer i lagen.

Paragrafen genomför delvis artikel 2.1.

Med *behörig myndighet* avses en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 2.1 a i skattetvistlösningsdirektivet i någon av de stater inom Europeiska unionen som är part i en tvist enligt denna lag. Enligt artikel 2.1 a är en behörig myndighet den myndighet som utsetts som sådan av medlemsstaten i fråga. Det vill säga att behörig myndighet är en myndighet som utsetts till detta av en medlemsstat som är part i en tvist enligt lagen. Med part i en tvist enligt denna lag förstås Sverige eller en annan stat inom Europeiska unionen.

Med *skatteavtal* avses ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst och, i förekommande fall, på förmögenhet som Sverige ingått med en stat inom Europeiska unionen. Begreppet skatteavtal har samma betydelse som i 2 kap. 35 § inkomstskattelagen (1999:1229) och inkluderar således även konventionen 90/436/EEG av den 23 juli 1990 om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan

företag i intressegemenskap (skiljemannakonventionen). Paragrafen har utformats med 2 kap. 2 § inkomstskattelagen som förebild.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Tolkning av ord och uttryck

3 §

Paragrafen reglerar hur ord och uttryck som inte är definierade i lagen ska tolkas.

Paragrafen genomför artikel 2.2.

Enligt *första stycket* ska ord och uttryck som inte anges i lagen ha den betydelse som de har enligt det skatteavtal som är föremål för tolkning och tillämpning i tvisten.

Av *andra stycket* framgår att om ord och uttryck inte anges i skatteavtalet ska betydelsen i stället hämtas från den nationella svenska lagstiftning som var gällande när beslutet eller beskedet om den åtgärd som gett upphov till en tvist enligt lagen fattades. Med besked eller beslut som gett upphov till en tvist avses ett skattebeslut, en revisionspromemoria eller annan liknande handling som fick sökanden att initiera skattetvistlösningsförfarandet enligt denna lag. Vidare ska innebörden som ett ord eller ett uttryck har enligt svensk skattelagstiftning ha företräde framför innebörden som det har i annan lagstiftning. Det innebär att termens eller uttryckets betydelse enligt nationell svensk skattelagstiftning har tolkningsföreträde framför annan nationell lagstiftning.

Med skatteavtal avses ett sådant avtal som anges i 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Behörig myndighet i Sverige

4 §

I paragrafen utses behörig myndighet i Sverige.

Paragrafen genomför delvis artikel 2.1 a.

Enligt *första stycket* ska Skatteverket vara behörig myndighet i Sverige. Vad som avses med behörig myndighet framgår av 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

2 kap. Ansökan om tvistlösning

Vem kan ge in en ansökan om tvistlösning?

1 §

I paragrafen finns bestämmelser om ingivande av en ansökan om tvistlösning.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.1.

I paragrafen anges att en fysisk eller juridisk person som enligt skattelagstiftningen i en medlemsstat inom EU anses höra hemma där och vars beskattning påverkas direkt av en tvist mellan Sverige och en stat inom EU avseende tolkningen och tillämpningen av ett skatteavtal har rätt att ansöka om tvistlösning. ”Ansöka om tvistlösning” innebär att sökanden begär att tvisten mellan medlemsstaterna om hur det aktuella skatteavtalet ska tolkas och tillämpas ska lösas. Ingivande av en ansökan om tvistlösning förutsätter att sökanden skatterättsligt är hemmahörande i en

medlemsstat i EU och att dennes beskattning påverkas direkt av en tvist mellan medlemsstaterna om ett skatteavtals tolkning och tillämpning. Sökandens beskattning ska således ha en direkt koppling till den aktuella tvisten mellan medlemsstaterna.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.1.

När och hur ska ansökan om tvistlösning ges in?

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när en ansökan om tvistlösning ska ges in.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.1.

Av bestämmelsen framgår att en ansökan om tvistlösning ska ges in till Skatteverket myndighet inom tre år från det att sökanden först fick del av det beslut eller besked som gett eller kommer att ge upphov till en tvist enligt 1 kap. 1 §. Ansökan ska vara skriftlig.

Att ett beslut eller besked gett upphov till en tvist omfattar den situationen då sökanden kan konstatera att det på grund av ett beslut eller besked från Skatteverket eller en utländsk skattemyndighet uppkommer en tvist mellan Sverige och en annan stat inom EU om ett skatteavtals tolkning och tillämpning. I sådana fall är tvisten ett faktum. Att ett beslut eller besked kommer att ge upphov till en tvist omfattar situationen då Skatteverket eller en utländsk skattemyndighet lämnar ett preliminärt besked om beskattning. Exempelvis skulle en revisionspromemoria till en skattskyldig kunna utgöra en sådan situation som avses. En sådan promemoria utgör inget beskattningsbeslut och meddelandet av promemorian innebär inte i sig att en tvist är ett faktum. Av promemorian framgår dock vanligtvis vilken bedömning Skatteverket eller en utländsk behörig myndighet gör av en viss situation och därmed om Skatteverkets, eller en utländsk myndighets, bedömning kommer att ge upphov till en tvist. Tidsfristen för ingivande om tre år ska räknas från den dag då sökanden får del av det beslut eller besked som gett eller kommer att ge upphov till en tvist om ett skatteavtals tolkning och tillämpning. Ansökan ska vara skriftlig.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.1.

Vad ansökan om tvistlösning ska innehålla

3 §

I paragrafen finns bestämmelser om vad en ansökan om tvistlösning ska innehålla.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.1 och 3.3.

I paragrafen anges vilka uppgifter som ska finnas med i ansökan om tvistlösning. Att uppgifterna anges i ansökan är en grundförutsättning för att begäran inte ska avvisas (jfr 6 §).

Enligt *punkt 1* ska uppgift om vilka medlemsstater som berörs av tvisten anges. Eftersom lagen är tillämplig på tvister mellan Sverige och en annan medlemsstat är en förutsättning att Sverige är en av de berörda staterna. Därutöver måste det finnas minst en annan berörd medlemsstat. Enligt *punkt 2* ska identifikationsuppgifter i form av namn och adress, personnummer, samordningsnummer, organisationsnummer eller

motsvarande registreringsnummer och motsvarande utländska nummer och andra uppgifter som behövs för att identifiera såväl sökanden som andra personer som är berörda av tvisten. Bestämmelsen är utformad med 5 kap. 11 § skatteförfarandeförordningen som förebild. Enligt *punkt 3* ska det anges vilket beskattningsår som tvistefrågan avser. Begreppet beskattningsår har samma betydelse som det i övrigt har i svensk skattelagstiftning. I *punkt 4* anges att relevanta fakta och omständigheter i tvisten ska anges i ansökan om tvistlösning. Som exempel på detta nämns i direktivet bl.a. uppgifter om transaktioners strukturer och förhållandet mellan berörda personer och parter samt arten av tvistefrågan och tidpunkt för de åtgärder som gett upphov till tvisten. Till stöd för uppgifterna kan sökanden ge in handlingar. Enligt *punkt 5* ska sökanden ge in uppgift om tillämpliga nationella föreskrifter och tillämpligt skatteavtal. Om fler än ett skatteavtal är tillämpligt ska sökanden således ange vilket avtalen som ska tolkas i tvisten. I *punkt 6* anges att sökanden ska ge in uppgift om vilka omständigheter som ligger till grund för ansökan. I *punkt 7* anges att kopia av beslut, revisionspromemoria eller annat liknande dokument som ligger till grund för den fråga som är föremål för tvist ska lämnas in. Begreppen beskattningsbeslut och revisionspromemoria har samma betydelse här som i svensk skattelagstiftning och motsvaras av vad som i direktivet innefattas i begreppet taxeringsbeslut. Enligt *punkt 8* ska sökanden ge in en försäkran om att denne kommer att lämna fullständiga och skyndsamma svar på förfrågningar från Skatteverket och tillhandahålla de uppgifter som myndigheten begär. Några särskilda formkrav för försäkran föreskrivs inte. Skyldigheten att ge in uppgifter enligt *punkterna 9–11* aktualiseras endast i de fall där det finns eller har funnits en process av något slag avseende den fråga som är föremål för tvist enligt lagen eller om en ansökan om tvistlösning har lämnats in inom ramen för ett liknande förfarande. Sökanden ska då ge in uppgift om överklaganden, rättsliga förfarande och domstolsavgöranden som har koppling till tvistefrågan. Med ett liknande förfarande avses förfarande vid ömsesidig överenskommelse enligt skatteavtal. En ansökan om tvistlösning benämns i de fallen begäran om ömsesidig överenskommelse. En inlämning av en ansökan om tvistlösning enligt denna lag innebär att förfarandet vid ömsesidig överenskommelse ska avslutas. Sökanden ska därför intyga att denne känner till detta.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.2 och 6.10.

Komplettering av ansökan

4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om komplettering av en ansökan om tvistlösning.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.4.

Enligt *första stycket* får Skatteverket förelägga en sökande att ge in kompletterande uppgifter som myndigheten anser behövs för att tvisten ska kunna prövas i sak. Att uppgifterna anses behövas för en prövning i sak innebär inte nödvändigtvis att det är fråga om exakt de uppgifter som sökanden är skyldig att ge in enligt 3 §. Bestämmelsen har emellertid koppling till sökandens försäkran i 3 § 8 och till 6 § om avvisning. Ett

föreläggande med begäran om komplettering ska utfärdas inom tre månader från det att myndigheten tog emot ansökan om tvistlösning.

Enligt *andra stycket* ska det i föreläggandet anges att sökanden ska lämna svar inom tre månader från det att föreläggandet togs emot och att följden av att sökanden inte svarar inom denna tid kan bli att ansökan avvisas.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.3.

Prövning av ansökan om tvistlösning

5 §

I paragrafen anges inom vilken period behörig myndighet ska pröva en ansökan om tvistlösning.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.5 och 16.3.

Av paragrafens *första stycke* framgår att en ansökan om tvistlösning ska prövas inom sex månader från det att behörig myndighet tog emot ansökan eller mottog kompletterande uppgifter efter föreläggande. Det är den senaste av de angivna dagarna som styr beräkningen av sexmånadersfristen.

I *andra stycket* görs undantag från huvudregeln i första stycket. Om en sökande har överklagat ett beslut som gett upphov till tvisten ska tidsfristen i stället räknas från den dag då en dom eller slutligt beslut med anledning av överklagandet fick laga kraft eller från dagen då det förfarandet vilandeförklarades. Med överklagat beslut som gett upphov till tvisten förstås att sökanden överklagar det beslut som ligger till grund för tvisten till domstol för överprövning. Ett sådant överklagande innebär att tidpunkt för när ansökan om tvistlösning senast ska ha prövats förskjuts.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.4 och 6.10.

6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när ansökan om tvistlösning ska avvisas.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.4 och 6.4.3.

Enligt *första stycket* ska en ansökan om tvistlösning avvisas om det inte finns någon tvist, om ansökan inte har lämnats in inom den i lagen angivna tiden eller om ansökan inte innehåller de uppgifter som krävs och de kompletterande uppgifter som eventuellt efterfrågats. En ansökan om tvistlösning ska, enligt vad som anges i 3 §, innehålla uppgifter om bl.a. namn och adress, berörda medlemsstater och grunderna för tvisten. Om dessa uppgifter inte lämnas in utgör det alltså grund för att avvisa ansökan om tvistlösning. Detsamma gäller om behörig myndighet förelagt sökanden att ge in kompletterande uppgifter och de inte ges in i tid eller endast delvis ges in eller inte alls. Ansökan ska också avvisas om behörig myndighet bedömer att det inte föreligger någon tvist eller om ansökan om tvistlösning lämnas in efter den treårsperiod som föreskrivs i lagen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.4.

7 §

I paragrafen upplyses om att en ansökan om tvistlösning ska anses ha godtagits om ansökan inte prövas inom den tid som lagen föreskriver.

Paragrafen genomför artikel 5.2.
Övervägandena finns i avsnitt 6.4.4.

Sökandens återkallelse av ansökan om tvistlösning

8 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur en sökande som önskar återkalla sin ansökan om tvistlösning ska gå till väga. Enligt paragrafen ska en återkallelse vara skriftlig och ges in till Skatteverket.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.6.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.5.

3 kap. Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur förfarandet vid ömsesidig överenskommelse aktualiseras och vad som händer om behöriga myndigheter inte uppnått en ömsesidig överenskommelse inom viss föreskriven tid.

Paragrafen genomför artikel 4.1 och delvis artikel 6.2.

Enligt *första stycket* ska Skatteverket försöka lösa den uppkomna tvisten genom en ömsesidig överenskommelse med utländsk behörig myndighet. Förutsättningen för att förfarandet ska inledas är att samtliga behöriga myndigheter har godtagit ansökan om tvistlösning. Med samtliga behöriga myndigheter avses de myndigheter som är parter i tvisten enligt denna lag (jfr 1 kap. 1 och 2 §§), dvs Skatteverket och minst en utländsk behörig myndighet.

I *andra stycket* anges att om myndigheterna inte nått en överenskommelse inom två, eller som mest tre år om förlängning skett, från det senaste av behöriga myndigheters beslut att godta en ansökan om tvistlösning ska Skatteverket underrätta sökanden om det. Med det senaste beslutet att godta ansökan avses det beslut om att godta ansökan som senast meddelades av en behörig myndighet. Underrättelsen ska innehålla en motivering om varför ingen överenskommelse uppnåtts. En sökande som meddelats om att ingen överenskommelse uppnåtts inom den angivna tiden ska kunna ansöka om att en rådgivande kommitté inrättas enligt 4 kap. 1 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.1.

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om att tidsfristen i 1 § andra stycket för när en sökande ska underrättas om en överenskommelse inte uppnåtts ska beräknas på annat sätt om sökanden har överklagat ett beslut som gett upphov till tvisten. Av paragrafen framgår att i sådant fall ska tidsfristen räknas från den dag då en dom eller slutligt beslut med anledning av överklagandet fick laga kraft eller från dagen då det förfarandet vilandeförklarades.

Paragrafen genomför delvis artikel 16.3.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.1 och 6.10.

Komplettering av uppgifter

3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som möjliggör för Skatteverket att begära in de kompletterande uppgifter som myndigheten anser behövs för att tvisten ska kunna lösas genom en ömsesidig överenskommelse.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.4

Enligt *första stycket* får Skatteverket begära in de uppgifter som Skatteverket anser behövs för att myndigheten ska kunna ingå en ömsesidig överenskommelse.

I *andra stycket* föreskrivs att en sökande som tar emot en begäran om komplettering ska lämna svar på Skatteverkets begäran inom tre månader från mottagandet av den.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.2.

Följder av en ömsesidig överenskommelse

4 §

I paragrafen finns bestämmelser om Skatteverket skyldighet att i vissa fall underrätta sökanden inom förfarandet vid ömsesidig överenskommelse.

Paragrafen genomför delvis artikel 4.2.

Enligt *första stycket* är Skatteverket skyldig att så snart som möjligt underrätta en sökande om att en ömsesidig överenskommelse har uppnåtts mellan myndigheten och utländsk behörig myndighet och om överenskommelsens innebörd. Med överenskommelsens innebörd avses de för sökanden väsentliga delarna av överenskommelsen med en förklaring eller motivering.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.3.

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur en sökande ska agera efter att denne fått del av en ömsesidig överenskommelsens innebörd.

Paragrafen genomför delvis artikel 15.4.

Av paragrafen framgår att en sökande har 60 dagar på sig att meddela Skatteverket om denne godtar den ömsesidiga överenskommelsen. Sökanden ska inom samma tid också meddela om denne, såvitt avser frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta rättsliga åtgärder eller återkallar sådana åtgärder som redan har vidtagits. Om åtgärder redan har vidtagits ska sökanden inom de 60 dagarna ge in bevis för att dessa avslutats. Med att vidta rättsliga åtgärder avses att sökanden t.ex. överklagar det beslut som ligger till grund för tvisten. Att sökanden ska avstå från rättsliga åtgärder eller återkalla sådana åtgärder innebär således att denne intygar att inga sådana åtgärder kommer att vidtas eller att sökanden återkallar ett överklagande.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.3.

6 §

I paragrafen finns bestämmelser om vidtagande av åtgärder för att verkställa en ömsesidig överenskommelse.

Paragrafen genomför delvis artikel 15.4.

I paragrafen anges att Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att en ömsesidig överenskommelse ska verkställas så snart som möjligt efter att sökanden meddelat att överenskommelsen godtas och att denne, i enlighet med 5 §, avstår från att vider andra rättsliga åtgärder eller har återkallat sådana rättsliga åtgärder som redan har vidtagits. En ytterligare förutsättning är att sökanden gjort detta inom 60 dagar från det att denne fick del av överenskommelsens innebörd.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.3.

Inledande av ett förfarande vid ömsesidig överenskommelse i andra fall

7 §

I paragrafens *första stycke* finns upplysningar om att kapitlet om förfarandet vid ömsesidig överenskommelse är tillämpligt också om en rådgivande kommitté beslutat att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning ska godtas och en behörig myndighet har begärt att ett sådant förfarande ska inledas.

Enligt *andra stycket* ska tidsfristen i 1 § för att lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse i sådant fall räknas från den dag då begäran gavs in om att förfarandet vid ömsesidig överenskommelse ska inledas.

Paragrafen genomför delvis artikel 6.2.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.4.

4 kap. Rådgivande kommitté

Allmänna bestämmelser

Begäran om inrättande av en rådgivande kommitté

1 §

I paragrafen anges när en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté kan ges in av en sökande.

Paragrafen genomför delvis artikel 5.3 och 6.1.

Enligt *första stycket* får en sökande som underrättats om att behöriga myndigheter i berörda medlemsstater inte nått en överenskommelse inom den tid som lagen föreskriver ge in en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté för att lösa tvisten.

I *andra stycket* anges att en begäran om inrättande av en kommitté också får ges in om ansökan om tvistlösning har avvisats av en utländsk behörig myndighet, men inte alla behöriga myndigheter. Syftet med inrättandet av en rådgivande kommitté i sådana fall är att få ansökan om tvistlösning prövad av kommittén. Detta innebär att om minst en utländsk behörig myndighet har avvisat ansökan om tvistlösning kan sökande begära att en rådgivande kommitté inrättas för att pröva avvisningsbeslutet. Om alla behöriga myndigheter har avvisat ansökan om tvistlösning finns ingen sådan möjlighet. En begäran om inrättande av en rådgivande kommitté får dock inte ges in om en avvisad ansökan om tvistlösning är föremål för överprövning, avvisningsbeslutet kan överklagas eller en domstol har bekräftat att avvisningsbeslutet var riktigt och det inte går att avvika från domstolens bedömning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.1.

Formerna för begäran om inrättande av en rådgivande kommitté

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om tiden och formen för en begäran om inrättande av rådgivande kommitté.

Paragrafen genomför delvis artikel 6.1.

I paragrafen anges att en begäran om inrättande ska vara skriftlig och ges in till Skatteverket. Begäran ska ges in inom 50 dagar från den senaste av de i paragrafen angivna dagarna. Det är fråga om dagen då sökanden underrättades om att ingen ömsesidig överenskommelse uppnåtts inom tidsfristen i 3 kap. 1 §, dagen då sökanden tog emot det senaste av behöriga myndigheters beslut att avvisa ansökan om tvistlösning eller dagen då sökanden tog emot ett beslut om att en tidigare avvisad ansökan om tvistlösning godtagits.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.1.

3 §

Enligt paragrafen ska en sökande tillsammans med begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt 1 § andra stycket ge in intyg om att det avvisningsbeslut som ska prövas av kommittén inte kan överklagas nationellt eller om att ingen överprövning pågår och att denne avstår från sin eventuella rätt att överklaga beslutet i fråga.

Paragrafen genomför delvis artikel 6.1.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.1.

4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som möjliggör för Skatteverket att avslå en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté i vissa fall.

Paragrafen genomför delvis artikel 16.6.

I paragrafen anges att Skatteverket får avslå en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté om den sökande, avseende den fråga som är föremål för tvisten, har dömts till påföljd enligt skattebrottslagen (1971:69) eller om det påförts skattetillägg enligt skatteförfarandelagen (2011:1244).

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.2.

Inrättande av en rådgivande kommitté

5 §

I paragrafen upplyses om när en rådgivande kommitté ska inrättas.

Paragrafen genomför delvis artikel 16.4, 16.6 och 16.7.

Av paragrafen framgår att en rådgivande kommitté ska inrättas av Skatteverket i samråd med utländsk behörig myndighet om inte begäran avslagits av Skatteverket på någon av grunderna i 4 § och inte heller avslagits av något skäl av utländsk behörig myndighet. Skatteverket kan enligt 4 § avslå en begäran om inrättande på grund av att en sökande dömts till påföljd enligt skattebrottslagen eller har påförts skattetillägg enligt skatteförfarandelagen. En utländsk behörig myndighet kan avslå begäran om inrättande på samma grund som Skatteverket eller på grund av något av annat skäl. Exempelvis kan utländsk behörig myndighet ha avslagit begäran om inrättande av en kommitté på grund av att tvistefrågan inte rör

dubbelbeskattning eller för att behörig domstol i medlemsstaten i fråga har meddelat beslut i tvistefrågan och det inte är möjligt att avvika från domstolens bedömning i den medlemsstaten vars domstol meddelat beslutet. Det vill säga att domstolens beslut inte går att ändra genom en ömsesidig överenskommelse. Om Skatteverket får vetskap om att en utländsk behörig myndighet har avslagit begäran om inrättande av något skäl kan inte en rådgivande kommitté inrättas.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.2.

Underrättelse till sökanden

6 §

I paragrafen finns bestämmelser om skyldigheten för Skatteverket att underrätta sökanden om vissa uppgifter efter att en rådgivande kommitté inrättats.

Paragrafen genomför artiklarna 6.1 och 11.1.

I *första stycket* föreskrivs att Skatteverket inom 120 dagar från mottagandet av begäran om inrättande av en rådgivande kommitté ska informera en sökande om att en rådgivande kommitté inrättats, den senaste dagen för kommitténs lösning av tvisten samt tillämpliga skatteavtal och nationella föreskrifter.

Enligt *andra stycket* ska Skatteverket inom samma tid översända arbetsordningen för den rådgivande kommittén.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.3.

Begäran om att utnämna oberoende personer

7 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om begäran om att utnämna oberoende personer.

Paragrafen genomför delvis artikel 7.1 och 7.2.

Enligt *första stycket* får en sökande begära att Skatteverket utnämner oberoende personer för Sveriges del om en rådgivande kommitté inte har inrättats inom 120 dagar från det att begäran om inrättande av en sådan kommitté gavs in. Grundförutsättningen för tillämpning av bestämmelsen är således att Skatteverket inom föreskriven tid inte har utsett den eller oberoende personer som för Sveriges del ska delta i den rådgivande kommittén.

I *andra stycket* anges att sökanden ska ge in sin begäran till Skatteverket inom 30 dagar från det att 120-dagarsfristen för inrättande av en rådgivande kommitté löpte ut. I begäran ska sökanden ange om någon behörig myndighet utöver Skatteverket fallerat i utnämmandet av oberoende personer.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.6.

8 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om att Skatteverket ska pröva en begäran om att utnämna oberoende personer så snart som möjligt. Om Skatteverket avslår en begäran ska det ske i form av ett beslut.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.6.

9 §

I paragrafen finns bestämmelser om Skatteverkets beslut om utnämning av oberoende personer.

Paragrafen genomför delvis artikel 7.1 och 7.3.

Enligt *första stycket* ska Skatteverket utnämna en oberoende person och en ersättare för Sveriges del om Skatteverket har underlåtit att utnämna minst en oberoende person till den rådgivande kommittén.

Enligt *andra stycket* ska Skatteverket utse två oberoende personer om samtliga behöriga myndigheter har underlåtit att utse minst en oberoende person.

I *tredje stycket* anges att oberoende personer och ersättare ska utnännas från den förteckning över oberoende personer som anges i artikel 9 i skattetvistlösningsdirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.6.

Begäran om att få del av arbetsordningen

10 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om en sökandes möjlighet att begära att få del av en arbetsordning.

Paragrafen genomför delvis artikel 11.4.

Enligt paragrafen får en sökande som inte fått del av den rådgivande kommitténs arbetsordning inom två veckor från inrättandet av kommittén vända sig till Skatteverket med en begäran om att Skatteverket ska skicka över standardarbetsordningen enligt artikel 11.3 i skattetvistlösningsdirektivet till kommittén för tillämpning. Standardarbetsordningen i artikel 11.3 tas fram av Europeiska kommissionen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.7.

Bevis och närvaro under förfarandet i den rådgivande kommittén

Bevis

11 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om ingivande av bevis under förfarandet i en rådgivande kommitté.

Paragrafen genomför delvis artikel 13.1.

Enligt *första stycket* ges en sökande eller en annan person som är berörd av tvisten möjlighet att till en rådgivande kommitté ge in bevis av betydelse för tvisten. Ett ingivande förutsätter att behöriga myndigheter i berörda medlemsstater samtycker till att bevisen ges in. Begreppet bevis omfattar all information och alla handlingar oavsett form och som i direktivet benämns information, bevisning och handlingar. Med annan person som är berörd av tvisten avses en person uppfyller kriterierna för att vara sökande men som inte initierat skattetvistlösningsförfarandet (jfr 2 kap. 1 §).

Enligt *andra stycket* får sökanden eller den person som är berörd av tvisten ge in bevis även om behöriga myndigheter inte samtycker, om den rådgivande kommittén begär det.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.8.

12 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om Skatteverket skyldighet att ge in bevis under förfarandet i en rådgivande kommitté.

Paragrafen genomför delvis artikel 13.1.

Enligt paragrafen ska Skatteverket ge in de bevis som en rådgivande kommitté efterfrågar såvida inte något av de i det stycket angivna undantagen är tillämpliga. Undantag gäller för uppgifter vars inhämtande skulle kräva att en svensk myndighet vidtar åtgärder som avviker från lagstiftning eller administrativ praxis i Sverige, eller för uppgifter som inte är tillgängliga enligt intern lagstiftning eller administrativ praxis i Sverige. Därutöver gäller undantag för uppgifter avseende handels-, affärs-, industri- eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser och för uppgifter vars utlämnande skulle strida mot allmänna hänsyn. Bestämmelsen har utformats med 6 § lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden som förebild.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.8.

Närvaro

13 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om närvaro inför en rådgivande kommitté.

Paragrafen genomför artikel 13.2.

Enligt *första stycket* får en sökande eller annan person som är berörd av tvisten närvara vid överläggning i en rådgivande kommitté om behöriga myndigheter samtycker till det. Med närvaro avses såväl personlig närvaro som närvaro via ombud. Innebörden av vad som avses med annan person som är berörd av tvisten framgår av 11 §.

I *andra stycket* anges att en sådan person får närvara inför kommittén även om behöriga myndigheter inte samtycker, om kommittén begär det.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.8.

Tystnadsplikt och sekretess

14 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om tystnadsplikt och sekretess för sökanden, annan person som är berörd av tvisten och eller en företrädare för någon av dessa personer.

Av *första stycket* framgår att en sökande, annan person som är berörd av tvisten eller en företrädare för en sådan person inte får röja sådan information som denne har fått reda på under förfarandet i en rådgivande kommitté. Innebörden av vad som avses med annan person som är berörd av tvisten framgår av 11 §.

Enligt *andra stycket* gäller för tjänstemän och oberoende personer offentlighets- och sekretesslagens bestämmelser i stället för första stycket.

Paragrafen genomför delvis artikel 13.3.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.8.

Kommitté för alternativ tvistlösning

15 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när en kommitté för alternativ tvistlösning kan inrättas.

Paragrafen genomför artikel 10.1.

Enligt paragrafen får Skatteverket komma överens med utländsk behörig myndighet om att en kommitté för alternativ tvistlösning ska inrättas i stället för en rådgivande kommitté. En kommitté för alternativ tvistlösning ska agera i stället för en rådgivande kommitté och får tillämpa vilket tvistlösningsförfarande eller metod som helst för att lösa tvisten på ett bindande sätt, t.ex. ett tvistlösningsförfarande med slutbud.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.9.

16 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om en skyldighet för Skatteverket att inom viss tid underrätta en sökande om arbetsordningen för en kommitté för alternativ tvistlösning. Tidsfristen för att underrätta sökanden är 120 dagar från mottagandet av begäran om att inrätta en rådgivande kommitté, i likhet med vad som anges i 6 § andra stycket.

Paragrafen genomför delvis artikel 11.1.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.9.

17 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om en sökandes möjlighet att få del av en arbetsordning.

Paragrafen genomför delvis artikel 11.4 och är utformad på samma sätt som 10 §, se kommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.9.

18 §

Paragrafen upplyser om att vissa bestämmelser i lagen som gäller för en rådgivande kommitté också är tillämpliga vid ett förfarande i en kommitté för alternativ tvistlösning.

Paragrafen genomför artikel 10.4 och delvis artikel 11.1 och 11.4.

Enligt paragrafen gäller bestämmelserna under förfarandet i en rådgivande kommitté om bevis och närvaro, tystnadsplikt och sekretess samt bestämmelserna om kostnader för förfarandet också vid ett förfarande i en kommitté för alternativ tvistlösning. Undantag kan dock göras från detta i arbetsordningen för kommittén för alternativ tvistlösning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.6.9.

5 kap. Ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté

1 §

Paragrafen upplyser om att bestämmelserna i kapitlet är tillämpliga om en rådgivande kommitté inrättats efter att behöriga myndigheter inte nått en ömsesidig överenskommelse inom sådan tid som föreskrivs i lagen. Det anges också att det som i kapitlet sägs om en rådgivande kommitté också

gäller för en kommitté för alternativ tvistlösning som inrättats i stället för en rådgivande kommitté.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.1.

2 §

Paragrafen upplyser om hur Skatteverket ska agera efter mottagandet av ett yttrande från en rådgivande kommitté.

Paragrafen genomför artikel 15.1 och 15.2.

I paragrafens *första stycke* anges att Skatteverket ska lösa tvisten genom en ömsesidig överenskommelse med utländsk behörig myndighet inom sex månader från det att Skatteverket tog emot ett yttrande från en rådgivande kommitté.

Enligt *andra stycket* ska den ömsesidiga överenskommelsen grundas på yttrandet från den rådgivande kommittén såvida inte Skatteverket och utländsk behörig myndighet enas om någon annan lösning av tvisten inom tidsfristen på sex månader. Att överenskommelsen ska grundas på yttrandet innebär att de behöriga myndigheterna i överenskommelse ska använda den lösning på tvisten som föreslås i yttrandet. Behöriga myndigheter ska således följa den lösning som föreslås i yttrandet om de inte kan enas om en annan lösning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.1.

3 §

Paragrafen innehåller bl.a. bestämmelser om en underrättelseskyldighet för Skatteverket.

Paragrafen genomför artikel 15.3. Andra stycket är utformat med 12 § förvaltningslagen som förebild.

Enligt *första stycket* ska Skatteverket så snart som möjligt underrätta en sökande om att en ömsesidig överenskommelse har uppnåtts mellan myndigheten och utländsk behörig myndighet samt om överenskommelsens innebörd. Innebörden av överenskommelsens innebörd är densamma som i 3 kap. 4 §, se kommentaren till den paragrafen.

Enligt *andra stycket* får en sökande som inte fått del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd inom 30 dagar från det att denne underrättades om att en ömsesidig överenskommelse uppnåtts, hos Skatteverket begära att myndigheten skickar över uppgifter om överenskommelsens innebörd. Om Skatteverket tar emot en sådan begäran ska myndigheten så snart som möjligt underrätta sökanden om överenskommelsens innebörd. Att sökanden ska ha rätt att få del av överenskommelsens innebörd är inte samma sak som att denne ska ha rätt att få del av överenskommelsen som sådan. En begäran hos Skatteverket om att få del av en överenskommelsens innebörd är alltså inte detsamma som en begäran att få del av allmän handling. Överenskommelsen beslutas av behöriga myndigheter inom ramen för förfarandet vid ömsesidig överenskommelse där medlemsstaterna är parter. Sökanden är inte part i detta förfarande, men har enligt direktivet rätt att få del av de väsentliga delarna av överenskommelsen eftersom de har en direkt påverkan på sökandens beskattning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.1.

Följder av en ömsesidig överenskommelse efter yttrande från en kommitté

4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur en sökande ska agera efter att denne fått del av en ömsesidig överenskommelses innebörd.

Paragrafen genomför delvis artikel 15.4

Enligt paragrafen ska sökanden meddela Skatteverket om överenskommelsen godtas och om denne, såvitt avser frågor som omfattas av den ömsesidiga överenskommelsen, avstår från att vidta andra rättsliga åtgärder. Ett sådant meddelande ska lämnas inom 60 dagar från det att sökanden fick del av den ömsesidiga överenskommelsens innebörd. Innebörden av att vidta rättsliga åtgärder är densamma som i 3 kap. 5 §, se kommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.2.

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om verkställande av en ömsesidig överenskommelse som inte grundar sig på ett yttrande.

Paragrafen genomför delvis artikel 15.4 och har utformats med 12 § förvaltningslagen som förebild.

I paragrafen anges att Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att verkställa en överenskommelse som inte grundar sig på ett yttrande från en kommitté om en sökande meddelat att denne inom 60 dagar från att sökande fick del av överenskommelsens innebörd godtagit överenskommelsen och, i enlighet med 4 §, intygat att inga rättsliga åtgärder kommer att vidtas. Innebörden av en överenskommelse som inte grundar sig på ett yttrande är att de behöriga myndigheterna erhållit ett yttrande från en kommitté och att de har enats om en annan lösning på tvisten, än den som angavs i yttrandet. Betydelsen av att vidta rättsliga åtgärder framgår av 3 kap. 5 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.2.

6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om verkställande av en överenskommelse som grundar sig på ett yttrande.

Paragrafen genomför delvis artikel 15.4.

I paragrafens *första stycke* anges att Skatteverket ska vidta de åtgärder som krävs för att verkställa en överenskommelse som grundar sig på ett yttrande om två förutsättningar är uppfyllda. Dels ska sökanden inom 60 dagar från det att denne fick del av överenskommelsens innebörd ha meddelat att överenskommelsen godtas och intygat att inga rättsliga åtgärder kommer att vidtas. Dels ska ingen behörig domstol i en berörd medlemsstat ha konstaterat brister i opartiskhet eller oberoende hos en oberoende person i en rådgivande kommitté eller hos en medlem, som inte är företrädare för en behörig myndighet, i en kommitté för alternativ tvistlösning. Betydelsen av att vidta rättsliga åtgärder framgår av 3 kap. 5 §.

Enligt *andra stycket* ska Skatteverket vidta de åtgärder som krävs för att verkställa en överenskommelse senast 13 månader efter att yttrandet överlämnades till Skatteverket.

I *tredje stycket* anges att om Skatteverket inte vidtagit de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen inom 13 månader efter att yttrandet lämnades över till behöriga myndigheter får sökanden begära att Skatteverket vidtar de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen. Om Skatteverket tar emot en sådan begäran ska myndigheten snarast vidta de åtgärder som krävs för att verkställa överenskommelsen eller i ett beslut avslå begäran. Möjligheterna för Skatteverket att avslå begäran torde vara mycket små.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.2.

6 kap. Förfarandets upphörande

1 §

I paragrafen finns bestämmelser om när förfarandet enligt lagen ska upphöra.

Paragrafen genomför delvis artikel 3.5 och 3.6.

I paragrafen anges tre situationer då förfarandet enligt lagen ska avslutas. Enligt *punkt 1* ska förfarandet avslutas om Skatteverket fattar ett beslut som resulterar i att tvisten upphör. Typfallet torde vara att Skatteverket, i dess egenskap av behörig myndighet i Sverige, bedömer att det beskattningsbeslut som ligger till grund för tvisten är felaktigt och ändrar det med stöd av 67 kap. 38 § skatteförfarandelagen. Enligt *punkt 2* ska förfarandet avslutas om en sökande återkallar sin ansökan om tvistlösning. I *punkt 3* anges att förfarandet ska upphöra om en tvist av något skäl upphör. Det kan t.ex. röra sig om att medlemsstaterna inom ramen för ett annat förfarande nått en lösning eller att behörig myndighet i en annan berörd medlemsstat har fattat ett ensidigt beslut som innebär att det inte längre föreligger någon tvist, eller att Skatteverket underrättas om att en sökande återkallat sin ansökan hos en utländsk behörig myndighet.

Övervägandena finns i avsnitt 6.8.

2 §

I paragrafen finns bestämmelser om förfarandets upphörande.

Paragrafen genomför delvis artikel 16.4.

Av paragrafen framgår att förfarandet enligt lagen ska upphöra om en domstol i en berörd medlemsstat har meddelat beslut i den fråga som är föremål för tvist och det i den staten inte är möjligt att avvika från domstolens bedömning, dvs. att domstolens beslut inte går att ändra genom en ömsesidig överenskommelse. För att paragrafen ska vara tillämplig krävs också att behöriga myndigheter inte har hunnit träffa en ömsesidig överenskommelse eller att den rådgivande kommittén inte har lämnat ett yttrande till behöriga myndigheter.

Övervägandena finns i avsnitt 6.8.

7 kap. Särskilda bestämmelser för fysiska personer och mindre företag

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när vissa handlingar som Skatteverket tar emot från en utländsk behörig myndighet ska anses ha kommit Skatteverket tillhanda.

Paragrafen genomför delvis artikel 17.

Enligt paragrafen ska vissa handlingar som Skatteverket får från utländsk behörig myndighet anses ha kommit Skatteverket tillhanda samma dag som den kom in till den utländska behöriga myndigheten om ingivandet grundar sig på artikel 17 i skattetvistlösningsdirektivet. De handlingar som kan ges in på detta sätt är en ansökan om tvistlösning eller en återkallelse av densamma samt en begäran om utnämnannde av oberoende personer eller ett svar på en begäran om komplettering av uppgifter. Ingivandet av handlingar till endast en behörig myndighet förutsätter att det sker till den medlemsstat där sökanden enligt skattelagstiftningen anses höra hemma. Att fastställa när en handling kom in till behörig myndighet har betydelse bl.a. när det gäller att beräkna tidsfristen för att pröva en ansökan om tvistlösning (jfr 2 kap. 5 §).

Övervägandena finns i avsnitt 6.9.

8 kap. Förhållandet till andra nationella förfaranden

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om att en sökande får använda sig av de förfaranden som anges i lagen även om det finns ett nationellt lagakraftvunnet beslut om tvisten.

Paragrafen genomför artikel 16.1

Övervägandena finns i avsnitt 6.10.

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilandeförklaring av förfarandet enligt lagen.

Paragrafen genomför delvis artikel 16.5.

Av paragrafen framgår att Skatteverket får vilandeförklara förfarandet enligt lagen om ett nationellt förfarande inletts som kan leda till påföljd enligt skattebrottslagen eller att skattetillägg påförs enligt skatteförfarandelagen. En vilandeförklaring ska gälla från och med dagen då ansökan om tvistlösning godtogs till dess att ett slutligt beslut meddelats i det nationella förfarandet. Bestämmelsen har koppling till 4 kap. 4 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.10.

3 §

Paragrafen anger att Skatteverket ska avsluta varje annat liknande förfarande som pågår mellan Sverige och en annan stat inom Europeiska unionen enligt ett tillämpligt skatteavtal om en sökande ger in en ansökan om tvistlösning enligt lagen. Med liknande förfaranden förstås förfarande vid ömsesidig överenskommelse. Innebörden av skatteavtal framgår av 1 kap. 2 § men som exempel kan nämnas lagen (2005:248) om skatteavtal mellan Sverige och Polen och lagen (1999:1211) om konvention om

undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap.

Paragrafen genomför artikel 16.5.

Övervägandena finns i avsnitt 6.10.

9 kap. Kostnader för förfarandet

Fördelning av kostnader mellan berörda medlemsstater

1 §

I paragrafen finns bestämmelser om att Sverige ska betala sin andel av vissa kostnader för förfarandet om inte Skatteverket och utländsk behörig myndighet har kommit överens om något annat. Det anges också att Sverige inte ersätter kostnader som en sökande förorsakar. Det vill säga kostnader som en sökande åsamkar sig själv eller någon annan med anledning av tvisten. Inte heller kostnader som en annan person som är berörd av tvisten förorsakar ersätts av Sverige. Innebörden av annan person som är berörd av tvisten är densamma som 4 kap. 11 §, se kommentaren till den paragrafen.

Paragrafen genomför artikel 12.1.

Övervägandena finns i avsnitt 6.13.

Kostnader för en sökande

2 §

I paragrafen finns bestämmelser om att Skatteverket får besluta att en sökande ska stå för kostnader och arvoden för de oberoende personerna om denne har återkallat sin ansökan om tvistlösning eller om en rådgivande kommitté har bekräftat att behörig myndighets beslut att avvisa ansökan om tvistlösning var riktigt. För att en sökande ska bli skyldig att stå kostnaden för förfarandet krävs dock att Skatteverket och utländsk behörig myndighet är överens om detta.

Paragrafen genomför artikel 12.2.

Övervägandena finns i avsnitt 6.13.

10 kap. Överklagande

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka beslut i lagen som får överklagas.

Paragrafen genomför delvis artiklarna 5.3, 7.3, 15.3 och 15.4.

Följande beslut får enligt *första stycket* överklagas. Skatteverket beslut att avvisa en ansökan om tvistlösning, avslag på begäran om inrättande av en rådgivande kommitté och avslag på en begäran att utnämna oberoende personer. Även Skatteverkets beslut att avslå en begäran om att verkställa en överenskommelse och beslut om kostnader för förfarandet ska kunna överklagas. Ett överklagande av nämnda avvisnings- och avslagsbeslut innebär endast att domstolen överprövar det beslut som Skatteverket fattat, det vill säga huruvida det fanns fog för att avvisa eller avslå. Ett bifall till t.ex. ett överklagande av ett avslagsbeslut rörande en begäran om att utnämna oberoende personer ändrar inte det faktum att det är Skatteverket som ska utse de oberoende personerna. Det ska alltså i ett sådant fall

ankomma på Skatteverket att utse de oberoende personerna. Uppräkningen i paragrafen är uttömmande, dvs inga andra beslut enligt lagen får överklagas. Överklagande ska ske till allmän förvaltningsdomstol.

Enligt *andra stycket* krävs prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätt.

Övervägandena finns i avsnitt 6.14.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Enligt *första punkten* träder lagen i kraft den 1 juli 2019.

Enligt *andra punkten* ska lagen tillämpas för beskattningsår som börjar efter den 31 december 2017. Tvist som rör tidigare beskattningsår omfattas inte av den nya lagen.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

RÅDETS DIREKTIV (EU) 2017/1852
av den 10 oktober 2017
om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 115,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

- (1) Situationer där bestämmelserna i bilaterala skatteavtal och skattekonventioner eller konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG) ⁽¹⁾ (nedan kallad *unionens skiljemannakonvention*) tolkas eller tillämpas på olika sätt av olika medlemsstater kan skapa allvarliga skattehinder för företag som bedriver verksamhet över gränserna. De skapar en alltför stor skatteböroda för företagen och leder sannolikt till ekonomisk snedvridning och ineffektivitet och inverkar negativt på gränsöverskridande investeringar och tillväxt.
- (2) Därför är det nödvändigt att se till att det finns mekanismer i unionen som säkerställer en effektiv lösning av tvister om tolkning och tillämpning av sådana bilaterala skatteavtal och av unionens skiljemannakonvention, i synnerhet tvister som leder till dubbelbeskattning.
- (3) Genom de mekanismer som för närvarande föreskrivs i de bilaterala skatteavtalen och unionens skiljemannakonvention uppnås inte i alla fall en effektiv lösning av sådana tvister i rätt tid. Genom den övervakning som utförts som en del av genomförandet av unionens skiljemannakonvention har vissa betydande brister påvisats, särskilt vad gäller tillträdet till förfarandet samt vad gäller dess längd och effektiva slutförande.
- (4) I syfte att skapa mer rättvisa skattevillkor måste reglerna om öppenhet förbättras och åtgärderna mot skatteflykt skärpas. Samtidigt är det för att skapa ett rättvist skattesystem nödvändigt att säkerställa att tvistlösningsmekanismerna är omfattande, effektiva och hållbara. Det är också nödvändigt att förbättra tvistlösningsmekanismerna

⁽¹⁾ Yttrande av den 6 juli 2017 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Yttrande av den 22 februari 2017 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EGT L 225, 20.8.1990, s. 10.

för att hantera risken att antal tvister om dubbel eller flerfaldig beskattning kommer att öka, med betydande belopp stå på spel, eftersom skattemyndigheterna har infört mer regelbundna och fokuserade granskningsförfaranden.

- (5) Det är viktigt att införa en effektiv och ändamålsenlig ram för lösning av skattetvister som garanterar rättssäkerhet och ett företagsvänligt investeringsklimat för att åstadkomma rättvisa och effektiva skattesystem i unionen. Genom tvistlösningsmekanismerna bör det också skapas ett harmoniserat och öppet ramverk för lösning av tvister, och därigenom skapa fördelar för samtliga skattebetalare.
- (6) Tvistlösning bör tillämpas vid olika tolkningar och tillämpningar av bilaterala skatteavtal och unionens skiljemannakonvention, i synnerhet vid olika tolkningar och tillämpningar som leder till dubbelbeskattning. Detta bör uppnås genom ett förfarande varigenom, som ett första steg, ärendet överlämnas till skattemyndigheterna i de berörda medlemsstaterna för att tvisten ska lösas genom ett förfarande för ömsesidig överenskommelse. Medlemsstater bör uppmanas att använda icke bindande alternativa former av tvistlösning såsom medling och förlikning under slutskedena i förfarandet för ömsesidig överenskommelse. Om en sådan överenskommelse inte nås inom en viss tidsfrist bör ärendet bli föremål för ett tvistlösningsförfarande. Valet av metod för tvistlösning bör vara flexibelt, vilket kan vara antingen genom ad hoc-strukturer eller genom mer permanenta strukturer. Tvistlösningsförfaranden kan genomföras genom en rådgivande kommitté som består av både företrädare för de berörda skattemyndigheterna och oberoende personer eller kan genomföras genom en kommitté för alternativ tvistlösning (den senare erbjuder flexibilitet vid val av tvistlösningsmetod). I förekommande fall skulle medlemstaterna kunna välja, genom ett bilateralt avtal, att använda andra tvistlösningsförfaranden, såsom skiljeförfarande med slutligt bud i syfte att lösa tvisten på ett bindande sätt. Skattemyndigheterna bör fatta ett slutligt bindande beslut med hänvisning till yttrandet från den rådgivande kommittén eller från kommittén för alternativ tvistlösning.
- (7) Den förbättrade tvistlösningsmekanismen bör bygga på befintliga system i unionen, inbegripet unionens skiljemannakonvention. Tillämpningsområdet för detta direktiv bör dock vara större än tillämpningsområdet för unionens skiljemannakonvention, som är begränsat till tvister som rör interprissättning och fördelning av vinster till fasta driftställen. Detta direktiv bör tillämpas på alla skattebetalare som ska betala skatt på inkomst eller kapital som omfattas av bilaterala skatteavtal och unionens skiljemannakonvention. Samtidigt bör den administrativa bördan i samband med tillträdet till tvistlösningsförfarandet vara mindre för enskilda och mikroföretag samt små och medelstora företag. Dessutom bör tvistlösningsfasen stärkas. I synnerhet är det nödvändigt att föreskriva en tidsfrist för tvistlösningsförfarandena för dubbelbeskattning och att fastställa tvistlösningsförfarandets villkor och bestämmelser för skattebetalarna.
- (8) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (9) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta direktiv syftar särskilt till att säkerställa full respekt för rätten till en rättvis rättegång och för näringsfriheten.
- (10) Eftersom målet för detta direktiv, att upprätta ett effektivt och ändamålsenligt förfarande för att lösa tvister inom ramen för den inre marknadens funktion, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, på grund av den föreslagna åtgärdens omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (11) Efter en period av fem år bör kommissionen se över tillämpningen av detta direktiv, och medlemsstaterna bör lämna lämpliga synpunkter till kommissionen i detta avseende.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

I detta direktiv fastställs regler för en mekanism vars syfte är att lösa tvister som uppstått mellan medlemsstater när dessa tvister uppstår till följd av tolkningen och tillämpningen av avtal och konventioner som föreskriver ett undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i förekommande fall, kapital. I detta direktiv fastställs även de berörda personernas rättigheter och skyldigheter i händelse av sådana tvister. I detta direktiv kallas den fråga som är anledningen till sådana tvister för *tvistefråga*.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv avses med

- a) *behörig myndighet*: den myndighet i en medlemsstat som har utsetts som sådan av medlemsstaten i fråga,
- b) *behörig domstol*: den domstol, tribunal eller annat organ i en medlemsstat som har utsetts som sådan av medlemsstaten i fråga,
- c) *dubbelbeskattning*: uttag av två eller flera medlemsstater av sådana skatter som omfattas av ett avtal eller en konvention som avses i artikel 1 av på samma beskattningsbara inkomst eller kapital när det ger upphov till antingen i) en ytterligare beskattning, ii) en ökning av skatteskulden, eller iii) en annullering eller minskning av förluster, som skulle kunna användas för att kvitta beskattningsbara vinster,
- d) *berörd person*: en person, inklusive en enskild person, som har sin skatterättsliga hemvist i en medlemsstat och vars beskattning påverkas direkt av en tvistefråga.

2. Alla begrepp som inte definieras i detta direktiv ska, såvida inte annat framgår av sammanhanget, ha den innebörd som de vid den tidpunkten har enligt det relevanta avtal eller den relevanta konvention som avses i artikel 1 som gäller vid tidpunkten för mottagandet av den första underrättelsen om den åtgärd som leder till eller kommer att leda till en tvistefråga. Om ett sådant begrepp inte definieras i ett sådant avtal eller en sådan konvention ska det odefinierade begreppet ha den innebörd som det vid den tidpunkten har enligt rätten i den berörda medlemsstaten med avsikt på de skatter för vilka nämnda avtal eller konvention tillämpas; innebörden enligt tillämplig skattelagstiftning i den medlemsstaten ska ha företräde framför den innebörd som begreppet ges enligt annan lagstiftning i den medlemsstaten.

Artikel 3

Klagomålet

1. En berörd person ska ha rätt att lämna in ett klagomål avseende en tvistefråga med begäran om tvistlösning till var och en av de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter. Klagomålet ska lämnas in inom tre år från mottagandet av den första underrättelsen om den åtgärd som leder till eller kommer att leda till en tvistefråga, oavsett om den berörda personen använder de rättsmedel som står till buds enligt den nationella rätten i någon av de berörda medlemsstaterna. Den berörda personen ska samtidigt lämna in klagomålet med samma information till varje behörig myndighet och ska i klagomålet ange vilka övriga medlemsstater som berörs. Den berörda personen ska säkerställa att varje berörd medlemsstat tar emot klagomålet på minst

- a) ett av den medlemsstatens officiella språk i enlighet med nationell rätt, eller
- b) något annat språk som medlemsstaten godtar för detta ändamål.

2. Varje behörig myndighet ska bekräfta mottagandet av klagomålet inom två månader från mottagandet. Varje behörig myndighet ska också underrätta de behöriga myndigheterna i de andra berörda medlemsstaterna om mottagandet av klagomålet inom två månader från mottagandet. De behöriga myndigheterna ska vid denna tidpunkt även informera varandra om vilket eller vilka språk de har för avsikt att använda för sina meddelanden under de relevanta förfarandena.

3. Klagomålet ska endast godtas om den berörda person som lämnar in klagomålet som ett första steg förser de behöriga myndigheterna i varje berörd medlemsstat med följande uppgifter:

- a) Namn, adress(er), skatteregistreringsnummer och annan information som behövs för att identifiera den berörda person eller de berörda personer som lämnade in klagomålet till de behöriga myndigheterna och varje annan inblandad person.
- b) Berörda skatteperioder.
- c) Närmare uppgifter om relevanta fakta och omständigheter i fallet (bland annat närmare uppgifter om transaktionens struktur och om förhållandena mellan den berörda personen och de övriga parterna i de relevanta transaktionerna samt fakta som fastställts i god tro i en ömsesidigt bindande överenskommelse mellan den berörda personen och skatteförvaltningen, i tillämpliga fall) och mera specifikt arten av och datum för de åtgärder som ger upphov till tvistefrågan (inbegripet, i tillämpliga fall, närmare uppgifter om samma inkomst i den andra medlemsstaten och om upptagandet av en sådan inkomst i den beskattningsbara inkomsten i den andra medlemsstaten samt uppgifter om skatt som tagits ut eller kommer att tas ut i samband med en sådan inkomst i den andra medlemsstaten) samt där till knutna belopp i de berörda medlemsstaternas valutor, med en kopia på eventuella styrkande handlingar.
- d) En hänvisning till tillämpliga nationella regler och avtalet eller konventionen som avses i artikel 1; om mer än ett avtal eller en konvention är tillämpliga ska den berörda person som lämnar in klagomålet ange vilket avtal eller vilken konvention som ska tolkas i samband med den aktuella tvistefrågan. Detta avtal eller denna konvention ska anses utgöra det tillämpliga avtalet eller den tillämpliga konventionen för tillämpningen av detta direktiv.
- e) Följande uppgifter från den berörda person som lämnade in klagomålet till de behöriga myndigheterna, med kopior på eventuella styrkande handlingar:
  - i) En förklaring till varför den berörda personen anser att en tvistefråga föreligger.
  - ii) Uppgifter om eventuella överklaganden eller rättstvister som inletts av den berörda personen i fråga om de relevanta transaktionerna och eventuella domstolsavgöranden som rör tvistefrågan.
  - iii) Ett åtagande från den berörda personen att svara så fullständigt och skyndsamt som möjligt på alla ändamålsenliga uppmaningar från en behörig myndighet och att tillhandahålla all dokumentation på begäran av de behöriga myndigheterna.
  - iv) En kopia av det slutgiltiga taxeringsbeslutet i form av ett meddelande om slutgiltig taxering, en skatterevisionspromemoria eller annat motsvarande dokument som föranleder tvistefrågan och i tillämpliga fall eventuella andra dokument som utfärdats av skattemyndigheterna avseende tvistefrågan.
  - v) Uppgifter om eventuella klagomål som den berörda personen lämnat in inom ramen för ett annat förfarande för ömsesidig överenskommelse eller enligt ett annat tvistlösningsförfarande enligt definitionen i artikel 16.5 och ett uttryckligt åtagande av den berörda personen om att denne i tillämpliga fall kommer att iakta bestämmelserna i artikel 16.5.
- f) Eventuell ytterligare information som begärs av de behöriga myndigheterna och som anses nödvändig för att en prövning i sak av det enskilda ärendet ska kunna göras.

4. De behöriga myndigheterna i var och en av de berörda medlemsstaterna får begära den information som avses i punkt 3 f inom tre månader från mottagandet av klagomålet. Ytterligare begäranden om information får göras under förfarandet för ömsesidig överenskommelse i enlighet med artikel 4 om de behöriga myndigheterna anser att det är nödvändigt. Nationell lagstiftning om uppgiftsskydd och skydd av handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser ska tillämpas.

En berörd person som mottar en begäran i enlighet med punkt 3 f ska svara inom tre månader från mottagandet av en sådan begäran. En kopia av detta svar ska även skickas samtidigt till de behöriga myndigheterna i de övriga berörda medlemsstaterna.

5. De behöriga myndigheterna i var och en av de berörda medlemsstaterna ska fatta ett beslut om att godta eller avvisa klagomålet inom sex månader från mottagandet eller inom sex månader från mottagandet av den information som avses i punkt 3 f, beroende på vilket som inträffar senast. De behöriga myndigheterna ska utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna om sitt beslut.

Inom sex månader från mottagandet av ett klagomål, eller inom sex månader från mottagandet av den information som avses i punkt 3 f, beroende på vilket som inträffar senast, får en behörig myndighet besluta att lösa tvistefrågan ensidigt utan att involvera andra behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna. I sådana fall ska den aktuella behöriga myndigheten utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de övriga behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, förfaranden enligt detta direktiv ska efter denna underrättelse upphöra.

6. En berörd person som önskar återkalla ett klagomål ska samtidigt lämna in en skriftlig underrättelse om återkallande till varje behörig myndighet i de berörda medlemsstaterna. En sådan underrättelse ska leda till att alla förfaranden enligt detta direktiv upphör med omedelbar verkan. De behöriga myndigheter i medlemsstaterna som tar emot en sådan underrättelse ska utan dröjsmål informera de övriga behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna om upphörandet av förfaranden.

Om en tvistefråga av något skäl upphör att existera ska alla förfaranden enligt detta direktiv upphöra med omedelbar verkan och de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska utan dröjsmål informera den berörda personen om denna situation och om de allmänna skälen till detta.

Artikel 4

Förfarande för ömsesidig överenskommelse

1. Om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna godtar ett klagomål ska de sträva efter att lösa tvistefrågan genom en ömsesidig överenskommelse inom två år räknat från det sista meddelandet om ett beslut av en av medlemsstaterna om godtagande av klagomålet.

Den period på två år som avses i första stycket får förlängas med högst ett år på begäran av en behörig myndighet i en berörd medlemsstat till alla de övriga behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, om den begärande behöriga myndigheten skriftligen motiverar det.

2. När medlemsstaternas behöriga myndigheter har nått en överenskommelse om hur tvistefrågan ska lösas inom den tidsfrist som anges i punkt 1, ska den behöriga myndigheten i varje berörd medlemsstat utan dröjsmål underrätta den berörda personen om denna överenskommelse som ett beslut som är bindande för myndigheten och som kan drivas igenom av den berörda personen, under förutsättning att denne i förekommande fall godtar beslutet och avstår från rätten till andra åtgärder. Om förfaranden gällande sådana andra åtgärder redan har inletts ska beslutet endast bli bindande och verkställbart så snart den berörda personen förser de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna med bevis på att åtgärder har vidtagits för att avsluta dessa förfaranden. Sådana bevis ska läggas fram senast 60 dagar från det datum då den berörda personen underrättades om beslutet. Beslutet ska sedan genomföras omedelbart oberoende av eventuella tidsfrister som föreskrivs i den berörda medlemsstatens nationella rätt.

3. Om de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter inte har nått en överenskommelse om hur tvistefrågan ska lösas inom den tidsfrist som anges i punkt 1, ska den behöriga myndigheten i var och en av de berörda medlemsstaterna informera den berörda personen och ange de allmänna orsakerna till att en överenskommelse inte har kunnat uppnås.

Artikel 5

Beslut av behörig myndighet om klagomålet

1. Den berörda medlemsstatens behöriga myndighet får besluta att avvisa klagomålet inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 3.5 om

- a) klagomålet inte innehåller de uppgifter som krävs enligt artikel 3.3 (inbegripet all information som krävs enligt artikel 3.3 f som inte tillhandahållits inom den tidsfrist som anges i artikel 3.4),
- b) det inte föreligger någon tvistefråga eller
- c) klagomålet inte lämnats in inom den treårsperiod som anges i artikel 3.1.

När den behöriga myndigheten underrättar den berörda personen i enlighet med bestämmelserna i artikel 3.5 ska den behöriga myndigheten ange de allmänna skälen för ett sådant avisande.

2. Om en behörig myndighet i en berörd medlemsstat inte har fattat ett beslut om klagomålet inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 3.5 ska klagomålet anses vara godtaget av den behöriga myndigheten.

3. Om alla behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna har avisats klagomålet ska den berörda personen ha rätt att överklaga beslutet från de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter i enlighet med nationella regler. En berörd person som utövar denna rätt att överklaga får inte lämna in en begäran enligt artikel 6.1 a

- a) medan beslutet fortfarande är föremål för överklagande i enlighet med den berörda medlemsstatens lagstiftning,
- b) om beslutet om avvisande fortfarande kan överklagas inom ramen för överklagandeförfarandet i de berörda medlemsstaterna, eller
- c) om ett beslut om avvisande har bekräftats inom ramen för överklagandeförfarandet i led a men det inte är möjligt att avvika från den relevanta domstolens eller andra rättsliga myndigheters beslut i den berörda medlemsstaten.

Om rätten att överklaga har utövats ska den relevanta domstolens eller andra rättsliga myndigheters beslut beaktas vid tillämpningen av artikel 6.1 a.

Artikel 6

Tvistlösning i den rådgivande kommittén

1. På begäran av den berörda personen till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska en rådgivande kommitté (nedan kallad *en rådgivande kommitté*) inrättas av dessa behöriga myndigheter i enlighet med artikel 8 om

- a) det klagomål som den berörda personen lämnat in har avisats enligt artikel 5.1 av minst en men inte alla av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, eller
- b) de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna har godtagit det klagomål som den berörda personen lämnat in men inte lyckats nå en överenskommelse om hur tvistefrågan ska lösas genom ömsesidig överenskommelse inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 4.1.

Den berörda personen får endast lämna en sådan begäran om, i enlighet med tillämpliga nationella regler mot ett sådant avvisande som avses i artikel 5.1: det inte får överklagas; inget överklagande pågår eller att den berörda personen formellt har avstått sin rätt att överklaga. Begäran ska innehålla en försäkran om detta.

Den berörda personen ska lämna begäran om att inrätta en rådgivande kommitté skriftligen, senast 50 dagar från dagen för mottagandet av meddelandet enligt artikel 3.5 eller artikel 4.3, eller 50 dagar från datumet för framläggande av den relevanta domstolens eller rättsliga myndighetens beslut enligt artikel 5.3, beroende på vad som är tillämpligt. Den rådgivande kommittén ska inrättas senast 120 dagar från mottagandet av begäran, och när den har inrättats ska dess ordförande utan dröjsmål informera den berörda personen om detta.

2. Den rådgivande kommitté som inrättas i det fall som avses i punkt 1 a ska fatta beslut om godtagandet av klagomålet inom sex månader efter dagen för dess inrättande. Den ska meddela de behöriga myndigheterna sitt beslut inom 30 dagar från det att det fattas.

Om den rådgivande kommittén har bekräftat att samtliga krav enligt artikel 3 har uppfyllts ska det förfarande för ömsesidig överenskommelse som anges i artikel 4 inledas på begäran av en av de behöriga myndigheterna. Den berörda behöriga myndigheten ska underrätta den rådgivande kommittén, de övriga berörda behöriga myndigheterna och den berörda personen om denna begäran. Den period som föreskrivs i artikel 4.1 ska inledas den dag då den rådgivande kommitténs beslut om godtagande av klagomålet meddelas.

Om ingen av de behöriga myndigheterna har begärt inledande av förfarandet för ömsesidig överenskommelse inom 60 dagar från dagen för meddelandet av den rådgivande kommitténs beslut, ska denna rådgivande kommitté avge ett yttrande om hur tvistefrågan ska lösas i enlighet med artikel 14.1. Vid tillämpningen av artikel 14.1 ska i så fall den rådgivande kommittén anses ha inrättats den dag då perioden på 60 dagar löper ut.

3. I det fall som det gäller i punkt 1 b i den här artikeln ska den rådgivande kommittén avge ett yttrande om hur tvistefrågan ska lösas i enlighet med artikel 14.1.

Artikel 7

Utnämningar av behöriga domstolar eller nationellt utnämmande organ

1. Om en rådgivande kommitté inte inrättas inom den tidsfrist som anges i artikel 6.1 ska medlemsstaterna se till att den relevanta berörda personen kan vända sig till en behörig domstol eller annat organ eller annan person som i deras nationella lagstiftning utsetts för utförandet av sådana uppgifter (nationellt utnämmande organ) för att inrätta en rådgivande kommitté.

Om den behöriga myndigheten i en medlemsstat har underlåtit att utse minst en oberoende person och en ersättare, får den berörda personen begära att den behöriga domstolen i den medlemsstaten eller det nationella utnämmande organet utser en oberoende person och en ersättare från den förteckning som avses i artikel 9.

Om de behöriga myndigheterna i alla berörda medlemsstater har underlåtit att göra detta, får den berörda personen begära att den behöriga domstolen eller det nationella utnämmande organet i varje medlemsstat utser två oberoende personer från den förteckning som avses i artikel 9. Dessa oberoende personer ska utse en ordförande genom lottnings från förteckningen över oberoende personer enligt artikel 8.3.

Berörda personer ska lämna sin begäran att utse oberoende personer och deras ersättare till sina respektive hemvistländer, om fler än en berörd person är inblandade i förfarandet, eller till de medlemsstater vars behöriga myndigheter har underlåtit att utse minst en oberoende person och dennes ersättare, om endast en berörd person är inblandad.

2. Utnämningen av oberoende personer och deras ersättare enligt punkt 1 i den här artikeln ska hänskjutas till behörig domstol i en medlemsstat eller nationellt utnämmande organ först efter utgången av den tidsperiod på 120 dagar som avses i artikel 6.1 och inom 30 dagar efter utgången av denna period.

3. Den behöriga domstolen eller det nationella utnämmande organet ska fatta ett beslut enligt punkt 1 och meddela sökanden detta beslut. Det förfarande som är tillämpligt vid den behöriga domstolen för att utse de oberoende personerna om medlemsstaten underlåter att utse dem ska vara detsamma som förfarandet enligt nationella regler i civilrättsliga och kommersiella skiljeförfaranden som är tillämpligt när domstolarna eller nationella utnämmande organ utser skiljemän eftersom parterna inte kan enas i detta avseende. Den behöriga domstolen eller det nationella utnämmande organet i en medlemsstat ska informera den behöriga myndigheten i den medlemsstaten som i sin tur utan dröjsmål ska informera den behöriga myndigheten i övriga berörda medlemsstater. Den behöriga myndigheten i den medlemsstat som ursprungligen underlåtit att utnämna en oberoende person och dennes ersättare ska ha rätt att överklaga beslutet från domstolen, eller det nationella utnämmande organet i den medlemsstaten, förutsatt att den behöriga myndigheten har rätt att göra det enligt nationell rätt. I händelse av avvisande ska sökanden ha rätt att överklaga domstolens beslut i enlighet med de nationella processrättsliga reglerna.

Artikel 8

Den rådgivande kommittén

1. Den rådgivande kommitté som avses i artikel 6 ska ha följande sammansättning:

a) En ordförande.

b) En företrädare för varje berörd behörig myndighet. Om de behöriga myndigheterna kommer överens om det, får antalet sådana företrädare utökas till två för varje behörig myndighet.

c) En oberoende person som ska utses av varje behörig myndighet i de berörda medlemsstaterna från den förteckning som avses i artikel 9. Om de behöriga myndigheterna kommer överens om det, får antalet sådana utsedda personer utökas till två för varje behörig myndighet.

2. Reglerna för utnämning av oberoende personer ska fastställas genom överenskommelse mellan de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna. Efter att oberoende personer har utsetts ska en ersättare utses för var och en av dem enligt reglerna för utnämning av oberoende personer i de fall där de oberoende personerna är förhindrade att utföra sina uppgifter.

3. Om reglerna för utnämning av oberoende personer inte har fastställts enligt punkt 2 ska utnämningen av sådana personer ske genom lottdragning.

4. Med undantag för om de oberoende personerna har utnämnts av den behöriga domstolen eller det nationella utnämmande organet i enlighet med artikel 7.1, får den behöriga myndigheten i de berörda medlemsstaterna invända mot utnämningen av en viss oberoende person på de grunder som överenskommit i förväg mellan de berörda behöriga myndigheterna eller i någon av följande grunder:

- a) Personen i fråga tillhör eller arbetar på uppdrag av en av de berörda skattemyndigheterna eller om detta varit fallet någon gång under de föregående tre åren.
- b) Personen i fråga har eller har haft en betydande andel i eller rösträtt i eller är eller har varit anställd av eller rådgivare åt någon inblandad berörd person vid någon tidpunkt under de fem år som föregick den dag då vederbörande utnämndes.
- c) Personen i fråga inte ger tillräckliga garantier om objektivitet för att lösa den tvist eller de tvister som ska avgöras.
- d) Personen i fråga är anställd i ett företag som tillhandahåller skatterådgivning eller på annat sätt yrkesmässigt ger skatterådgivning eller var i en sådan situation vid någon tidpunkt under en period av minst tre år före den dag då vederbörande utnämndes.

5. Behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna kan begära att en person som har utnämnts enligt punkt 2 eller 3, eller dennes ersättare, ska uppge eventuella intressen, förhållanden eller övrigt som kan påverka dennes oberoende eller opartiskhet eller som rimligen skulle kunna ge upphov till ett intryck av partiskhet i förfarandet.

Under en period av tolv månader efter avkunnandet av den rådgivande kommitténs beslut, får en oberoende person som ingår i den rådgivande kommittén inte befinna sig i någon situation som skulle ha föranlett behörig myndighet att invända mot personens utnämning enligt bestämmelserna i denna punkt, om denne befunnit sig i situationen vid tidpunkten för utnämningen till den rådgivande kommittén.

6. Företrädarna för de behöriga myndigheterna och oberoende personer som utses i enlighet med punkt 1 i den här artikeln ska välja en ordförande från den förteckning över personer som avses i artikel 9. Såvida inte dessa företrädare för varje behörig myndighet och oberoende personer kommer överens om något annat, ska ordföranden vara en domare.

Artikel 9

Förteckningen över oberoende personer

1. Förteckningen över oberoende personer ska bestå av samtliga oberoende personer som nomineras av medlemsstaterna. Varje medlemsstat ska för detta ändamål nominera minst tre enskilda personer som är kompetenta och oberoende, och som kan agera opartiskt och med integritet.

2. Varje medlemsstat ska till kommissionen anmäla namnen på de oberoende personer som den har nominerat. Varje medlemsstat ska också förse kommissionen med fullständig och aktuell information om dessa personers yrkesmässiga och akademiska bakgrund, deras kompetens, deras expertis och eventuella intressekonflikter som de kan ha. Medlemsstaterna får ange i meddelandet vilken av dessa personer som kan utnämnas till ordförande.

3. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella ändringar i förteckningen över oberoende personer.

Varje medlemsstat ska inrätta förfaranden för strykning av varje person som de har utnämnt från förteckningen över oberoende personer om den personen inte längre är oberoende.

Om en medlemsstat, efter beaktande av de relevanta bestämmelserna i denna artikel, av skäl som rör bristande oberoende, har rimlig anledning att invända mot en oberoende person som kvarstår på ovan nämnda förteckning, ska den informera kommissionen om detta och därvid tillhandahålla lämpliga styrkande bevis som stöd för sina betänkligheter. Kommissionen ska i sin tur informera den medlemsstat som nominerat personen i fråga om invändningen och bevisen till stöd för det; den sistnämnda medlemsstaten ska inom sex månader vidta de åtgärder som krävs för att utreda klagomålet och ska besluta huruvida personen i fråga ska stå kvar på eller strykas från förteckningen. Medlemsstaten ska därefter underrätta kommissionen utan dröjsmål.

Artikel 10

Kommittén för alternativ tvistlösning

1. De behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna får komma överens om att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning (nedan kallad *en kommitté för alternativ tvistlösning*) i stället för den rådgivande kommittén för att avge ett yttrande om hur tvistefrågan ska lösas i enlighet med artikel 14. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna får även komma överens om att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning i form av en kommitté som är permanent (nedan kallad *en ständig kommitté*).

2. Kommittén för alternativ tvistlösning får, med undantag av de regler om dess medlemmars oberoende som fastställs i artikel 8.4 och 8.5, skilja sig från den rådgivande kommittén med avseende på sammansättning och form.

En kommitté för alternativ tvistlösning får, om så är lämpligt, tillämpa varje tvistlösningsförfarande eller metod för att lösa tvisten på ett bindande sätt. Som ett alternativ till den typ av tvistlösningsförfarande som tillämpas av den rådgivande kommittén enligt artikel 8, dvs. förfarandet med oberoende yttrande, kan de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna enligt denna artikel komma överens om – och kommittén för alternativ tvistlösning tillämpa – någon annan typ av tvistlösningsförfarande, inbegripet skiljeförfarande med slutligt bud.

3. De behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska enas om arbetsordning i enlighet med artikel 11.

4. Artiklarna 12 och 13 ska gälla för kommittén för alternativ tvistlösning, såvida inte något annat beslutas i arbetsordningen som avses i artikel 11.

Artikel 11

Arbetsordning

1. Medlemsstaterna ska se till att, inom den period av 120 dagar som anges i artikel 6.1, behörig myndighet i var och en av de berörda medlemsstaterna underrättar den berörda personen om följande:

- a) Arbetsordning för den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning.
  - b) Den dag då yttrandet om tvistefrågans lösning senast ska antas.
  - c) Hänvisning till eventuella tillämpliga rättsliga bestämmelser i medlemsstaternas nationella rätt och eventuella tillämpliga avtal eller konventioner.
2. Arbetsordningen ska undertecknas mellan de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som är inblandade i tvisten.

Arbetsordningen ska särskilt innehålla:

- a) Beskrivning av och egenskaper hos tvistefrågan.
- b) Riktlinjer som de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna kommit överens om när det gäller de rätts- och sakfrågor som ska lösas.
- c) Formerna för tvistlösningsorganet, som ska vara antingen en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning, samt typen av förfarande för alternativ tvistlösning, om förfarandet skiljer sig åt från det förfarande med oberoende yttrande som tillämpas av en rådgivande kommitté.
- d) Tidsramen för tvistlösningsförfarandet.
- e) Sammansättningen av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning (inbegripet medlemmarnas antal och namn, uppgifter om deras behörigheter och kvalifikationer samt information om deras intressekonflikter).
- f) Villkoren för deltagande av den berörda personen och tredje parter, utbyte av memorandum, information och bevis, kostnader, typ av tvistlösningsförfarande och övriga relevanta proceduraspekter eller organisatoriska aspekter.
- g) De logistiska arrangemangen för den rådgivande kommitténs förfaranden och utfärdandet av dess yttrande.

Om en rådgivande kommitté inrättas för att avge ett yttrande enligt artikel 6.1 första stycket a, ska endast den information som avses i artikel 11.2 andra stycket a, d, e och f anges i arbetsordningen.

3. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa standardarbetsordningar på grundval av bestämmelserna i punkt 2 andra stycket i denna artikel. Sådana standardarbetsordningar ska tillämpas i händelse av att arbetsordningen är ofullständig eller inte har underrättats den berörda personen. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 20.2.

4. Om de behöriga myndigheterna inte har underrättat den berörda personen om arbetsordningen enligt punkterna 1 och 2 ska de oberoende personerna och ordföranden komplettera arbetsordningen på grundval av standardformuläret enligt punkt 3 och ska skicka dem till den berörda personen inom två veckor från datumet för inrättande av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. När de oberoende personerna och ordföranden inte har enats om arbetsordningen eller inte har underrättat den berörda personen om arbetsordningen, får den berörda personen eller de berörda personerna vända sig till den behöriga domstolen i en av de berörda medlemsstaterna i syfte att erhålla ett beslut om genomförande av arbetsordningen.

Artikel 12

Förfarendets kostnader

1. Med undantag för vad som föreskrivs i punkt 2, och såvida inte de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna har kommit överens om annat, ska följande kostnader delas lika mellan medlemsstaterna:

- a) Kostnaderna för de oberoende personerna, som ska vara ett belopp motsvarande genomsnittet för den gängse ersättningen till högre tjänstemän i de berörda medlemsstaterna och,
- b) i förekommande fall, arvoden för de oberoende personerna, som ska vara begränsade till 1 000 EUR per person och dag för varje dag då den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning sammanträder.

Medlemsstaterna ska inte stå för de kostnader som den berörda personen ådrar sig.

2. Om den berörda personen har lämnat

- a) ett meddelande om återkallande av klagomål enligt artikel 3.6 eller
- b) en begäran enligt artikel 6.1 efter ett avvisande enligt artikel 5.1 och den rådgivande kommittén har beslutat att de relevanta behöriga myndigheterna gjorde rätt i att avvisa klagomålet

och om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ger sitt samtycke, ska den berörda personen stå för samtliga de kostnader som avses i punkt 1 a och b.

Artikel 13

Information, bevisning och hörande

1. För tillämpning av det förfarande som avses i artikel 6 får de berörda personerna, om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ger sitt samtycke, förse den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning med information, bevisning eller handlingar som kan vara av relevans för beslutet. De berörda personerna och de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska tillhandahålla information, bevisning eller handlingar på begäran av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. Dessa behöriga myndigheter får dock vägra att lämna uppgifter till den rådgivande kommittén i följande fall:

- a) Att erhålla uppgifterna kräver att administrativa åtgärder vidtas som är oförenliga med nationell rätt.
- b) Uppgifterna kan inte erhållas enligt den berörda medlemsstatens nationella rätt.
- c) Uppgifterna gäller handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser.
- d) Utlämnande av uppgifterna strider mot grunderna för rättsordningen.

2. Berörda personer får, på egen begäran och med samtycke från de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, inställa sig eller låta sig företrädas inför en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning. Berörda personer ska inställa sig eller låta sig företrädas inför den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning på dess begäran.

3. De oberoende personerna och övriga medlemmar ska omfattas av tystnadsplikt enligt den nationella lagstiftningen i var och en av de berörda medlemsstaterna vad avser information som de får i egenskap av medlemmar i den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. Berörda personer och, i förekommande fall, deras företrädare ska förbinda sig att behandla all information (inbegripet kunskap om handlingar) som de får under sådana förfaranden som hemlig. Den berörda personen och dennes företrädare ska lämna en försäkran om detta till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna när så begärs under förfarandena. Medlemsstaterna ska lämpliga sanktioner för överträdelse av tystnadsplikten.

Artikel 14

Yttrandet från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning

1. En rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning ska lämna sitt yttrande till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna senast sex månader efter den dag då den inrättades. Om den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning anser att tvistefrågan är sådan att den behöver mer än sex månader på sig för att avge ett yttrande får denna period förlängas med tre månader. Den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning ska underrätta de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna och de berörda personerna om en sådan förlängning.

2. Den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning ska grunda sitt yttrande på bestämmelserna i det tillämpliga avtal eller den tillämpliga konvention som avses i artikel 1 samt på tillämpliga nationella regler.

3. Den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning ska anta sitt yttrande med enkel majoritet av sina medlemmar. Om en majoritet inte kan uppnås, ska ordförandens röst avgöra det slutliga yttrandet. Ordföranden ska lämna de behöriga myndigheterna yttrandet från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning.

Artikel 15

Slutligt beslut

1. De berörda behöriga myndigheterna ska enas om hur tvistefrågan ska lösas inom sex månader från delgivningen av yttrandet från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning.

2. De behöriga myndigheterna får fatta ett beslut som avviker från yttrandet från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. Om de inte lyckas nå en överenskommelse om hur tvistefrågan ska lösas, ska de dock vara bundna av detta yttrande.

3. Varje medlemsstat ska se till att dess behöriga myndighet utan dröjsmål meddelar den berörda personen det slutliga beslutet om tvistefrågans lösning. Om det slutliga beslutet inte har meddelats inom 30 dagar efter det att beslutet har fattats får den berörda personen överklaga i hemvistmedlemsstaten i enlighet med tillämpliga nationella regler i syfte att erhålla det slutliga beslutet.

4. Det slutliga beslutet ska vara bindande för de berörda medlemsstaterna och ska inte utgöra ett prejudikat. Det slutliga beslutet ska genomföras om den berörda personen eller de berörda personerna godtar det slutliga beslutet och i förekommande fall avstår från rätten till inhemska åtgärder inom 60 dagar från det datum då det slutliga beslutet meddelades.

Med undantag för om den relevanta domstolen eller annan rättslig myndighet i en berörd medlemsstat, i enlighet med sina tillämpliga nationella regler om rättsmedel och genom tillämpning av kriteriet i artikel 8, konstaterar bristande oberoende ska det slutliga beslutet genomföras enligt nationell rätt i de berörda medlemsstaterna, vilka till följd av det

slutliga beslutet ska ändra sin beskattning, oavsett de tidsfrister som föreskrivs i nationell rätt. Om det slutliga beslutet inte har genomförts får den berörda personen vända sig till den behöriga domstolen i den medlemsstat som har underlåtit att genomföra det slutliga beslutet för att se till att det genomförs.

Artikel 16

Samverkan med nationella förfaranden och undantag

1. Det faktum att en medlemsstat har vidtagit en åtgärd som gett upphov till en tvistefråga vinner laga kraft enligt nationell rätt ska inte hindra de berörda personerna från att använda sig av de förfaranden som föreskrivs i detta direktiv.
2. Hänskjutande av tvistefrågan till förfarandet för ömsesidig överenskommelse eller tvistlösningsförfarandet enligt artikel 4 respektive artikel 6 ska inte hindra en medlemsstat från att inleda eller fortsätta rättsliga förfaranden eller förfaranden för administrativa och straffrättsliga påföljder för samma ärende.
3. Berörda personer får tillgripa de rättsmedel som står dem till buds enligt nationell rätt i de berörda medlemsstaterna. Om den berörda personen har inlett ett förfarande i syfte att använda sig av ett sådant rättsmedel ska de tidsperioder som avses i artiklarna 3.5 och 4.1 emellertid inledas från och med det datum då en dom som avkunnats i detta förfarande vunnit laga kraft eller förfarandet i fråga på annat vis slutgiltigt har avslutats eller förfarandet har skjutits upp.
4. Om ett beslut om en tvistefråga har avkunnats av den relevanta domstolen eller annan rättslig myndighet i medlemsstaten, och den nationella rätten i den medlemsstaten inte tillåter att det kan avvika från det beslutet, får medlemsstaten i fråga föreskriva att,
  - a) innan de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna nått en överenskommelse om samma tvistefråga genom förfarandet för ömsesidig överenskommelse enligt artikel 4, ska den behöriga myndigheten i medlemsstaten i fråga underrätta de övriga behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna om beslutet från den relevanta domstolen eller annan rättslig myndighet och att det förfarandet ska avslutas med verkan från och med datumet för detta underrättande,
  - b) innan den berörda personen har lämnat en begäran enligt artikel 6.1, ska bestämmelserna i artikel 6.1 inte vara tillämpliga om tvistefrågan förblivit olöst under hela förfarandet för ömsesidig överenskommelse enligt artikel 4; i detta fall ska den behöriga myndigheten i medlemsstaten i fråga underrätta de övriga behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna om verkningarna av beslutet från den relevanta domstolen eller annan rättslig myndighet,
  - c) ska tvistlösningsförfarandet enligt artikel 6 avslutas om beslutet från den relevanta domstolen eller annan rättslig myndighet har avkunnats vid någon tidpunkt efter det att en berörd person har lämnat en begäran enligt artikel 6.1 men innan den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning avgett sitt yttrande till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna enligt artikel 14; i vilket fall den behöriga myndigheten i den relevanta berörda medlemsstaten ska underrätta de övriga behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna samt den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning om verkningarna av beslutet från den relevanta domstolen eller annan rättslig myndighet.
5. Inlämning av ett klagomål i enlighet med artikel 3 ska sätta punkt för eventuellt annat pågående förfarande enligt förfarandet för ömsesidig överenskommelse eller tvistlösningsförfarande enligt ett avtal eller en konvention som tolkas eller tillämpas i förhållande till den relevanta tvistefrågan. Ett sådant annat pågående förfarande som rör den relevanta tvistefrågan ska avslutas med verkan från och med det datum då någon av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna först mottog klagomålet.
6. Genom undantag från artikel 6 får en berörd medlemsstat neka tillgång till tvistlösningsförfarandet enligt samma artikel i fall där påföljder har ålagts i den medlemsstaten vad avser den justerade inkomsten eller det justerade kapitalet för skattebedrägeri, avsiktlig försummelse och grov vårdslöshet. Om ett rättsligt eller administrativt förfarande har inletts som skulle kunna leda till sådana påföljder och detta förfarande äger rum samtidigt som något av de förfaranden som avses i detta direktiv kan en behörig myndighet låta förfarandena enligt detta direktiv vila från och med datumet för godtagandet av klagomålet till och med datumet för den slutliga utgången i det rättsliga eller administrativa förfarandet.
7. En medlemsstat får från fall till fall neka tillgång till tvistlösningsförfarandet enligt artikel 6 om tvistefrågan inte rör dubbelbeskattning. Den behöriga myndigheten i denna medlemsstat ska i detta fall utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de övriga berörda medlemsstaterna.

Artikel 17

Särskilda bestämmelser för enskilda personer och mindre företag

Om den berörda personen antingen är

- a) en enskild person eller
- b) inte är ett stort företag och inte utgör en del av en stor koncern (båda enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU⁽¹⁾),

den berörda personen får lämna in klagomål, svar på en begäran om ytterligare information, återkallande och begäran enligt artikel 3.1, artikel 3.4, artikel 3.6 respektive artikel 6.1 (nedan kallat *meddelanden*) genom undantag från dessa bestämmelser endast till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den berörda personen har sin hemvist. Den behöriga myndigheten i den medlemsstaten ska underrätta de behöriga myndigheterna i alla övriga berörda medlemsstater samtidigt och inom två månader efter det sådana meddelanden mottagits. När en sådan underrättelse har lämnats ska den berörda personen anses ha lämnat in meddelandet till alla de berörda medlemsstaterna den dag en sådan underrättelse lämnas.

I händelse av ytterligare information mottagen enligt artikel 3.4 ska den behöriga myndigheten i den medlemsstat som mottar den ytterligare informationen samtidigt skicka en kopia till de behöriga myndigheterna i alla andra berörda medlemsstater. När detta översärande har gjorts ska alla de berörda medlemsstaterna anses ha mottagit den ytterligare informationen den dag då den översärandande behöriga myndigheten mottog den information.

Artikel 18

Offentliggörande

1. Rådgivande kommittéer och kommittéer för alternativ tvistlösning ska utfärda sina yttranden skriftligen.
2. De behöriga myndigheterna får enas om att offentliggöra det slutliga beslut som avses i artikel 15 i dess helhet, med förbehåll för samtycke av den berörda personen i fråga.
3. Om de behöriga myndigheterna eller den berörda personen inte samtycker till att det slutliga beslutet offentliggörs i sin helhet, ska de behöriga myndigheterna offentliggöra en sammanfattning av det slutliga beslutet. Denna sammanfattning ska innehålla en beskrivning av frågan och sakinnehållet, datum, berörda beskattningsperioder, rättslig grund, branschsektor samt en kort beskrivning av den slutliga utgången. Sammanfattningen ska även innehålla en beskrivning av den skiljedomsmetod som använts.

De behöriga myndigheterna ska till den berörda personen översända den information som enligt första stycket ska offentliggöras innan den offentliggörs. Senast 60 dagar efter det att sådan information mottagits får den berörda personen begära att de behöriga myndigheterna inte offentliggör information som rör någon handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser eller information som strider mot grunderna för rättsordningen.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa standardformulär för tillhandahållandet av den information som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 20.2.
5. De behöriga myndigheterna ska utan dröjsmål meddela kommissionen den information som ska offentliggöras i enlighet med punkt 3.

Artikel 19

Kommissionens roll och administrativt stöd

1. Kommissionen ska hålla förteckningen över behöriga myndigheter och förteckningen över oberoende personer som avses i artikel 8.4 uppdaterad samt göra dem tillgängliga på internet. Denna förteckning ska endast innehålla namnen på dessa personer.
2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de åtgärder som de har vidtagit för att ålägga sanktioner för eventuella överträdelse av bestämmelserna om tystnadsplikt i artikel 13. Kommissionen ska underrätta de övriga medlemsstaterna om detta.
3. Kommissionen ska upprätthålla en central databas, i vilken de uppgifter som offentliggörs i enlighet med artikel 18.2 och 18.3 arkiveras och offentliggörs elektroniskt.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

Artikel 20

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för tvistlösning. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 21

Översyn

Senast den 30 juni 2024 ska kommissionen utvärdera genomförandet av detta direktiv och lägga fram en rapport för rådet. Kommissionens rapport ska, om det är lämpligt, åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 22

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 30 juni 2019 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.
När en medlemsstat antar dessa bestämmelser, ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Medlemsstaterna ska avgöra hur sådan hänvisning ska göras.
2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 23

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Det ska tillämpas på alla klagomål som lämnas in från och med den 1 juli 2019 och som avser tvistefrågor rörande inkomst eller kapital som intjänats som gjorts under ett beskattningsår som började den 1 januari 2018 eller senare. Behöriga myndigheter i berörda medlemsstater får dock enas om att tillämpa detta direktiv på klagomål som lämnats in före detta datum eller på tidigare beskattningsår.

Artikel 24

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdad i Luxemburg den 10 oktober 2017.

På rådets vägnar
T. TONISTE
Ordförande